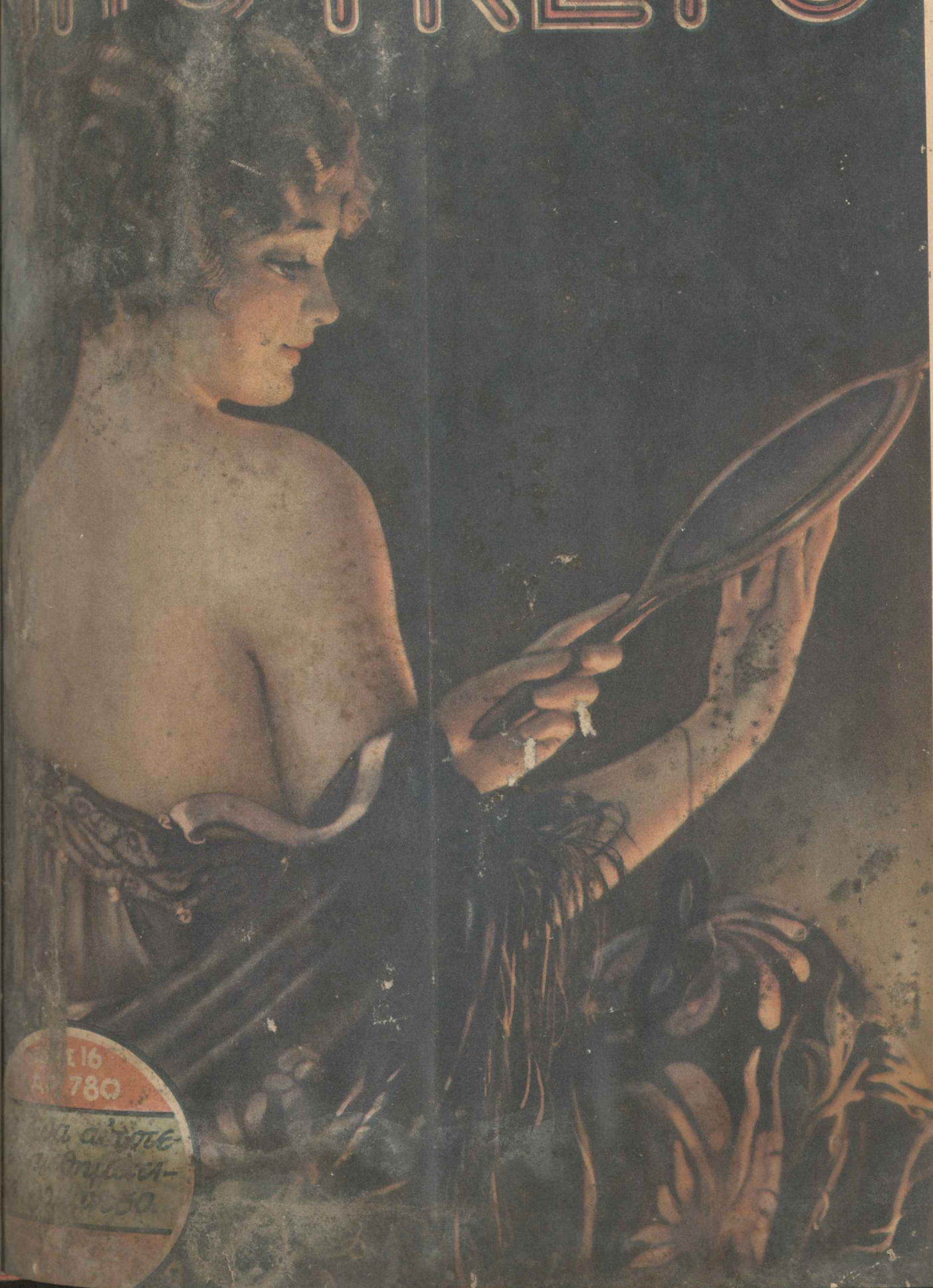

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

16 780
ΑΓΓΕΛΟΣ
ΑΓΓΕΛΟΣ
ΑΓΓΕΛΟΣ

Αὐτὸ τὸ Μικρὸ Λάθος μπορεῖ νὰ σὰς κάμῃ νὰ φαῖνεσθε 10 Χρόνια Μεγαθυτέρα

Ἐνὼ ἓνα χρό-
μα πούδρας μπο-
ρεῖ νὰ σὰς κάμῃ
νὰ φαῖνεσθε νέα
καὶ νὰ στολί-
ζῃ τὴν ἐπιδερμι-
δα σας μὲ ἀπερί-
γραπτον ὠραϊό-
τητα, μιὰ ἄλλη
μπορεῖ νὰ σὰς κά-
μῃ νὰ μοιάζετε
σὰν γρηά. Τὸ νὰ
εἰσθε μελαχροινὴ
δὲν θέλει νὰ πῇ
ὅτι πρέπει νὰ με-
ταχειρίζεσθε μιὰ
πούδρα διὰ μελαχροινὲς ἢ ρα-
σέλ σκούρα, ἐάν πάλι εἰσθε
ξανθεῖα τίποτε δὲν ἐπιβάλλει
τὴν χρῆσιν πούδρας ρασέλ, ἀ-
ντικειμένου. Ὁ ἀσφαλέστερος τρό-
πος νὰ ἐκλέξετε τὸ χρώμα, ὅ-
που σὰς πηγαίνει καλλίτερα,
εἶναι νὰ δοκιμάσετε εἰς τὸ πρό-
σωπὸ σας ἕξ διαφόρους χρω-
ματισμοὺς καὶ νὰ δῆτε ποιοὺ χρω-
μα σὰς πηγαίνει καλλίτερα. Δύ-
νασθε ἐπίσης νὰ νοσημοποιή-
σητε μίαν ὅπου κρα-
τᾷ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος σας γιὰ
νὰ μὴ θρίσκεσθε εἰς τὴν γυν-
μὴν νὰ πονδράρεσθε συνεχῶς.
Μπορεῖτε νὰ κάμετε κάθε πού-
δρα νὰ κρατᾷ ἀρκεῖ νὰ προσ-
θέσετε σὲ κάθε κουτί ἓνα κου-
ταλάκι τοῦ καφέ mousse de

crème. Εἰς τὴν πούδραν Τοκα-
λὸν ἢ mousse de crème, εἶναι
ἐπιστημονικῶς ἀναμειγμένη, ὁ
κριθὼς εἰς τὴν πρέπουσαν ἀνα-
λογία μὲ πούδρα ἐκτάκτως λε-
πτὴν, ἀεροποιημένην. Δὲν σχη-
ματίζει οὔτε κηλίδας οὔτε πλά-
κας ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος καὶ
μιὰ ἀπλὴ χρησιμοποίησις θὰ
σὰς δώσῃ ἐπὶ ὁκτὼ ὁλοκλη-
ρους ὥρας τὸ καλλίτερον καὶ
νοσητετικώτερον χρώμα.

3.000.000 γυναῖκες μεταχει-
ρίζονται κάθε πρωὶ τὴν πού-
δρα Τοκαλὸν. Ἡ ἀπόχρωσις ἐ-
λέγχεται τῇ βοηθείᾳ τελευταί-
ως ἀνακαλυφθέντος μηχανήμα-
τος ὅπερ ἀποκλείει οἰδητικὸν
λάθος.

τὰ
μοδτούμια
ΣΤΑΡΡ
εἶναι
ἀριστα

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ ΣΚΥΡΙΑΝΕΣ - ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ
ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ ΣΑΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΩΛ ΕΤΟΙΜΑ ΤΑ ΙΟΚΟΜΜΑΤΙΑ ΑΠΟ 3 ΧΙΛ. ΚΑΙ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥΣ 2. Τηλ. 54-737 **ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑΙ** Σκυριανές δραχ. 7.500 καὶ 10.000
Βυζαντινὰ 16.400, Ἀγγλικά 21.000
ΚΑΙ 28.000 τὰ 10 κομμάτια

Ο ΔΟΝΤΕΣ ΟΡΓΑΝΩΝ ΤΩΝ ΣΤΑΡ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Αἱ Στάρ «αἰ ὠραία» ἐπαγγελ-
ματίαι γνωρίζουν ὅτι συνήθως
ἡ ἐπιτυχία των προέρχεται ἀπὸ
τὴν γοητείαν τοῦ μεϊδιάματός
των. Αὐτὴν τὴν ἀσύγκριτον λάμ-
ψιν τὴν ἀποκοτῶν μεταχειρίζο-
μεναι τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ.

Ἀκολουθήσατε τὸ παράδειγ-
μα τῶν γιὰ νὰ ἔχετε ὑγιεῖς,

ΝΙΚΟΣ Γ. ΜΠΑΛΑΝΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ
Τ. Ἐσωτερικὸς Νοση-
ματικῶν Α. Συγγρού.
Δερματικὰ - Γυναικο-
λογικὰ.
Κουμουνδούρου 21
Ἀθῆναι
(Ἐναντι Βασ. Θεά-
τρου) 9-1 π. μ.
5-9 μ. μ.
Τηλέφ. 52-623

Α. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
Ὁδοντοίατρος
Μαυροκορδάτου 3.
Τηλέφ. 20507
Ἀθῆναι

λευκοὺς ὀδόντας καὶ
κόν μεϊδιάμα
Μεταχειρίζεσθε
να ἐπιστημονικῶς
μας ΚΟΛΥΝΟΣ, τὴν
χιλιάδες ὀδοντοίατρον
ἀντιστηθῇ τῆς ἑταί-
ρᾳ Στάρ τῆς Ἀμε-
ρῆς λάμψους καὶ ὀ-
δόντας

Ὁ Βεροῦν
ὡν φερματῶν
Γερμανικὰ Βα-
ρ

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

«ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ, ΣΤΙΣ ΔΥΟ...»

ΙΟΥ ΕΛΟΥΑΡΔΟΥ ΩΖΑΙ

ΚΑΜΠΟΣΗ ὥρα τὴν ἄρλετα Ντυφάρ εἶχε, μέ-
σα στὸν λαβύρινθο τῶν διαδρόμων τοῦ ὑπογείου σι-
δηροδρόμου τῶν Παρισίων, νὰ βρῇ τὴν ἐξοδὸς πρὸς τὴν ὁδὸ
Ἀγίου Διονυσίου. Ἀνυπόμονος νὰ θρεθῇ σπῆτι τῆς, νὰ
ἐξεκουρασθῇ ἀπὸ τοὺς δρόμους, ποὺ ἔκανε κέλνῃ τὴ μέρα
ἀπὸ τὸ πρωὶ, ζητώντας νὰ τοῦλῃσῃ διάφορα εἶδη, στὰ ὁ-
ποῖα ἦταν πλασιέ.

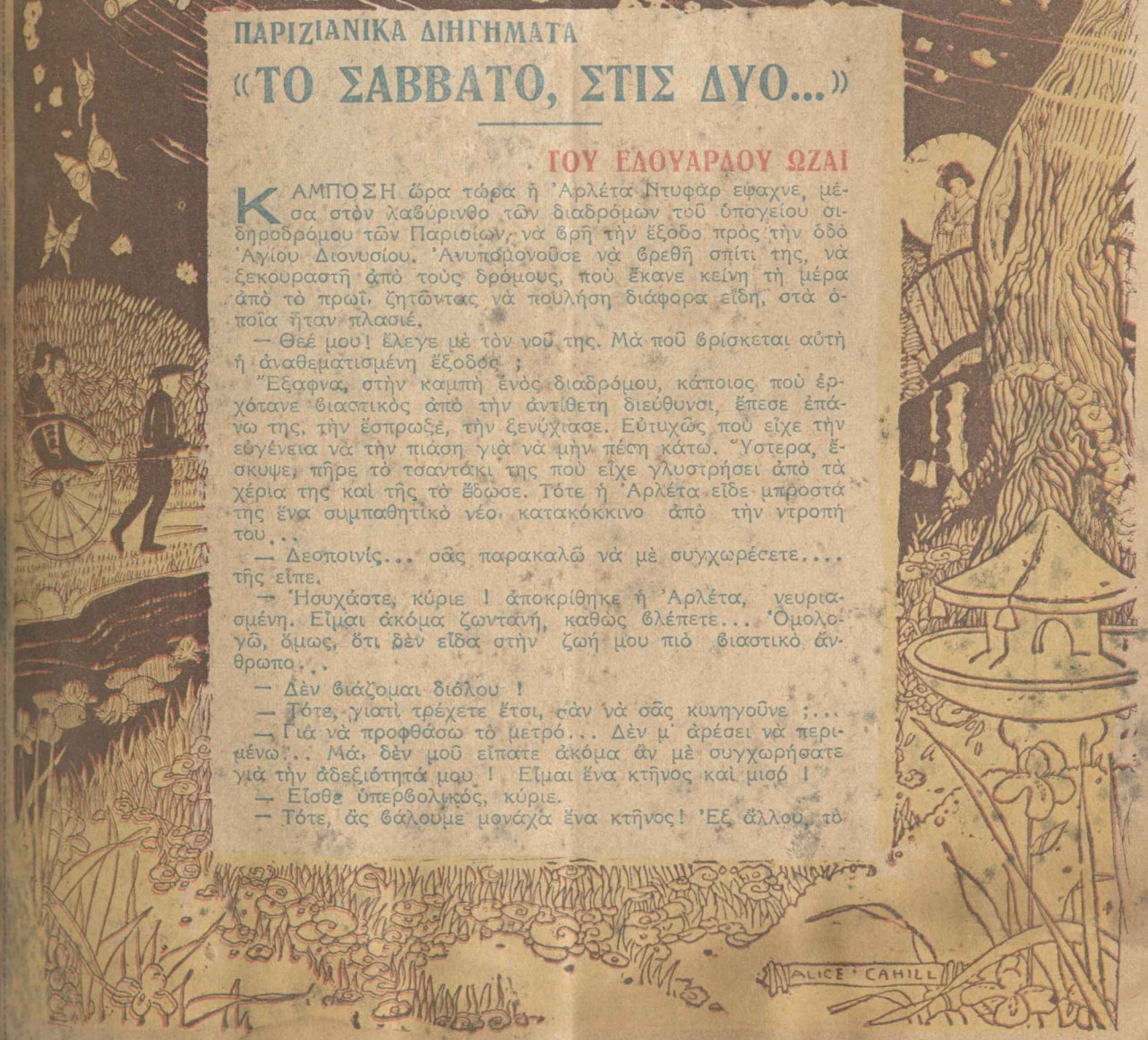
— Θεέ μου! ἔλεγε μὲ τὸν νοῦ τῆς. Μὰ ποῦ βρίσκεται αὐτὴ
ἡ ἀναθεματισμένη ἐξοδός;

Ἐξάφνα, στὴν καμπὴ ἑνὸς διαδρόμου, κάποιος ποὺ ἐρ-
χότανε θιαστικός ἀπὸ τὴν ἀντίθετη διεύθυνση, ἔπεσε ἐπὰν-
ω τῆς, τὴν ἐσπρώξε, τὴν ξενύχιασε. Εὐτυχῶς ποὺ εἶχε τὴν
εὐγένεια νὰ τὴν πιάσῃ γιὰ νὰ μὴ πέσῃ κάτω. Ὑστερα, ἔ-
σκυψε, πῆρε τὸ τσαντάκι τῆς ποὺ εἶχε γλυστρήσει ἀπὸ τὰ
χέρια τῆς καὶ τῆς τὸ ἔδωσε. Τότε ἡ Ἀρλέτα εἶδε μπροστά
τῆς ἓνα συμπαθητικὸ νέο, κατακόκκινο ἀπὸ τὴν ντροπὴ
τοῦ...

— Δεσποινίς... σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχαρέσετε...
τῆς εἶπε.

— Ἦουχάστε, κύριε! ἀποκρίθηκε ἡ Ἀρλέτα, νευρι-
σμένη. Εἶμαι ἀκόμα ζωντανή, καθὼς βλέπετε... Ὁμολο-
γῶ, ὅμως, ὅτι δὲν εἶδα στὴν ζωὴ μου πῶς θιαστικὸ ἀν-
θρώπο...

— Δὲν θιάζομαι διόλου!
— Τότε, γιατί τρέχετε ἔτσι, εἰς νὰ σὰς κυνηγοῦνε ;...
— Γιὰ νὰ προφθάσω τὸ μετρό... Δὲν μ' ἀρέσει νὰ περι-
μένω... Μὰ, δὲν μοῦ εἶπατε ἀκόμα ἐν μὲ συγχαρήσατε
γιὰ τὴν ἀδεξιότητά μου! Εἶμαι ἓνα κτῆνος καὶ μισρ!
— Εἶσθε ὑπερβολικός, κύριε.
— Τότε, ἂς θάλομε μονάχά ἓνα κτῆνος! Ἐξ ἄλλου, τὸ

ALICE CHILL

είπατε και μόνη σας !

— Είπα εγώ τέτοιο πράγμα ;
— Ναι την στιγμή που έφετα πάνω σας. Σας άκουσα να λέτε καθαρά: «Τί κτήνος!»
— Δεν το θυμάμαι... Έν πάση περιπτώσει, είναι ή σειρά μου να σας ζητήσω συγγνώμη...

— Σας συγχωρώ έξ' όλης καρδιάς !
Γέλασαν και οι δύο.

— Δεν μου λέτε τώρα, δεσποινίς, — εξακολούθησε ο νέος, — σκοπεύατε ν' άνεβήτε πάνω ;

— Μάλλον ναί... αν θά κατάρθωνα να θρώ την έξοδο. Ψάχνω τόσην ώρα να την ανακαλύψω...

— Μπορώ να σας οδηγήσω εγώ... και να κάνουμε ένα μικρό περιπάτο με την ευκαιρία αυτήν...

— Μά, δεν πρόκειται να πάρετε το μετρό ;
— Τό παίρνω άργότερα... Δεν φαντάζομαι να χαθώ...

— Έγώ, όμως, έχω δουλειά, αδιάφορο αν δεν είμαι θιαστική σαν κι' εσάς. Έχω να συναντήσω πέντε ακό-

μα πελάτες...

Η 'Αρλέτα έλεγε ψέματα. Μά ήθελε να ξεφορτωθί τον τύπο αυτόν και να πάη σπίτι της να ήσυχάση.

— Τους βλέπετε αύριο.

— Δεν μπορεί να γίνη αυτό.

— Όλα γίνονται, όταν υπάρχει λίγη καλή θέλησις!

«Τί ένοχλητικός άνθρωπος. Θεέ μου ! είπε με τον νοΰ της ή 'Αρλέτα. "Αν δεν υποχωρήσω, είναι ίκανός να μ'ην κάνει ούτε θήμα από κοντά μου!»

— Έστω ! είπε. Σας παραχωρώ ένα τέταρτο της ώρας...

— Μοΰ άρκοΰν και δέκα λεπτά...

Όταν καταλάβω ότι δεν είσθε πια θυμωμένη μαζί μου, θά σας αφήσω να φύγετε !

— "Υστερ' από λί-

γο, καθόντουσα και οι δύο στόν έξώστη ενός μεγάλου καφενείου.

— Τί θά έλεγε ο προϊστάμενός μου αν μ' έβλεπε τώρα μαζί σας ; ψιθύρισε ή 'Αρλέτα.

— Δεν θά έλεγε απολύτως τί-

πο-α, την καθούσασε ο νέος. Θά τοΰ έξηγοΰσα ότι εγώ είμαι ή άφο-

ρμή της καθυστερήσάς σας. "Ας είναι, είμαι ευχαριστημένος επειδή φάνηκα τόσο θάρσαρος !

— Ευχαριστώ πολύ !

— Δεν άστειεύομαι διόλου ! "Αν περπατούσα δίπλα σας ήσυχα και φρόνιμα, δεν θά μου παρουσιαζόταν ή ευκαιρία να γνωρισθώ μαζί σας...

— Τί μεγάλη άπώλεια !

— Για σας, ίσως αυτό να μ'ην έχη καμμία σημασία. Για μένα, όμως, έχει...

— Σοβαρώς ;

— Σοβαρώτατα ! Είσθε πολύ χαριτωμένη, δεσποινίς...

— Δεσποινίς ;...

— 'Αρλέτα... συμπλήρωσε ή νέα.

— 'Αρλέτα ! Τί όραιο ένομα ! Και τί όραιο πού σας πάει !

Εκείνη τον ευχαρίστησε μ' ένα χαμόγελο για το κοπιμένο του.

— Έμένα με λένε Ρομπέρ, εξακολούθησε ο νέος.

— Ρομπέρ ! Έτσι έλεγαν και τον πρώτο φίλο μου ! Το πρόσωπο του Ρομπέρ του Β' σκυθρώπασε.

— "Ω ! Ένα αίσθηματάκι χωρίς συνέπειες ! τον καθυσάσσε ή 'Αρλέτα. Την εποχή εκείνη δεν είχα κλείσει ακόμα τά δέκα έφτά...

— Δεν φαντάζομαι να πέρασαν και πολλά χρόνια από τότε...

— Η Ιστορία αυτή, κύριε Ρομπέρ, μοΰ φαίνεται σήμερα πολύ παλιά...

— Η ζωή, βλέπετε...

— Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω, δεσποινίς 'Αρλέτα. Τι

έργασία κάνετε τώρα, αν επιτρέπετε ;

— Είμαι πλασιέ σε διάφορα είδη...

— Έπαγγελμα όχι και τόσο ευχάριστο.

— Διόλου. Νά είμαι υποχρεωμένη να γυρνά όλη την ημέρα σε σπίτια και σε καταστήματα, ν' άνεδοξαίνε-

νω σκάλες, για να παίρνω ως επί το πλείστον άνθρω-

κή απάντησι... Μά, αν μπορώ άς κάνω και διαφο-

ρικά !

— Είσθε μόνη στόν κόσμο ;

— Όλομόναχη.

— Δεν έχετε φίλο ;

— Όχι...

— Χάθηκαν, λοιπόν, οι άνδρες με γοϋστο ;

— Μερσί για το κοπιμένο. Έγώ, όμως, αποφεύ-

γούς φίλους.

— Μπορούμε να μάθουμε τό γιατί ;

— Γιατί έχω αντίληψεις λίγο καθυστερημένες στο π-

φάλαιο αυτό. Μοΰ είναι αδύνατο να άνεχθώ την συν-

φία ενός άνδρός, αν δεν αισθάνομαι γι' αυτόν βαθύ και

ειλικρινές αίσθημα...

— Καταλαβαίνω... Μά υπάρχουν και στήν εποχή μας

σοβαροί νέοι...

— Είναι τόσο δύσκολο να τους ανακαλύψω !... Δι-

μοΰ είπατε, όμως έσείς ποΰ εργαζόσθε ;

— Έγώ, ποΰ εργαζόμαι ;... Ναι, θέβαια, εργαζόμαι

στά ραδιόφωνα...

— Είσθε υπάλληλος σε κατάστημα ;

— Ναι... βέβαια... είμαι υπάλληλος σε κατάστημα.

— Πολύ όραιο.

Και τώρα, κύριε Ρομπέρ, είναι κα-

ρής να πηγαίνω. Τέρας ένα τέτα-

το της ώρας...

— Τί γρήγορα!

Ήθελα, ποΰ πε-

νά ή ώρα... Πο-

τε θά ξαναδώ-

με ;

— Είναι άνα-

κη ;

— Για μένα

ναί...

Τά τελευταία

αυτά λόγια τά έ-

πρόφερε με τόση

σοβαρότητα, ώστε

ή 'Αρλέτα, ή ο-

ποια είχε άρχει

έν τώ μεταξύ να

αισθάνεται συμ-

πάθεια για τό γο-

ριτωμένο αυτό

παλληκάρι, — δεν θρ'ηκε την δύναμι να τοΰ άρνηθί την

χαρά που της ζητούσε.

— Έστω, ψιθύρισε. Πότε θέλετε να συναντηθούμε;

— Τό Σάββατο, στίς δύο, θά σας περιμένω σ' αυτό

εδώ τό καφενείο, στο ίδιο τραπέζι...

— Σύμφωνα. Όρθούάρ, κύριε Ρομπέρ...

Και ή 'Αρλέτα έφυγε χωρίς να γυρίση πίσω τό κε-

φάλι της.

«Γιατί να τοΰ πώ ψέματα; άναρωτήθηκε ξανά.

Καταλαβαίνω ότι δεν θά πάω στο ραντεβού. Και όμως

είναι πολύ συμπαθητικό π

γατικό... Μά είναι προτιμότερο να μ'ην τον ξαναδώ...

Όταν γύρισε σπίτι της, γδύθηκε, άφου γύρισε τό κα-

πι του ραδιόφνου. Την στιγμή εκείνη, ο έκφωνητής έλε-

«Και τώρα θ' ακούσετε τρία τραγούδια του Ρομπέρ...

Ρεμπώ...»

Η φωνή του τραγουδιστοΰ πλημμύρισε άμέσως τό μικ-

κρό δωμάτιο. Η 'Αρλέτα την άνεγνώρισε άμέσως. Ήταν

το Ρομπέρ !... Μιά φωνή θαθεία, παθητική, που

μιλούσε για την άγάπη με σοβαρότητα και ειλικρίνεια.

Η 'Αρλέτα ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά

στά στήθη της, ενώ ένα χαμόγελο εϋτυχίας φάνηκε στο

πρόσωπό της...

Όταν ο Ρομπέρ τελείωσε τά τραγούδια του, ή 'Αρ-

τα έμεινε κάμποση ώρα, θυσιμένη σε ρεμβασμούς. Και

ξαφνικά μιά άναφώνισι θύγηκε αθόρμητ' άπ' τά χείλη της.

— Πότε θάρθθ το Σάββατο !... ΕDOUARD AUJAN

Και τώρα, κύριε Ρομπέρ, είναι καρής να πηγαίνω. Τέρας ένα τέτατο της ώρας...

Η ΠΡΑΞΙΣ ΕΜΠΝΕΥΣΕΙΣ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ

Το «Μπενκέτο» συνιστά ιδιαίτερος στους άναγνώ-
στες του, μικρής και μεγάλης, πλουσίας και πτωχούς,
να ενισχύσουν τον ύπεργόν - διοικητήν Πρωτευούσης
κ. Κ. Κετζίαν, στην ώραία του προεδρεία υπέρ του
Πρασίνου. Προσφέροντες ένα δενδρύλλιο συντείνετε
και σεις, με τάς μικράς σας δυνάμεις, για την ώμορφιά
του ώραιου μας 'Αστεως, χαρίζετε σκιάν στόν περιπα-
τητή, στόν κευρακμένο. Ξηραιότερα και πλέον βετική
προεδρεία δεν έγινε ποτέ στην Έλλάδα, τόσον συ-
στηματική, τόσον εύρεια.

Ο κ. Κετζίας είναι άξιος θερμών συγχαρητηρίων, ά-
ξιος της εύγνωμοσύνης όλων μας.

Το «Μπενκέτο» προσέφερε υπέρ του Πρασίνου εις
τον κ. Κετζίαν δέκα διάφορα δενδρύλλια.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

Στη σειρά των ταινιών που προβλήθηκα και που
προκειται να προβληθούν φέτος στους αθηναϊκούς κινη-
ματογράφους, μία άπ τις καλλίτερες, αν όχι ή καλλίτε-
ρη άπ όλες, είναι χωρίς άλλο ο 'Ιππότης Λαγκαρντέρ
που πρόβάλλεται από τις 6 τρέχοντος στόν Κινηματο-
γράφο «Πάνθεον».

Η ταινία αυτή, που τό σενάριό της θύγηκε άπ' τό
γνωστότατο στους άναγνώστες μας έργο του Πώλ Φε-
βάλ, που δημοσιεύθηκε στο «Μπουκέτο» και κυκλοφόρη-
σε κατόπιν και ως θύβλιο σε δύο τόμους «Ο 'Ιππότης
Λαγκαρντέρ» και «Αύγη ντε Νεβέρ», αποτελεί μία
άπ τις επιτυχέστερες δημιουργίες της Γαλλικής Κι-
νηματογραφίας, που τόσο ραγδαία εξέλιχθηκε τε-
λευταία υποσκελίζοντας την 'Αμερικανική παραγωγή,
παρ' όλα τά τεράστια μέσα που διαθέτει.

Στόν «'Ιππότη Λαγκαρντέρ» για την σκηνοθεσία,
του οποίου και τά κοστομια της εποχής έξωδεδύσαν

πρόσσια ποσά, πρωταγωνιστούν οι

καλλίτεροι ήθοιοι της «Κομεντί

Φρανσαίζ» Ρομπέν Βινταλέν, Ζοσε-

λίλ Γκαέλ, Ζακ Βαρέν, Σαμψόν

Φρανσιμπέρ και άλλοι, που ζων-

τανεύουν με πραγματική μαεστρία

τους ρόλους που υποδύονται.

Ολόκληρος ο ειδυλλικός κινηματο-

γραφικός και ό ήμερησιος τύπος

της Γαλλίας, χαρακτηρίσαν την

ταινία αυτή, την γεμάτη αίσθημα,

παιδείας και έρωτα άγνό, ως

μια ακόμη μεγάλη κατάκτησι του

κινηματογράφου, παντού δε όπου

προεβλήθη και τελευταίως στην 'Ι-

ταλία, σημείωσε αληθινό θρίαμβο.

Μά αποδειεί της αξίας της είναι

ή επιτρέπεται και ή παρακολού-

θησις της από τά παιδιά.

Οι δύο κομφοί τόμοι «Ο 'Ιππό-

της Λαγκαρντέρ» και «Αύγη ντε

Νεβέρ» πωλούνται στα γραφεία του

«Μπουκέτου» αντί δραχ. 8 ο πρώ-

τος και 12 ο δεύτερος.

Πρόκειται περί άριστουργήμα-

τος του Πώλ Φεβάλ, τό όποιο πρέ-

πει να διαβάσουν όσοι θά παρα-

κωλυθώσουν τό άριστούργημα επί-

σης της ομάνυμου ταινίας στο

«Πάνθεον».

ΠΕΝΘΗ

Το «Μπουκέτο» εκφράζει θερμά συλλυ-

πησια προς την εκλεκτή του συνεργάτι-

δα, κυρία Παραούλη, διά την άπώλειαν

της όλην ήμεραν στοργικής μητρός και

παιδιάτου άδελφού. Είς πλήρημα της

πένθος τόσο σκληρά μόνον ή έξ' όμους πα-

ραυρία δύναται να μετρίση κάπως τον

πένθος. Οι λόγοι των ανθρώπων, όσον θερ-

μοί και ένδοιοι, δεν συντείνουν παρά εις

ήν άλγος ήν δούνην. Την έξ' όμους

παιρηγορία και τό θάλασμον επίκα-

ρύνει διά την καλήν παλαιάν συνεργάτι-

δα, την πόσον σκληρώς δοκιμασθήσαν.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΗΒΗΝ. — Τό κανονικό σας θάρος θά έπρεπε να είναι 44 όκάδες,
δηλαδή μόνον 2 όκάδες πρέπει ν' άδυνατίσετε, αλλά τά μέτρα σας
δεν είναι κανονικά. Δηλαδή, τό στήθος έπρεπε να έχη περιφέρεια 87,
ή μέση 70 και ή περιφέρεια 94. Κάνετε μία έλαφρά δίαιτα, σάν
εκείνην που συνιστώ στην Γιούλικα, τοΰ περασμένου τεύχους, αλλά
όχι τόσο αυστηρή, και ίδιως κάνετε γυμναστική των ποδιών και πε-
ριπάτους. Δεν πρέπει να αισθάνεσθε δυστυχισμένον τον εαυτό σας για
ένα τέτοιον άσήμαντο μειονέκτημα τό όποϊον άλλιος τε από σας ξεορ-
τάται να έλαττωθί. Φθάνει να επιμεινέτε επί μερικούς μήνες. Για την
τάσι προς τους κίρσους σας συνιστώ να αποφεύγετε απολύτως την
όρθοστασία, τά ψηλά παπούτσια και τις χαλτσόδετες. Όταν κοιμάσθε
θέζετε πάντα ένα μαξιλάρι κάτω από τά πόδια σας, ώστε να έρχων-
ται ψηλότερα από τό ύπολοιπονώμα.

ΝΕΑΡΟΝ. — Πολύ φοβάμαι, ότι αν χρησιμοποιήτε αποτριχωτικό
για τά μαλλιά τοΰ μετώπου και των κροτάφων μετά δύο-τρεις ή-
μέρες θά φαίνεται και θά είναι άηδέστατο, έκτός τούτου δε φοβάμαι
ότι θά σας έρεθίση τό δέρμα. Στους κροτάφους σας συνιστώ να ξυ-
ρίζεσθε κάθε φορά, που θά ξυρίζετε τό πρόσωπό σας και να χτενί-
ζετε τά μαλλιά σας προς τά έπάνω, ώστε να φαίνεται τό μέτωπο ψη-
λότερο.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Τοΰ ΓΑΒΡ. ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΩΡΑ ΘΑΝΑΤΟΥ

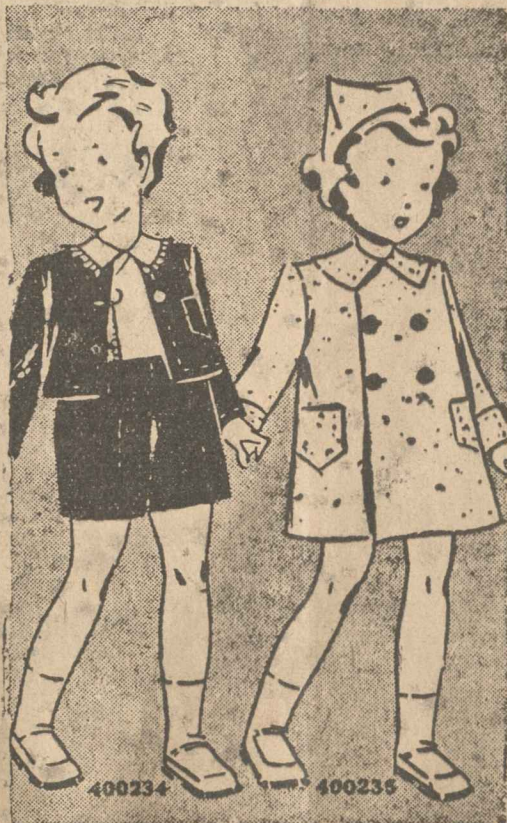
Η ώρες περνούν. Τό δωμάτιο μελαγχολικό πνίγεται
μέσα στην παγερή σκιά του θανάτου. Καμμία φωνή τρι-
γύρω. Ο δρόμος έρημος και σιωπηλός.

Παντού ήσυχία, παντού νεκρική σιγή.

Τό ρολόϊ χτυπάει μεσάνυχτα ή ώρες περνούν. Και ή
ώραία έκείνη ξανθή, περιμένει τον θάνατο.

Και περιμένει ακόμα...

Και ή ώρες περνούν, μά ο θάνατος δεν έρχεται, δεν
έρχεται ακόμα.

Μόνη, άφωνη, ακίνητη στο κρεβ-
θάτι, ή ώραία ξανθή έλπίζει.

Έλπίζει ακόμα στην ζωή...

Γιατί δεν πόνεσε ακόμα ή ώραία

ξανθή... Γιατί ακόμα ή ώραία

ξανθούλα, δεν αντίκρισε τον θά-

νατο.

Και όνειρεύεται στόν πυρετό που

της φλογίζει τό μυαλό και τό κορ-

μί της...

— Τί σήμερα ; Τί αύριο ; "Ας

είναι τώρα γρήγορα...

Κι' όμως τά λόγια αυτά δεν τά

πιστεύει. Γιατί ακόμα ή ώραία

ξανθή δεν είδε με τά μάτια της

τόν θάνατο...

Λίγο πριν ξημερώση...

Η ίδια νέκρα. Τό δωμάτιο σκο-

τεινό και πένθιμο.

— "Α ! "Αν μπορούσε ο Θεός, να

την άκούση να την λυπηθί...

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΡΑΝΟΓΡΑΦΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΙΝΗΜΑ- ΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

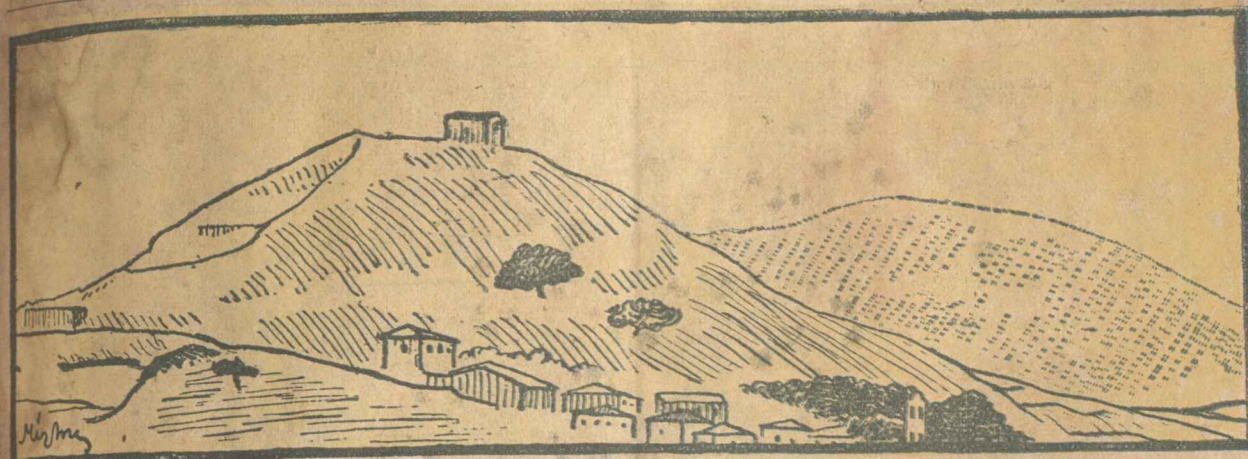
Ειδήσεις—Περίεργα—Κοινοπολιό.

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

...Ο Γκάρι Κούπερ είναι ο πιο ψηλός Αμερικανός ηθοποιός του κινηματογράφου.
...Η Γκρέις Μορ είναι η πιο θραυρά θενέττα.
...Η Μαίρη Καρλάιλ η πιο έγκληση.
...Η Αίλη Πόνς η πιο κοντή.
...Η Τζέιν Κράουφορντ η πιο κομψογονυμένη.
...Η Άντα Λόις είναι η άσπρη γυναίκα του κόσμου.
...Η Μπέττυ Γκέιμπλ έχει το πιο καλλιτεχνικό σώμα.
...Η Μάε Γουέστ έχει το πλουσιότερο σπίτι.
...Η Ντόροθι Λαμμούρ έχει τα πιο μακριά μαλλιά.
...Ο Βίκτωρ Μάκ Λάγκλεν έχει τα μεγαλύτερα πόδια.
...Η Μύρια Χόπκινς έχει τα μικρότερα πόδια.
...Η Τζιούν Τέμπλ έχει τα πιο μακριά νύχια.
...Η Σύρλεϊ Τέμπλ αποφέρει τα περισσότερα κέρδη στην εταιρία όπου εργάζεται.
...Η Άλις Φαϊν έχει την πιο σηκωμένη πλάτη.
...Ο Έντι Κάντορ έχει τα μεγαλύτερα μάτια.
...Η Φρόνσις Ντίν είναι η πιο ντροπαλή σταρ.
...Ο Ρόμπερτ Ταϊλор λαμβάνει τα περισσότερα γράμματα.
...Η Μαίρη Πίκφορντ είναι η πλουσιότερη και λιγότερη του κόσμου.
...Ο Χάρολντ Λούδ είναι ο μεγαλύτερος γιοκτήμων.
...Ο Έδουάρδος Ρόμπινσον έχει την σπουδαιότερη συλλογή ζωγραφικών πινάκων.
...Ο Έρμπερτ Μάρσαλ έχει το ένα πόδι ξύλινο.
...Η Ρόζαλιντ Ράσελ είναι η καλύτερη παίκτρια στις ντάμες.
...Ο Μπίγκ Κρόσμπι είναι ο καλύτερος παίκτης γκολφ.
...Η Άνν Σόθερν είναι η μεγαλύτερη περιηγήτρια.
...Η Τζιούν Λάναγκ έκανε τον συνταξιούχο γάμο του κόσμου, αφού χώρισε την επομένη της στέψεως.

ΔΥΟ ΚΑΛΟΙ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ

Ο Πάουλ Κέμπ και ο Τέο Λίγκεν, οι δύο γνωστότατοι και συμπαθέστατοι Γερμανοί κομικοί, είναι οι πιο αγχώσιμοι φίλοι του κόσμου. Με την διαφορά ότι μαλλώνουν διαρκώς σαν το σκύλο με την γάτα! Τελευταία, είχαν πάει μαζί να κάνουν ένα ταξιδάκι αναψυχής στην Βιέννη. Ένα απόγευμα, μπήκαν στον μικροσκοπικό κήπο του Πράτερ, του Ζωολογικού Κήπου, δηλαδή της Βιέννης, που είχε συγχρόνως και κήπο αναψυχής. Είτε, όμως από άσηχημα, είτε από σκοπό, δεν έβγαλαν εισιτήρια. Την στιγμή που κατέβαιναν, ο Τέο Λίγκεν φώναξε ξαφνικά τον έλεγκτή και του είπε:—Ο κύριος από δω—και του έδειξε τον Κέμπ,—δεν έβγαλε εισιτήριο.
Ο Πάουλ δεν τα έχασε.
—Φυσικά, δεν έβγαλα εισιτήριο, —αποκρίθηκε—από το έδωσα τα χρήματα να αγοράσει και το δικό μου!
Ο Τέο στραβομουτσούνησε—και αναγκάστηκε να πληρώσει και για τους δύο, για να μην δημιουργηθεί επεισόδιο εις βάρος τους!

Το εκκλησάκι του Προφήτη 'Ηλία, το οποίο δεν λείπει σχεδόν από καμιά κορυφή της Λέσβου. Είς το βάθος η κορυφή του Λεπετύμνου, η υψηλότερα της νήσου, στην οποία υπάρχει επίσης εκκλησάκι του 'Αη-Λιά. (Σκίτσο του κ. Μίλη Παρασκευάδη)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο ΓΚΕΒΕΖΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Τά βρα γράψαμε πρό ημερών, για τον εύθυμο κι άκαρδο τύπο της Μυτιλήνης, τον Παναγιώτη Τσιπούρα, άνοιξαν την θρεξί των αναγνωστών μας.

Πολλοί μ'ας γράψανε και μ'ας ζητούσαν και ώρισιμένα άστεια του Λεσβίου «Γ κ ε θ ε ζ ε ζ», για να εύθυμίσουν.

Το «Μπουκέτο», είναι σ'ε θέσι να τους ικανοποιήσει σήμερα.

Καλοί Μυτιληνιοί και ιδίως ο ευγενικός φίλος κ. Δ η μ. Λεοντής, έσπευσαν να μ'ας στείλουν σημειώσεις για τα άστεια και τα πεπραγμένα του «πολυτίμου» αυτού συμπολίτου των.

Και να ή πρώτη Ιστορία. Με τη διαφορά ότι η Ιστορία αυτή, που θα διηγηθούμε σήμερα, ανάγεται στην εποχή της μεγάλης δόξης του Παναγιώτη Τσιπούρα, όταν βούλευαν μονοπωλιακώς, σχεδόν, τα λουτρά της Γέρας και ο κόσμος του νησιού, έτρεχεν έκει.

Ήταν Αύγουστος του 1917, τότε που ο Εύρωπαϊκός πόλεμος ήταν στην άκμή του.

Ο Τσιπούρας, είχε γίνει, από μηνών, ιδιοκτήτης μιας παλιάς και... μισοχαλασμένης θάρκας, άγνωστον, πώς, την οποία έαλθηκε με «ροκάνια» και με διάφορα άλλα, να την ξαναειδώ.

Έτσι, όταν τέλειαν τη δουλειά του στο καφενείο, καί ήταν και ο παλιός, όπως έγραψαμε, μόνος και μοναδικός, στο καφενείο των λουτρών, κατέβαινε στην παραλία κι' άρριζε να δουλεύει, ροκάνιζοντας, και έσπιναν την παλιό θάρκα, ώπου κατόπιν να τη μεταβάλι σε... πλοίο.

— «Πλεούμενο της ανθρωπιάς!» όπως έλεγε κι' ο ίδιος, όταν τον ρωτούσαν. Όταν την έβαλε, σκέφθηκε να

την παλαμίσση και να την πισώσση, για να γλυστράη στη θάλασσα και να μη κάνη νερά.

Κατέθηκε λοιπόν στη Μυτιλήνη, αγόρασε δυο-τρείς δκάδες καλή πίσσα και τελείωσε και αυτή τη δουλειά, η οποία, όμως, έκαμε και πάλιν άγνωριστη από τις... μουντζούρες, αυτή τη φορά, τη φρεσκοθαμμένη θάρκα.

— Φτου κι' από την αρχή, λοιπόν! Πάλι νέο θάψιμο, με νέα διάφορα χρώματα.

Η φασαρία αυτή της θάρκας, υπήρξεν αίτια να γίνε-ται, κάθε θράδυ, ένα άπερίγραπτο «γκεβεζεληκι» — όπως λέν στη Μυτιλήνη — στο καφενείο των λουτρών, από τα πειράγματα των παραθεριστών και των λοιπών θαμνών.

Και το γλέντι αυτό, κράτησε αρκετόν καιρό.

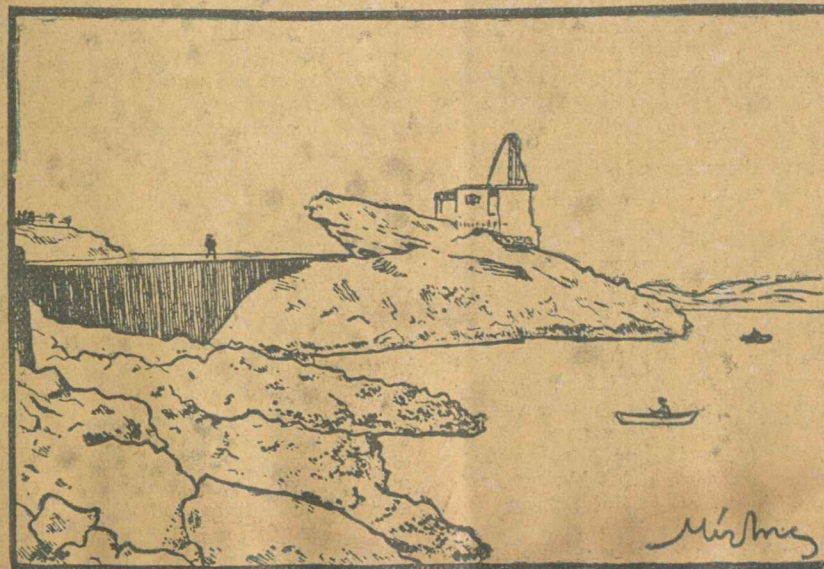
Η θάρκα, έπειτα από πολύμηνη προετοιμασία, ήταν έτοιμη για τη θάλασσα, στις αρχές του φθινοπώρου, όταν πειά, άρχισαν να εγκαταλείπουν τα λουτρά οι λουόμενοι, για τους θαλασσινούς περιπάτους των οποίων προωρίζετο αυτή.

Ο Τσιπούρας όμως δεν διαζότανε. Έλεγε πως για να πέση στη θάλασσα ή θάρκα, έπρεπε να υπάρχει πολ-

ύ κοινοί, πολλοί κόσμος στα λουτρά, πράγμα που συνέβαινε το Μάιο. Άφησε λοιπόν και πέρασεν όλος ο χειμώνας, ώπου ήλθεν ο Μάιος.

Η θάρκα τότε ονομάσθηκε «Α-τρόμητος».

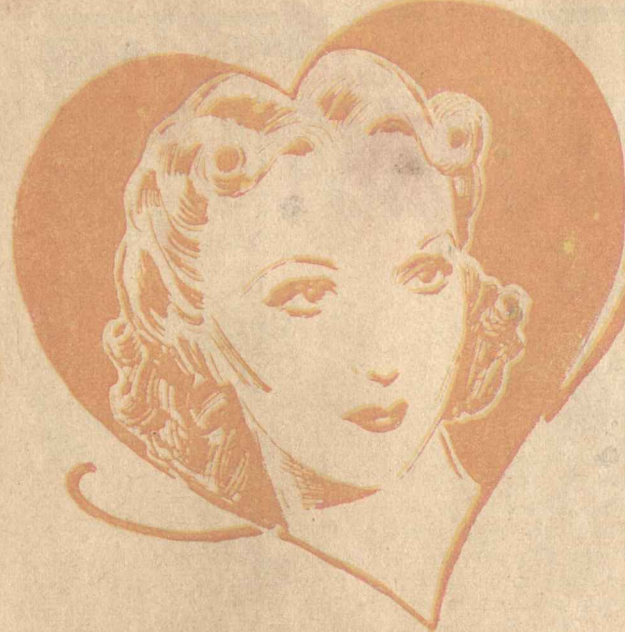
Το όνομα όμως αυτό, δεν άρεσε και τόσο στους θαμνών, οι οποίοι έλεγαν ότι θα έπρεπε να την ονομάσση «Λοτραπεή», όπως λεγότανε το θαπόρι, που έκανε κάθε δέκα ημέρες, τότε, τη γραμμή Μυτιλήνης — Πειραιώς. Ο Τσιπούρας δεν χαλούσε καρδιές. Πήρε το πινέλλο κι' έγραψε από την άλλη πλευρά της θάρ-

Ο θράχος της Φυκιότρυνας, όπου γίνεται ο περίπατος των Μυτιληνίων κατά τις χειμερινές λιακάδες.

(Σκίτσο του κ. Μίλη Παρασκευάδη)

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

— Κι' ως την εποχή εκείνη, θά' μου επιτρέψετε να έρωμαι να σας επισκεπτόμαι ; ρώτησε η Λώρα.

— Όχι μόνο σας το επιτρέπω, αλλά και σας παρακαλώ, και να είστε βέβαιη, πως ό,τι μπορέσω να κάνω προς χάριν σας, θά' το κάνω.

Η Λώρα ξαναγύρισε στο σπίτι πολύ λυπημένη. Ήταν βέβαια ήσυχη πειά για την Έρριέτα : δεν υπήρχε κίνδυνος, για πολλά χρόνια τουλάχιστον, να της την πάρουν. Αλλά έπρεπε τώρα να χωριστεί από την Έρριέτα, να την κλείσει σ' ένα σχολείο, γιατί ο πατήρ Σουλθέστρος είχε δική.

Η νέα γυναίκα άναρωτιώταν γιατί, αφού είχε στείλει το Μαυρίκιο σε λύκειο, δεν είχε κάνει το ίδιο και για την Έρριέτα. Γιατί, απλούστατα, είχε συνηθίσει να την έχει πάντα μπροστά της, είτε στο σπίτι, είτε στο εργοστάσιο, όπου η μικρούλα είχε αρχίσει να γίνεται πολύ χρήσιμη και να την αντικαθιστά συχνά. Μά ο κυριώτερος λόγος που δεν ήθελε να την αποχωρήσει ήταν ότι η αγαπημένη εκείνη μικρούλα, ή τόσο φιλόδοξη και γλυκειά, φαινόταν σαν ν' αποτελούσε μέρος του εαυτού της και νόμιζε ότι θα της έκλεβαν τη μισή ζωή της αν απομάκρυναν απ' αυτή την Έρριέτα, έστω και προς χάριν της μορφώσεώς της—θύσια στην οποία όλες ή μητέρες υποβάλλονται.

Αλλά έπρεπε να νικήση την αδυναμία της για το συμφέρον της μικρής, όπως της είχε πη ό μοναχός. Όσο ή Λώρα το σκεφτόταν αυτό, τόσο πιο οδυνηρό εύρισκε το καθήκον της. Όστόσο είχε πάρει την απόφασί της αμετάκλητα.

Γι' αυτό, το θράδυ, όταν ή υπηρέτρια αποσύρθηκε, αφήνοντας την οικογένεια μόνη, ή Λώρα είπε με φωνή γαλήνια σχεδόν :

— Σήμερα πήρα μια μεγάλη απόφασι.

— Ποιά, μητέρα ; ρώτησε ο Μαυρίκιος, ενώ ή Έρριέτα γίνεκε κατάχλωμη σαν να προσιοθάνθηκε ότι τά λόγια αυτά επρόκειτο να διαταράξουν την εύτυχισμένη ως τότε ζωή της.

— Η Έρριέτα γίνεκε πειά μεγάλη, εξακολούθησε ή Λώρα. Πρέπει φέτος να κάνη την πρώτη της μετάνηφι και ν' αρχίση να λαβαίνη τη μόρφωσι και να μαθαίνη τους τρόπους που ταιριάζουν σε μια καθώς πρέπει νέα.

Η Έρριέτα δεν κινήθηκε, δεν είπε τίποτε, αλλά το πρόσωπό της έγινε κατάχλωμο, μια άπεραντη θλίψη ζωγραφίστηκε στα χαρακτηριστικά της και τά μάτια της ελαμψαν παράδοξα.

— Όστε, ρώτησε ο Ροντινέ, σκοπεύεις να την στείλεις σε κανένα οικότροφείο ;

— Ναι.

— Θα κάνης πολύ καλά, γιατί είν' ξευτην και θα μάς τιμήη μια μέρα.

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

— Μαμά, είπε τότε ή μικρούλα, δεν βλέπω να υπάρχει κανένας λόγος να μάθω περισσότερα από σένα και ν' αποκτήσω καλύτερους τρόπους από τους δικούς σου για ν' αγαπιέμαι και να γίνω εύτυχης.

Ανόητη ! είπε ο Μαυρίκιος. Δεν είναι το ίδιο.

— Γιατί δεν είνε το ίδιο ;

Γιατί ή μαμά είνε μαμά και είνε πολύ καλή καθώς είναι. Αλλά ή ανατροφή και ή μόρφωσι που έλασε δεν μπορεί να είναι ή ίδια μ' εκείνη που θα λάβης εσύ.

— Δεν καταλαβαίνω.

— Η αντίρρησης είναι περιττές, κόρη μου, είπε ή Λώρα. Ο Μαυρίκιος έχει δική. Πρέπει μάλιστα για να τιμήσης το σύζυγο που θά' σου δώσουμε, ή ανατροφή σου να είναι όσο το δυνατόν τελειότερα.

Η Έρριέτα δεν απάντησε τίποτε.

— Την Δευτέρα, συνέχισε ή Λώρα, θά' σε πάω εγώ ή ίδια στο οικότροφείο, το οποίο διάλεξα.

— Τη Δευτέρα ; τραύλισε ή Έρριέτα. Από τώρα ;

Και δεν πρόσθεσε τίποτε άλλο.

Έγινε μόνο πιο χλωμή και παρακολούθησε τη Λώρα θήμα προς θήμα στη δουλειά της.

Η Λώρα, από τη γαλήνη του κοριτσιού πίστεψε ότι μεταβολή αυτή δεν της ήταν καθόλου δυσάρεστη.

* *

Το πρωί της ημέρας της αναχωρήσεως, ή Έρριέτα φίλησε τις εργάτιδες τις οποίες αγαπούσε, επισκέφθηκε όλο το εργοστάσιο, πήρε δείγματα από διάφορα ημύατα και τά έβαλε στην τσέπη της. Έπειτα κύτταξε επί πολλή ώρα όλες τις αίθουσες σαν να ήθελε να εντυπώσει στο μυαλό της και τις παραμικρές λεπτομέρειες και έπειτα αγκάλιασε και φίλησε το Μαυρίκιο και τον Ροντινέ.

Πήρε κατόπιν το θαλιτσάκι της και διευθύνθηκε προς το άμαξι που την περίμενε έξω απ' το εργοστάσιο.

Η Λώρα κύτταξε τη μικρούλα και, καταλαβαίνοντας τη συγκίνησι που την έπνιγε, είπε στο Ροντινέ.

— Επιστέψτε τους αποχωρητισμούς, ... Δεν βλέπετε πόσο φουσκωμένη είναι ή καρδιά της ;

Ο Ροντινέ, μολονότι είχε κι' ο ίδιος τά μάτια του πλημμυρισμένα από δάκρυα, της απάντησε :

— Τά παιδιά ξεχνάνε γρήγορα.

Αν και φαινομενικά ήρεμη, ή Έρριέτα κινιόταν καθώς διάσχιζε την αυλή. Όταν μάλιστα είδε το Μίθα το σκύλο του εργοστασίου, ο οποίος δεν την εγκατέλειπε ποτέ, δεν μπόρεσε να κρατηθή πειά κι' αναλόγησε τά δάκρυα.

— Πήγαινε, φτωχέ μου Μίθα, και σό ! είπε με λυγμούς. Μας χωρίζουν. Φεύγω !...

Η Λώρα την αγκάλιασε τότε και, καθώς τη φιλούσε της είπε :

— Θα έρχώμαστε να σε βλέπουμε, Τέτα μου, και θά' σου φέρνουμε και το σκύλο κι' ό,τι άλλο θέλεις. Σ' έξορκίζω όμως μην αφήνης τη λύπη σου να σε κυριεύη.

— Ναι, ναι, απάντησε ή μικρούλα θά' το κάνω ό,τι θά' θέλεις.

Το οικότροφείο βρισκόταν στέ Νοζάν και ήταν απ' τα καλύτερα της Γαλλίας. Η Λώρα είχε μιλήσει στις διευθύντριες για την Έρριέτα, για την έκτακτη διάδοσή της και αντίληψή της και συμφώνησε μαζί τους να την πάρει καθε Κυριακή κοντά της.

Η Έρριέτα φάνηκε πολύ γαλήνια, όταν έφτασε στο οικότροφείο και όταν μια από τις διευθύντριες θέλησε

να τη βεβαιώσει ότι θά' περνούσε ευχάριστα εκεί, ότι δεν θά' στενοχωριώταν κι' ότι θ' αγαπιώταν πολύ, απάντησε :

— Σας πιστεύω, κυρία, σας πιστεύω.

Και συγχρόνως επρόσθεσε :

— Η μητέρα το θέλει !

Η διευθύντρια την κύτταξε με προσοχή και ταραχτηκε από τά δάκρυα, τά οποία μάντεψε πίσω απ' τά απλά εκείνα λόγια, αλλά τά οποία ή δυνατή κιόλας θέλησις της μικρούλας έπνιγε μέσα της.

Όλη την ημέρα, ή διευθύντρια κράτησε κοντά της την Έρριέτα, την ώδηγησε στον ωραίο κήπο του οικότροφείου, στο χτίριο, στις αίθουσες της μελέτης και, κατά το θράδυ, νομίζοντας ότι είχε παρηγορηθή, την έμπιστευε σε δυο συνομήλικες συμμαθήτριές της.

Αν, τη νύχτα, ή δασκάλα που άγρυπνούσε στο ύπνωτήριο των κοριτσιών, πλησίαζε στο άσπρο κρεββατάκι της Έρριέτας, θά' έβλεπε δυο μεγάλα μάτια που δεν έκλεισαν καθόλου ως το πρωί και θ' άκουγε δυο λεπτά χειλή να επαναλαμβάνουν ακατάπαυστα τις λέξεις :

— Μαμά Λώρα !... Μαυρίκιε !... Πατέρα !...

Την άλλη μέρα, ή Έρριέτα άρχισε να παρακολουθή τά μαθήματα.

Ήταν ή πιο σιωπηλή, ή πιο εύπειθη μαθήτρια. ... και όμως δεν μάθαινε τά μαθήματά της. Μήπως δεν είχε μνήμη ή μήπως, παρά τις διαβεβαιώσεις της Λώρας, δεν είχε καθόλου αντίληψη ;

Η διευθύντρια το σκεφτόταν αυτό επί μια εβδομάδα στη σειρά, γιατί ή Έρριέτα, ή οποία δεν είχε σηκώσει καθόλου τά μάτια της από το βιβλίο της, δεν είχε μάθει ούτε λέξι.

Την άλλη Κυριακή, όταν ή οικογένεια έφτασε στο οικότροφείο με πολλά δώρα για τη μικρούλα, δεν μπόρεσε να δει την Έρριέτα στο συνεντευκτήριο των μαθητριών.

Η διευθύντρια κ. Σωμόν, ταραγμένη, είπε ότι ή μικρούλα ήταν αδιάθετη από το πρωί, πράγμα που την έμπόδιζε να σηκωθή απ' το κρεβάτι της.

Η Λώρα, μόλις το άκουσε αυτό, νόμιζε ότι αισθάνθηκε να της φεύγη ή ζωή.

— Η κόρη μου είναι πολύ άρρωστη... τραύλισε. Τό αισθάνομαι...

Γιατί δεν με είδοποίησαν ;

— Κυρία, απάντησε ή διευθύντρια, σας βεβαιώνω ότι ή δεσποινίς Βαλορίς ήταν πολύ καλά όλη τη εβδομάδα

που μάς πέρασε... Μόνο χθές το θράδυ, όταν έπρεπε να κοιμηθή, παραπονέθηκε ότι ήταν πολύ κουρασμένη. Σήμερα το πρωί, είδαμε ότι είχε πυρετό... Δεν σας το τηλεγράφησα γιατί ήξερα ότι θάρητε και δεν ήθελα να σας ένοχλήσω.

— Ευχαριστώ, κυρία, ... Αλλά θέλω να τη δώ άμέσως.

— Αυτό το καταλαβαίνω... Περάστε.

Η μικρούλα είχε μεταφερθή σ' ένα ευρύχωρο κι' ευάερο δωμάτιο, όπου την είχαν μόνη για το φόβο καμμιās μολυσματικής άρρώστειας.

Χλωμή, με τά μάτια λαμπερά από τον πυρετό, είχε εξαίψεις και δεν αναγνώρισε κανένα απ' την οικογένεια.

Η Λώρα κυριεύθηκε από δάκρυα βλέποντας την άπεραντη άπελπισία που ήταν άποτυπωμένη στην έκφρασι της μικρούλας κι' άμέσως κατάλαβε την άφορμή της άρρώστειας της.

— Στενοχωριώταν τη εβδομάδα που πέρασε ; ρώτησε την κ. Σωμόν. Μας έζητησε ; Ήταν λυπημένη γιατί μάς αποχωρήστηκε ;

— Διόλου, κυρία. Σε καμμία από τις καινούργιες της φίλες δεν μιλήσε για σας... Κατά τά διαλείμματα έπαιζε με τις συμμαθήτριές της. Έτρωγε με άρκετά καλή όρεξι... Ήταν λίγο μελαγχολική μόνο, αλλά αυτό δεν μάς άνησυχούσε... Τό αποδώσαμε στη μεταβολή της ζωής, πράγμα που συμβαίνει σ' όλες τις νέες μαθήτριες, αλλά περνάει γρήγορα.

Ο Ροντινέ έκλαιγε σπαραχτικά κι' ο Μαυρίκιος κρατούσε και καταφιλούσε τά μικρά χλωμά χέρια της άδελφής του.

— Δές, Τέτα μου, της ψιθύριζε συγχρόνως τρυφερά στο αυτί, όλοι είμαστε εδώ... Κι' ο σκύλος άκόμα, ο Μίθας περιμένει κάτω. Δεν θέλεις να μάς μιλήσης ;

Αλλά ή κόρη φαινόταν σαν να μην έβλεπε και να μην άκουγε τίποτε.

— Η κόρη μου πεθαίνει γιατί μάς αποχωρήστηκε, είπε άποφασιστικά ή Λώρα. Είναι πολύ άρρωστη !

Η διευθύντρια πλησίασε τότε και της ψιθύρισε :

— Υπερβάλλετε πολύ τά πράγματα, κυρία μου...

Η κόρη σας είναι πολύ άνεπτυγμένη αναλόγως της ηλικίας της... Ο πυρετός προέρχεται είτε από την πρόωρη ανάπτυξη της, είτε άπλως από ιλαρά ή άλλη άρρώστεια.

Τί είπε ο γιατρός ;

— Περιμέναμε νάρητε για να στείλουμε να τον φέρομε... Θα έρθη όμως γρήγορα γιατί κατοικεί πολύ κοντά... Θέλετε νάρη ;

— Ω ! ναι, όσο το δυνατόν ταχύτερα...

Η διευθύντρια όηκε έξω άθόρυβα.

Μόλις όηκε έξω, ή Λώρα πήρε τη μικρούλα στα γόνατά της, την έσφιξε στην άγκαλιά της και άρχισε να την καταφιλά.

— Όλομόναχη ! τραύλισε ή άρρωστη με τά μάτια άπλανη και άκίνητα. Όλομόναχη, τόσο μακριά !... Μά ή μητέρα το θέλει...

— Ω ! τραύλισε ή Λώρα. Ήμουν βέβαιη γι' αυτό !... Πρέπει να την πάρω μαζί μου... Στο σπίτι θά' την κάνουμε καλά, ένω έδώ θά' πεθάνη... Έλα, θησαυρέ μου ήσύχασε... Έμεις σε λατρεύουμε και δεν θά' σ' αποχωριστούμε ποτέ.

Σε λίγο ο γιατρός έφτασε.

Πριν μπη μέσα, ή διευθύντρια κ. Σωμόν του είπε ότι ή μικρούλα άρρωστη θά' είχε κατά πάσαν πιθανότητα ιλαρά. Μά, μόλις μπήκε μέσα, ή Λώρα το έξηγήσε την πραγματική, όπως νόμιζε εκείνη, αίτια της άρρώστειας της κόρης της.

— Πρέπει να τη δώ, είπε άπλά ο γιατρός.

Και, πλησιάζοντας την άρρωστη εξέτασε το λαιμό της με μεγάλη προσοχή.

— Δεν έχει τίποτε σ' αυτό το μέρος, είπε σε λίγο. Ξέρετε αν έχη σημάδια στο άλλο της σώμα ;

— Όχι, γιατρέ, απάντησε ή διευθύντρια. Δεν είδα απολύτως τίποτε. Για να είναι πιο σίγουρος, ο γιατρός, θέλησε να βεβαιωθή μόνος του.

Ο Ροντινέ και ο Μαυρίκιος άπομακρύνθηκαν, και κατόπιν ο γιατρός, βοηθούμενος από τη Λώρα, εξέτασε το στήθος και τους ώμους

της κόρης, στους οποίους κυμάτιζαν χρυσοί θόστρυχοι καθώς και τ' αλαβάστρινα μπράτσα της. Μά πουθενά δεν παουσισαζόταν έρύθημα ή άλλο σημάδι.

Η Λώρα τόν ρώτησε αν θα μπορούσε να ξαναπαρή την Έρριέτα στο σπίτι.

— Η κόρη σας, κυρία, μπορεί να μεταφερθεί χωρίς κανένα κίνδυνο, της απάντησε. Όπωσδήποτε, για λόγους προφυλάξεως, σκεπάστε την καλά. Νομίζω ότι η επιστροφή της στο σπίτι σας θα την ωφελήσει μάλλον αντί να την θλάσει...

Σε λίγο το αμάξι που είχε φέρει την οικογένεια Βαλορίς την παρελάμβανε πάλι. Και μαζί μ' αυτή και την άρρωστη Έρριέτα. Την πρώτη μέρα της μεταφοράς της στο σπίτι, ο πυρετός της μικρούλας μεγάλωνε και μαζί μ' αυτόν και τὰ παραληρήματα, κατά τη διάρκεια των οποίων, η μικρούλα, άσυναίσθητα, παραπονιόταν γιατί είχε άποχωρισθεί από εκείνους τους οποίους λάτρευε.

Η Λώρα, ακούγοντας τὰ παραμυθία της αυτά, την έσφιγγε πλημμυρισμένη στα δάκρυα στην άγκαλιά της κι έλεγε :

— Ω ! Ο Θεός να δώσει να μη σε παραγνωρίσει ποτέ εκείνος, ο οποίος θα σ' αγαπήσει αργότερα. Τέτα μου, γιατί τότε η αγάπη μου δεν θα μπορέσει πια να σε κάνει καλά...

Πράγματι η Λώρα έκανε καλά την αγαπημένη της μικρή και το πρώτο χαμόγελο της Έρριέτας, έωρτάς της από όλο το προσωπικό του εργοστασίου, το οποίο τη λάτρευε.

Αποφασισμένη πια η Λώρα να μη ξαναστείλει τη θετή της κόρη στο οικότροφείο, φρόντισε να της βρει δασκάλους που θα της έδιναν μαθήματα στο σπίτι.

— Ω ! πόσο είσαι, καλή μητέρα ! Πόσο είσαι καλή ! φώναζε η μικρούλα καταθουσιασμένη μόλις έμαθε την απόφαση της Λώρας. Αυτό, να είσαι βέβαιη, είναι χίλιες φορές καλύτερο... Μακριά από δω δεν μπορώ να καταλάβω τίποτε, απόλυτως τίποτε... Ένώ κοντά σου, μαμά Λώρα να δης πόσο θα προσδεύσω. Έπειτα—έξακολουθήσε η μικρούλα γόησσα—έδω αρχίζω να γίνωμαι... χορήμιη. Όταν έλαιο άσφαλτημένη στο λογιότσιο, επιθέλω εγώ στην εργασία...

— Άλλά αυτό δεν είναι σωστό, κόρη μου, τη διέκοψε η Λώρα. Η εργασία σου πρέπει να είναι διαφορετική. Είσαι πίσω στα μαθήματα...

— Σιωπή, μαμά... Τό πρώτ θα σπουδάζω, καθώς λές. Και θ' άφοσιωθώ τόσο στα μαθήματά μου, ώστε θα κερδίσω όλο τον χαμένο καιρό... Μα το απόγευμα θα είμαι ελεύθερη και θα άπασχολούμαι στο εργοστάσιο. Θά είναι ντροπή η κόρη σου, η Έρριέτα Βαλορίς να μη ξέρη να διευθύνη το εργοστάσιό σου και να εργάζεται κι' αυτή...

XII

ΠΑΤΡΙΚΗ ΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ

Σιγά-σιγά το εργοστάσιο Ροντινέ Βαλορίς επέκτεινόταν, γινόταν σπουδαίο, και συγχρόνως μεγάλωνε κ' η περιουσία της οικογενείας του...

Ο Ροντινέ είχε γίνει τώρα ο σπουδαιότερος εργοστασιάρχης στο είδος του. Κανένας δεν ίκανοποιούσε καλύτερα απ' αυτόν τις μεγάλες επιχειρήσεις, κανένας δεν ήταν πιο ένημερος στις απαιτήσεις της μόδας. Ούτε η βιομηχανίες κεντημάτων των Βοσγίων, ούτε της Έλβετίας μπορούσαν να συναγωνιστούν μαζί του. Στη μια μηχανή του, πρόσθεσε και άλλες άτμοκίνητες κι' άφου ταξίδευε στη Λυών, στην Έλβετία και άλλου, τελειοποιήθηκε στη δουλειά του.

Έτσι πραγματοποιήσε μεγάλα κέρδη και μπόρεσε ν' αγοράσει το κτίριο του εργοστασίου με το οικόπεδό του. Έχτισε μάλιστα πάνω αὐτό ένα ωραίο σπίτι για την οικογένειά του, το οποίο επίπλωσε πλούσια, αλλά όχι και με μεγάλη πολυτέλεια.

Τό ωραιότερο στόλισμα όμως του σπιτιού αυτού ήταν η Έρριέτα, στής οποίας και την ελαχίστη κίνηση διακρινόταν μια άριστοκρατική χάρις, η οποία ούτε προσποιητή ήταν, ούτε άπομίμησης, αλλά έμφυτη. Η φυσική καλλονή της έξ άλλου προκαλούσε παντού μεγάλη αίσθηση. Η Έρριέτα ήταν επίσης ένας από τους κυριωτέρους μοχλούς της διευθύνσεως του εργοστασίου.

Ο Μαυρίκιος είχε τελειώσει πια τις σπουδές του στο Λύκειο του Μεγάλου Λουδοβίκου κι ένα πρόβλημα παρουσιαζόταν τώρα στους γονείς του : Τι θα έκανε για

το μέλλον ;

Η Λώρα, σαν πρακτική γυναίκα, έπιθυμούσε να προληφθή στο εργοστάσιο.

— Έχει κλίση πρὸς τὸ ωραίο, έλεγε στο Ροντινέ, θα μάς χρησιμεύσει πολύ στο τεχνικό μέρος. Είναι έτοιμος άξιαγάνητος, κομψός και δραστήριος... Θα μπορούσε λοιπόν να ταξιδεύη στην Εύρώπη για να πλασάρη τα έργα μας, ενώ εσύ, Ροντινέ, θα διευθύνη το εργοστάσιο.

Ο Ροντινέ όμως είχε αντίθετη γνώμη. Δεν ήθελε να γίνει ένα είδος παραγγελιοδόχου, ο τόσο ωραίος, ο τόσο χαριτωμένος και μορφωμένος γιουός του, για τὸν οποίο τόσο είχε δαπανήσει για να τελειοποιηθῇ στις ξένες γλώσσες, στην όπλασκήα και στη μουσική.

— Όχι, ποτέ ! άπαντούσε.

Τι τὸ ταπεινωτικό θέλεις στην εργασία αυτή ; τὸν ρωτούσε έκπληκτη η Λώρα. Πέρασε πια η εποχή που περιφερόντες παραγγελιοδόχοι έθωρούντο ως τυχεροί. Σήμερα αυτή τη δουλειά την κάνουν οι γιοι των εργοστασιάρχων ή και οι εργοστασιάρχαι οι ίδιοι.

— Παρ' όλ' αυτά, άπαιτούσε με πείσμα ο Ροντινέ, θέλω ο Μαυρίκιος να κάνει αυτή τη δουλειά.

— Και τότε τὸ εργοστάσιό μας τι θα γίνει ;

— Δεν γεράσαμε ακόμα, Λώρα,

— Θα γεράσουμε όμως... Και τότε ;

— Α ! δεν ξέρω... Αργότερα θα δούμε.

Τόσες φορές ο Ροντινέ έίπε και ξαναέίπε μπροστά στο γιουό του ότι τὸ έπάγγελμα τοῦ παραγγελιοδόχου δεν ταίριαζε στο παιδί ενός πλουσίου βιομηχανίου του ασσιού, ώστε ο Μαυρίκιος μίσησε την πρακτική αυτή εργασία πρὸς την οποία ως τότε φαινόταν πως είχε μεγαλκλίσαι.

— Θέλω να μπῶ στη στρατιωτική σχολή τοῦ Αγίου Κύρου, έίπε μια μέρα στην κατάπληκτη μητέρα του.

— Άλλά δεν είσαι προετοιμασμένος γι' αυτό, τὸν άπάντησε εκείνη.

— Απειναντίας, είμαι και πολύ.

— Χωρίς να μάς πῆς τίποτε ;

— Ο πατέρας τὸ ήξερε...

Ο γιουός του στρατηγός !... Αυτό τὸ δναιρό έπίπεδο ο Ροντινέ, γιατί νόμιζε ότι ο Μαυρίκιος, χάρις στην περιουσία του, στην ευφυία του και στη λεπτοσύνη του θα έφτανε στο λαμπρό αυτό βαθμό.

Κι' ενώ η Λώρα έβλεπε στα θάθη τοῦ μέλλοντος, άνομεα απ' τούς κατακόκκινους όρίζοντας τὸν μαχών, τὸν αγαπημένο της Μαυρίκιο να πέφτει χτυπημένος από κάποια σφαίρα, ο Ροντινέ, γεμάτος περιφάνεια και φιλοδοξία, ψιθύριζε :

— Ο στρατηγός Βαλορίς ! Τι ωραίο πὸν είναι αυτό.

Η Λώρα στην άρχη δεν θέλησε να γίνει ο γιουός της στρατιωτικός για τὸ φόβο τοῦ πολέμου.

— Μα, μητέρα, παρατήρησε ο νέος, αν γίνει πόλεμος, θα πάω όπωσδήποτε σ' αυτόν. Ένώ αν πάω τώρα στη Στρατιωτική Σχολή, θα έχω τὸ πλεονέκτημα να είμαι τότε ένας αξιωματικός.

Η Λώρα ούτε έννοούσε ούτε παραδεχόταν τὰ έπιχειρήματα αυτά, και δεν θα έδινε τη συγκατάθεσή της, αν δεν άνακατευόταν η Έρριέτα στην υπόθεσι αυτή.

Ο νέος την παρακάλεσε να μεσολάσηση στη μητέρα του κι' εκείνη, που δεν μπορούσε να νικήσει τίποτε τὸν πολυαγαπημένο της Μαυρίκιο, τὸ έκανε αυτό ευχαρίστως.

Η Λώρα υποχώρησε στις παρακλήσεις της Έρριέτας. Τότε εκείνη πήγε και ανήγγειλε την ευχάριστη αυτή είδησι στο Μαυρίκιο, ο οποίος την έσφιξε σαν τρέλλος στην άγκαλιά του και φώναζε :

— Σε σένα θα χρωστάω κι' αυτό, Τέτα μου... Δεν θα τὸ ξεχάσω ποτέ !...

Όταν όμως την άφησε από την άγκαλιά του, η Έρριέτα ήταν τόσο χλωμή, ώστε ο Μαυρίκιος τη ρώτησε τρομαγμένος :

— Τι έχεις ; Μήπως σου έκανα τίποτε κακό ;

Η νέα έκλεισε τα μάτια της, όπως, όπως έκανε κάθε φορά που την κυριεύε μια έξαιρετική συγκίνηση και με φωνή τρεμάμενη και γλυκειά, άπάντησε. Δεν υπάρχει κίνδυνος... Είμαι τόσο εύτυχισμένη !

Σε λίγο καιρό, ο Μαυρίκιος, ο οποίος μπήκε με λαμπρό βαθμό στη Στρατιωτική Σχολή τοῦ Αγίου Κύρου, τις Κυριακές, πὸν είχε έξοδο, πήγαινε κι' έβλεπε την οικογένειά του, κρατώντας πάντοτε μια άγκαλιά λουλουδια για τη μητέρα του και την αδελφή του.

— Πάρτε τα, αγαπημένες μου ! τὸς έλεγε μόλις άπαινε στο σπίτι. Σας θυμήθηκα !

Κι' ενώ έρριχνε τὰ τριαντάφυλλα στα πόδια της Λώρας

ρας έβαζε μόνος του μια μικρή άνθοδέσμη στο κορσάκι της Έρριέτας, η οποία, έξαιρετικά συγκινημένη, με δυσκολία μπορούσε και μιλούσε...

Τό παρουσιαστικό της ωστόσο δεν έδειχνε τίποτε, αλλά αν έβλεπε κανείς τὸ χέρι τοῦ στην καρδιά της, θα τρώμαζε τὸς από την σφοδρότητα τὸν χτύπων της κι' αν κύτταζε κανείς ανάμεσα απ' την καρδιά αυτή κι' από τὸ ρούχο πὸν την σκέπαζε, θα έβλεπε εκεί μαραμμένη την άνθοδέσμη της περασμένης Κυριακής.

Μα ενώ σιγά-σιγά, από χρόνο σε χρόνο, από μέρα σε μέρα, η άδελφική αγάπη μεταβαλλόταν στην Έρριέτα σὲ σφοδρό και θερμό έρωτα, ο Μαυρίκιος δεν άντιλαμβάνόταν τίποτε !...

Έμενε αδιάφορος πρὸς την έξαιρετική της ωραιότητα και δεν τὸν έλεγε τίποτε η χλωμάδα που άπλωνόταν στο ροδόλευκο πρόσωπό της μόλις τὸν έβλεπε να πλησιάζει. Ο Μαυρίκιος λάτρευε βέβαια την Έρριέτα, αλλά έξακολουθούσε να είναι πάντα γι' αυτόν η ωραία του αδελφή μαζί με την οποία είχε μεγαλώσει.

Μια Κυριακή ο Μαυρίκιος, πὸν ήταν ο πιο χαριτωμένος μαθητής της Στρατιωτικής Σχολής τοῦ Αγίου Κύρου κι' ένας από τούς έπιμελεστέους πήγε στο σπίτι του συνοδευόμενος από ένα συμμαθητή του, στενό του φίλο όπως έίπε, τὸ νεαρό κόμητα Λουδοβίκο ντε Άσταράκ.

— Πατέρα, έίπε ο Μαυρίκιος παρουσιάζοντας τὸ συμμαθητή του στο Ροντινέ, ο φίλος μου είναι άπόγονος τὸν πριγκίπων ντε Άρμανιάκ και τὸν κομήτων ντε Φουά και θα είχε, αν ήθελε, τὸν τίτλο τοῦ δουκὸς τοῦ Καντάλ.

Ο Ροντινέ, μόλις τ' άκουσε αυτά, ζαλιστηκε και λίγο έλειψε να χάσει τὸ μυαλό του...

Ένας πριγκίπης, ένας δούκας, ένας κόμης... στο σπίτι του... στενός φίλος τοῦ γιουό του.

— Στο φτωχικό μας... τὸ τόσο ταπεινό... κύριε δούξ ! τραύλισε αρχίζοντας ατελείωτες ύποκλισεις.

— Άνστη ! τὸν έίπε τὸ ίδιο θράδυ η Λώρα. Τι πρόπος ήταν αυτός ; Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν πως είσαι χίλιες φορές καλύτερος απ' αυτούς τούς τιτλούχους, άφου σχηματίζεις μόνος σου μια μεγάλη περιουσία, ενώ αυτοί δεν έξερουν άλλο παρά να σκορπίζουν στους τέσσερες άνέμους τις περιουσίες που κληρονομούν ;... Έπειτα ξερούμε τι άνθρωπος είναι αυτός ο νέος...

Πράγματι, δεν ήξεραν τίποτε για τὸν καινούργιο φίλο τοῦ Μαυρίκιου, εκτός απ' όσα ανέφερε ο ίδιος.

Μετά την πρώτη αυτή έπίσκεψη, ο νεαρός κόμης Άσταράκ άρχισε να πηγαίνει συχνά στο σπίτι τὸν Βαλλορίς και φαινόταν πως αυτό τὸν ευχαριστούσε πολύ. Έλεγε μάλιστα ότι τὸ σπίτι αυτό ήταν χίλιες φορές πιο ωραίο από τὸν πύργο τὸν Καντάλ, την κοιτίδα τὸν προγόνων του.

— Και τὸν έχετε ακόμα αυτό τὸν πύργο ; τὸν ρώτησε μια Κυριακή η Λώρα, όταν ο νεαρός ευπατριδης για έκατοστή φορά μίλησε για τὸν προγονικό πύργο μπροστά στην Έρριέτα, η οποία κρατούσε πάντα μπροστά του σάσα ψυχρή και αδιάφορη.

— Άλλοίμονο, κυρία ! άπάντησε ο νέος στεναζώντας. Η καταστροφή μας άρχισε με την πρώτη μεγάλη επανάσταση και συμπληρώθηκε με την τελευταία. Από την παλιά ήγεμονική περιουσία μας έμεινε μόνο τὸ ένδοξο όνομα μας και τὸ οικόσημό μας...

Τὸ όποιο φαίνεται ότι θέλει να χρυσώσει πάλι με την προικα εκείνης την οποία νομίζει κόρη μας, έίπε μια μέρα η Λώρα στο Ροντινέ.

— Μακάρι να γινόταν αυτό τὸ πράγμα ! άπάντησε ένθουσιασμένος ο άφελής Προσηγκιανός. Η Έρριέτα δούκισσα ντε Καντάλ !... Ξέρεις ότι θα ήταν πολύ κολακευτικό αυτό ;

— Για πόσον ;

— Για μας, οι όποιοι είμαστε και θα είμαστε γονείς της...

— Εγώ, άπάντησε η Λώρα, θέλω κάτι άλλο : Θέλω να γίνει άληθινή μητέρα της και θέλω να πάρη μια μέρα πραγματικά τὸ όνομα που φέρει σήμερα, χωρίς να έχη τὸ δικαίωμα... Θέλω να λέγεται Έρριέτα Βαλλορίς και να γίνει σύζυγος τοῦ γιουό μου.

Ο Ροντινέ ύμωσε τούς ώμούς του και δεν συζήτησε τίς, τις όποιες δεν συμεριζόταν.

Για τὸ Ροντινέ ένα μόνο πράγμα έλειπε για να συμπληρωθῇ η εύτυχία του : να είναι ευπατριδης, ν' άποκτήσῃ ύποβλητικό τίτλο.

Αυτός βέβαια δεν θα γινόταν ποτέ ευγενής. Μια τέτοια σκέψη έπρεπε να την άγκαταλείψη. Τὰ παιδιά του

όμως πλούσια καθώς ήσαν, δεν θα μπορούσαν να μπουν στην άριστοκρατία ;

Έτσι, αντί να παντρεύη τὸ Μαυρίκιο με την Έρριέτα, όπως άνειροπολούσε η σύζυγός του, δεν θα ήταν καλύτερα η Έρριέτα να γίνει κόμησσα ντε Άσταράκ και δούκισσα ντε Καντάλ και ο Μαυρίκιος, ο εύτυχισμένος σύζυγος κάποιας ξεπεσμένης πριγκίπισσης, της οποίας θα έπαιρνε τὸ όνομα και τὸν τίτλο ;

Έτσι, χωρίς να ξέρη τίποτε η Λώρα, μεθούσε με τις σκέψεις του, έκανε χρυσά όνειρα για τὸ μέλλον κι' έσπρωχνε και τὸ Μαυρίκιο στο δρόμο αυτό.

Μια μέρα, ο Λουδοβίκος ντε Άσταράκ άφου έκανε μια θαυεία ύπόκλησι μπροστά στη Λώρα της έίπε :

— Κυρία, μίλησα στην εξαδέλφη μου μαρκησία Άρτέμιδα ντ' Άρζελ για τη γοητευτική κόρη σας, τὸ άνθος αυτό της άμορφιάς και της χάριτος την δεσποινίδα Έρριέτα... Η εξαδέλφη μου λοιπόν σας παρακαλεί να διή την κόρη σας από κοντά και, αν άγαπάτε, να της όρίσετε μια μέρα για να σας επισκεφθῇ...

— Ποιά είναι αυτή η μαρκησία ντ' Άρζελ, της οποίας δεν έχω άκούσει ποτέ τὸ όνομα ; ρώτησε η Λώρα ξαφνιασμένη.

Ο Λουδοβίκος ντε Άσταράκ άνοιξε τὰ μάτια του έκπληκτος.

— Πώς ; έίπε, ο Μαυρίκιος δεν σας ανέφερε ποτέ τίποτε γι' αυτή ;

— Ποτέ ! Την ξέρει ;

— Δυὸ μήνες τώρα, κατά τις ήμέρες της έξόδου μας πηγαίνει συχνά στο σπίτι της.

— Α ! περίεργο !...

— Λοιπόν, της έπιτρέπετε να σας κάνει μια έπίσκεψη ;

— Δεν την ξέρω... Έν πρώτοις ποιά είναι ;

— Σας είπα, εξαδέλφη τοῦ πατέρα μου.

— Πώς ζῇ ;

Ο Λουδοβίκος ντε Άσταράκ δεν μπόρεσε να κρύψη ένα περιφρονητικό χαμόγελο.

— Η μαρκησία ντ' Άρζελ είναι πολύ γνωστή.

— Όχι όμως και σήμερα, έίπε η Λώρα.

— Δεν έχει σημασία αυτό... Είναι γυναίκα που άπολαμβάνει της γενικής ύποληψεως γιατί με τη διαγωγή της προκαλεί τὸν θαυμασμό όλων δσών την γνωρίζουν. Άμα τη γνωρίσετε και σεις θα με δικαιολογήσετε...

Άκούστε για να διήτε τι άνώτερα αίσθήματα πὸν έχει η μαρκησία Άρτεμις ντ' Άρζελ... Όταν ήταν πολύ νέα ακόμη παντρεύτηκε τὸ μαρκήσιο ντ' Άρζελ, τὸν όποιο η πρώτη του σύζυγος, πεθαίνοντας σὲ ήλικία είκοσι χρόνων από κεραυνόβολο καρδιακή άρρώστεια, τὸν είχε άφήσει ένα κοριτσάκι λίγων μόλις μηνῶν. Η εξαδέλφη μου έγινε άληθινή μητέρα για τὸ κοριτσάκι αυτό. Τὸ άνάθρεψε, τὸ αγαπήσε, τὸ λάτρεψε τόσο πολύ ώστε σήμερα έχει ξεχάσει πια ότι δεν είναι πραγματικό παιδί της.

— Α ! έίπε η Λώρα, κυριευμένη από ξαφνικό ένδιαφέρον. Και τι ήλικία έχει σήμερα αυτό τὸ κορίτσι ;

— Είναι δεκαοχτώ χρόνων.

— Και μένει πάντοτε με τη μαρκησία ;

— Πάντοτε. Είναι κι' αυτή καλή κι' ωραία όσο η μαρκησία. Λοιπόν αν η δυὸ άσύγκριτες μητέρες, η κ. Βαλορίς και η μαρκησία ντ' Άρζελ γνωρίζοντουσαν κι' αγαπιόντουσαν, θα μπορούσαν επίσης να γνωρίσουν και να γίνουν φίλες ή δεσποινίς Έρριέτα και η εξαδέλφη μου Ίνές.

Η Λώρα έκανε μια κίνησι. Μια γυναίκα που είχε υιοθετήσει, αναθρέψει κι' αγαπήσει ένα ξένο παιδί, όπως αυτή, προκαλούσε τη συμπάθειά της.

— Κυρία, έξακολούθησε ο νεαρός κόμης Λουδοβίκος ντ' Άσταράκ, όσα διηγήθηκα στην εξαδέλφη μου μαρκησία ντ' Άρζελ για σας και για την άξιολάτρευτη κόρη σας την έκαναν να έχη μεγάλη έπιθυμία να σας γνωρίσει.

— Θα δούμε, έίπε. Μολοντί κολακεύομαι πολύ για τὰ άγαθά αίσθήματα της μαρκησίας ντ' Άρζελ, πρέπει να σκεφθῶ πριν άποφασίσω να γνωριστῶ μαζί της.

— Ποιός ο λόγος να σκεφθῇτε ;...

(Άκολουθεί)

ΣΤ' ΑΙ συνεχίζει ο καλός Σοφιστής:

«Ο συμπατριώτης μου Νεόφυτος ο Σωπετεινός μās έδωκε την φιλόσοφον αυτού Γραμματικήν, όταν όλον τό έθνος ήταν άγράμματον, και μās έδημιούργησε τους Εγγενίους, τους Θεοτόκεις, τους Δανιήλ και τους Άθανάσιους Παρίους έμού με τους γείτονάς σου Παλαμάς: ενώ ο Ίησους έλύτρωσε τό ανθρωπινον γένος από τας χείρας του Διαβόλου, δωρήσας ημίν τὸ Σύνταγμα του Έπερου Εύαγγελίου.

»Εγεννήθη, Θεώνη, κατά τὰ 1786, Νοεμβρίου πρώτην, μιαν ώραν μετά τὸ μεσονύκτιον, εξημέρωμα των Άγιων Άναργύρων, διὸ και ιατρὸν μ' έκαμεν ο καλός μου πατήρ, ο Άναστάσιος και η καλλιστη μου μήτηρ, η εκ του Διεκαρξίου, Γαρυφαλίας. Η μήτηρ μου ήταν αρκετά εύμορφη και με καλὸς ὡργανισμένην κεφαλήν: ο δέ πατήρ μου άσχημος, αλλά με κεφαλήν θαυμαστήν, από τῆς καλοκαγαθίας τ' ὅργανον προικισμένος, τὸ ὅποιον εκληρονόμησα κι' εγώ: ήταν άπονήρευτος, ενώ εγὼ μετέχω από τὸ παντευγὸν τοῦ Όδυσσεώς ὀλίγον τι: ο πατήρ μου ήταν άνδρείος τὸ σῶμα, εγὼ μόνον τὴν ψυχὴν κτλ.

»Καλοί μου γονεῖς! πόσα εδοκίμασατε εἰς τὴν ἀνατροφὴν μου! μ' έστείλατε, οἱ μόνει και πρώτοι, νὰ σπουδάσω περὶ τὰ 1804 εἰς Χίον τὴν Ἑλληνικὴν παιδείαν!

»Μ' εκάματε εκ του ὑστερήματος ἔξοδα πολλὰ, δια νὰ εκπαιδευθῶ τὴν Ίατρικὴν, αλλά δέν ηξιώθητε νὰ με ἰδῆτε σπουδάζοντα και από τὴν ἑνάρτερον Θεώνην, κόρην τοῦ Πελοποννησίου Άνδρέου Καλαμογδάρετου και καλὴν σύμβειον τοῦ Κ. Δρακοπούλου κτλ. κτλ.!

Πολύ - πολύ περίεργοι εἶναι οἱ τίτλοι των φυλλαδίων τῆς «Προόδου»: οἱ παρατασσόμενοι στήν πρώτην σελίδα, ἑσωτερικῶς, πᾶν ἀπὸ τὸ κείμενον. Ἰδοῦ:

«Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΠΟΙΚΙΑΜΕΝΟΝ

Βιβλίδιον Τέταρτον: Έτος Πέρπτον τῆς Βασιλείας τῆς Προόδου (1840). Τῇ α' Ὁκονέλλου: (Άπριλίου) ἐν Ἀθήναις, Πρωτευούση τοῦ Κράτους. Πτωχεία. — Επισύσις Άρτος. — Πλούτης.

Τὸ Κουράνιον. — Τὸ Εύαγγέλιον. — Τὸ Σύνταγμα.

Νὰ και οἱ ἑσωτερικοὶ τίτλοι τοῦ φυλλαδίου τοῦ Ὁκτωβρίου τοῦ 1840:

«Η ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ, ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ.

Τῇ α' Ξενοφώντος: (Ὁκτωβρίου) ἔκτον ἔτος τῆς Βασιλείας τῆς Προόδου (1840) ἐν Ἀθήναις, Πρωτευούση τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Προσβολή Ἡ ἔτι καπηλικὴ τέρα. Προόδος.

ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΚΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ... ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ!

[Μετά τὴν ἀπελευθέρωσιν]

κὴν αὐτοῦ κατὰστασιν ἐγκρίτως μετέχει τῆς μαχρῆς τῶν ἀλέγων.

3. Ὅστις, ζῶν μεταξύ ἔθνους, τὸν δεσποτικὸν ζυγὸν νὰ ἀποτεινάξῃ δυνηθέντες, ἐπιμένει νὰ τὸ κρατῇ ἐκ τῶν ζυγῶν, γλήγορα θὰ πάθῃ «Τὸν παθὸν τοῦ τὸν ταραχόν! Μάρτυρες ὁ Ναπολέων, ὁ Κάρολος και ὁ Κεπεδίστριας.

4. Τέσσαρα στοιχεῖα φθείρουν τὸν κόσμον: ἡ ὑπέρβουσις των ταβλαμπάδων, τῶν Ἀσυντάκτων τὸ πανουργον, τῶν ἐπαναστάσεων τὸ ἀκράδεκτον και τοῦ λαοῦ ἡ κακοήθεια.

5. Ὅστις θέλει νὰ μὴ πεινᾷ εἰς τὰ γηραιά του, νὰ ἀνάγκη νὰ κοιτάξῃ εἰς τὴν νεότητά του, νὰ προνεύῃ και νὰ παραμερίξῃ κάτι.

6. Ἡ ἀρετὴ δέν ἀποκτάται, ὅπου τὰ πρὸς τὸ ζῆν εἶναι αὐτάρχη και ὅπου ἔσσις ὑπάρχει ἡ πεινᾷ, ἐμμερμένον τοῦ Σωκράτους κτλ. κτλ.»

Και παρακάτω:

Ὁ Αἰὼν, Ἐφημερίς ἐν Ἀθήναις

Κάπηλος: Καπηλεύω.

Με τὴν λέξιν Κάπηλος, ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐνεαί τὸν Κρασσώλον: συχνὰ ἡ λέξις αὕτη εἶναι μισή! και δικαίως. Ὁ οἶνος ἔπρεπε νὰ χρησιμεύῃ ὡς ποτὸν ἱατρικῆς, ἀλλ' οὐχὶ

ὡς φθοροποιὸν τῆς διανοίας και τοῦ σώματος. Ἡ παντετείνη του ἐκ νεαρῆς ἡλικίας χρῆσις κακοδιαθέτει τὸν στέμαχον ἐν γένει: ἡ δέ κατάρχη αὐτοῦ φλογόνει τὸ σῶμα και σάλευει τὸ λογικόν: τὸ δὲ οἰνόπνευμα κατὰ στρέφει τὸν ἄνθρωπον. Οἱ Κάπηλοι πρέπει λοιπὸν νὰ θεωρῶνται ὡς οἱ φθορεῖς τῆς ψυχῆς και τοῦ σώματος. Τὸ ἄρθρον ἔχει και συνέχεια.

Ὁ Σοφιστὸς λοιπὸν ἐπιτίθεται λαύρως κατὰ τοῦ Φιλήμονος τοῦ «Αἰῶνος».

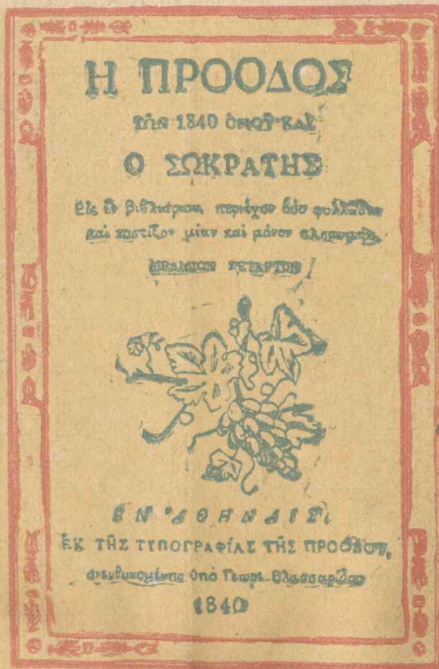
Και προσθέτει κοντὰ στ' ἄλλα και τὰ ἑξῆς:

«Ὁ κύριος Φιλήμων ἀπεσιώπησε νὰ σημειώσῃ, ὅτι ἀπὸ τὴν λαιμικὴν του νόσον τῆς Κερίνδου τὸν ἔσωσαν ὁ Σοφιστὸς μόνος δις και φοι ἄλλος τις! Αὐτὸς, (ὁ Σοφιστὸς) ὅστις ἐγλύτωσε τὸν Ὑψηλάντην, τὸν Κρεββάτην, τὸν Δικαίον, ἐκεῖ, και πολλοὺς ἄλλους.»

Και ἡ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ Φιλήμονος συνεχίζεται εἰς ἀρκετὰς σελίδας: Ο ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΤΟΥ ΑἰΩΝΟΣ Ο Κ. ΦΙΛΗΜΩΝ

«Εκινδυνεύσαμεν ἐν Κερίνδῃ νὰ νηστεύωμεν ἀπὸ τὴν ἀπεφασχὴν τῆς ἐποικῆς ἐξέχυνε τὸ σῶμα τοῦ κυρίου Φιλήμονος ἀπὸ τὴν λαιμικὴν νόσον ὡς ἱατρὸς του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ἡ συνέχεια.

Ένα τὸν ἐξωφύλλον τῆς «Προόδου» τοῦ Σοφιστοῦ.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΜΑΡΙ-ΡΟΖ

Η ΜΙΝΙΟΝ ΤΟΥ ΒΟΡΡΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Σιγά σιγά, ἡ ἰδέεσ τοῦ γιαιτροῦ ἄρχισαν νὰ μπερδεύονται σ' ἓνα εἶδος ὁμίχλης.

Έκανε ἀκόμα μιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ συζητήσῃ με τὸν ἑαυτὸ τοῦ τὸ μυστήριον ποὺ τόσο τὸν ἐνδιέφερε, μὰ σὲ λίγο ἔπαψε νὰ διευθύνῃ τῆς σκέψεῖς του κι' ἀποκοιμήθηκε.

Ποση ὥρα ὁ γιαιτρός κοιμήθηκε; Πι ὥρα μποροῦσε νὰ εἶναι...

Τὸ χτύπημα τοῦ ἔκκρομοῦς ποὺ σήμανε μισὴ τὸν ἔκανε νὰ ζυγίση ἀναπηδώντας ἐλαφρά.

Μισάνοιξε τὰ μάτια του... και, τὴν ἴδια στιγμή, εἶδε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου ν' ἀνοίγῃ.

Ὁ γιαιτρός δέν ήταν ἀρκετὰ ξύπνιος γιὰ ν' ἀντιληφθῇ τι ἀκριβῶς συνέβαινε. Μὰ δέν ήταν και τόσο κοιμισμένος ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ παρακολουθῇ στίς κινήσεις τοῦ τὸν ἄνθρωπον ποὺ εἶχε παρουσιάσῃ κι' ὁ ὁποῖος, με προσυλάξεις φαντάσματος, προχωροῦσε στὸ δωμάτιον...

Τὸν ἀνάνωρισε ἀμέσως...

Ἦταν ὁ εἰσαγγελεύς!...

Ὁ δόκτωρ Μοντινιῦ ήταν ἔτοιμος νὰ κάνῃ μιὰ κίνησι νὰ σηκωθῇ νὰ μιλήσῃ. Μὰ μιὰ ἀλλόκοτη περιέργεια τὸν κράτησε...

Δέν ήταν βέβαια καθόλου παράδοξο τὸ ὅτι ὁ Λεμερσιέ εἶμαιναι μέσ' στὸ δωμάτιον γιὰ νὰ θεβαινωθῇ ὅτι ἡ ἀσθενὴς κοιμῶταν ἡσυχῇ. Τὸ ἀντίθετο θα ήταν ἐκπληκτικόν...

Και ὅμως, μιὰ ἀκατανίκητη ἀνησυχία κυρίευσε τὸ γιαιτρό...

Ὁ Λεμερσιέ εἶχε πλησιάσει στὸ κρεββάτι τῆς Ἑλένης...

Φάνηκε νὰ τὴν κυττάξῃ ἐπὶ μερικὲς στιγμὲς κι' ἔπειτα με γλῆες προσυλάξεις γλυστρήσε πρὸς τὸ πρόχειρον κρεββάτι ὅπου ὁ Μοντινιῦ εἶχε κοιμηθῇ νημέρος κι' ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του.

Ἐξ ἐνστικτοῦ, ὁ γιαιτρός ἔκλεισε τὰ μάτια του. Μερικὲς στιγμὲς πέρασαν... ἔπειτα ἓνα λεπτό... και τὸπιν δύο.

Ὁ Λεμερσιέ δέν κουνιῶταν... Μὰ ὁ δόκτωρ Μοντινιῦ ἔνοιωσε τὴν γρήγορη ἀνάσα του ἐπάνω στὸ πρόσωπό του.

Σιγά-σιγά, ἓνας τρελλὸς φόβος τὸν ἐκυρίευσε... Καταλάβαινε, ἔνοιωσε ὅτι δέν ἔπρεπε νὰ κινηθῇ... ὅτι ἡ παραμικρὴ κίνησις θα ήταν μοιραία γι' αὐτόν...

— Γιατί; Γιατί;

Ποιὰ τρομαχτικὴ ὑποψία εἶχε γλυστρήσει μέσα στὴν ψυχὴ του;

Δέν ἦξερε ἀκριβῶς... Μὰ ἔμεινε ὁλότελα ἀκίνητος και προσπάθησε νὰ δώσῃ στὴν ἀναπνοὴ του τὴν κανονικότητα ποὺ ἔχει ἡ ἀναπνοὴ ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ κοιμάται...

Τέλος, ἡ ἐφιαλτικὴ αὕτη ἐντύπωσις ἄρχισε νὰ διαλύεται...

Αἰσθάνθηκε ὅτι ὁ Λεμερσιέ ποὺ ήταν σκυμμένος ἀπὸ πάνω του ἀνθρωπινῶς σιγά-σιγά Σὲ λίγο ἀπὸ τὰ τριζύματα τοῦ παρκέτου κατάλαβε ὅτι ὁ εἰσαγγελεύς ἀποτραβιζόταν...

Τότε μισάνοιξε τὰ μάτια του.

Και εἶδε τὸ Λεμερσιέ νὰ ὀπισθοχωρῇ πρὸς τὴν πόρτα... νὰ χάνεται σιγά-σιγά στὸ μισοσκόταδο...

Ἦταν τάχα παραίσθησις; Τοῦ φάνηκε ὅτι ὁ εἰσαγγελεύς ήταν τρομερὰ χλωμός... και τὴν στιγμή ποὺ ἀνοίγε τὴν πόρτα—ἄλλη παραίσθησις ἴσως— ὁ γιαιτρός νόμισε ὅτι τὸν εἶδε νὰ κρατᾷ στὸ χέρι του ἓνα πράγμα αἰχμηρὸ και λαμπερό... μαχαίρι ἢ ἐγχειρίδιο...

Ἐπειτα δέν εἶδε πειὰ τίποτε γιαιτὶ ὁ Λεμερσιέ ὄγῃκε ἔξω...

Ἐπὶ δύο ὥρες ὁ Μοντινιῦ ἀπόμεινε ἀκίνητος, με τὸ μέτωπό του πλημμυρισμένο στὸν ἰδρώτα, με τὰ μαλλιά ἀνωρθωμένα, ὄχι τόσο ἀπ' αὐτὸ ποὺ εἶχε ἰδῇ... ἢ ποὺ νόμισε πὼς εἶδε... μὰ ἀπὸ τῆς φριχτῆς σκέψεῖς ποὺ τοῦ εἶχαν προκαλέσει ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα.

Τέλος ξημέρωσε... Καὶ με τὴν ἡμέρα ἄρχισε νὰ διαλύεται αὐτὸ ποὺ ὁ Μοντινιῦ ἔλεγε τώρα παραίσθησι.

— Εἶναι τρέλλα! εἶπε μέσα του ὁ γιαιτρός ὅταν τὸ φῶς ἔδιωξε τῆς φριχτῆς νυχτερινῆς σκέψεῖς του. Ὁνειρεύτηκα! Ἐπαθα ἐφιάλητ... Ἀκούς ἐκεῖ νὰ τολμῶ νὰ σκεφθῶ πὼς... Ναι, ήταν τρέλλα!... Τρέλλα!...

XII

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Ἄς ξαναγυρίσουμε στὸν Λεμερσιέ τὴν στιγμή ποὺ, ὁμοῖος με φάντασμα, ὄγῃκε ἀπ' τὴν κάμαρη τῆς ἀρρώστης συζύγου του ὅπου τὸν εἶχε δῇ ὁ δόκτωρ Μοντινιῦ.

Ὁ εἰσαγγελεύς, με τῆς ἴδιες προσυλάξεις πάντοτε, ξαναγύρισε στὴν καμάραρή του, σφύτρωσε τὴν πόρτα και πλησίασε σ' ἓνα τραπέζι, ἀπάνω στὸ ὁποῖο ἀπόθεσε δύο πράγματα:

Τὸ ἓνα ήταν ἓνα μυτερὸ μαχαίρι και τὸ ἄλλο ἓνα μικροσκοπικὸ μπουκαλάκι με δηλητήριο!

Τὸ δηλητήριο προωριζόταν γιὰ τὴν Ἑλένη και τὸ μαχαίρι γιὰ τὸν Μοντινιῦ.

Μιὰ χλωμάδα πώματος ήταν ἀπλωμένη στὸ πρόσωπο τοῦ εἰσαγγελέως. Σωριάστηκε σὲ μιὰ καρέκλα ἔπιασε τὸ κεφάλι του με τὰ δύο του χέρια και προσήλωσε τὰ κατακόκκινα μάτια του στὸ γυαλιστερό μαχαίρι και στὸ μπουκαλάκι.

Δέν τόλμησε! ψιθύρισε, ἐνὼ τὰ δόντια του συγκρουόντουσαν μεταξύ τους. Ἀνόητη ἀνὰρεια!... Ποῖος μ' ἐμπόδιζε;... Ποῖος με κράτησε;... Δέν εἶχα παρὰ ν' ἀδείασω αὐτὸ τὸ φιαλίδιον μέσ' ἀπ' τὰ μισάνοιχτα χεῖλη τῆς... Ὅσο γιὰ τὸν ἄλλο, ἔφτανε μόνον νὰ κάνω μιὰ κίνησι... Μὰ δέν τόλμησα...

Βυθίστηκε σὲ θαθεῖς σκέψεις... Ἐφαχνε νὰ βρῇ «γιατὶ δέν εἶχε τολμήσει».

— Μοῦ ἔλειψε τὸ θάρρος! ψιθύρισε πάλι σὲ λίγο. Μὰ ἀπόψε θὰ τολμῶ!... Ναι, ἀπόψε!... Νοιώθω κιόλας τὸν ἑαυτὸ μου πιὸ τολμηρό, πιὸ δυνατό, πιὸ ἀποφασιστικό... Ἡ πρώτη αὕτη δοκιμὴ μου μοῦ ἔδειξε πόσο τὸ πράγμα εἶν' εὐκόλο... Ναι, πρέπει ἀπόψε νὰ τελειώσω... Ναι, πρέπει... γιαιτὶ ἀλλοῶς εἶμαι χαμένος ἐγὼ. Πρέπει νὰ πεθάνῃ αὕτη ἡ γυναῖκα πρὶν μπορέσῃ νὰ μιλήσῃ... Τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου μās εἶναι κανονικό... Ὅλη ἡ περιουσία τῆς θα περιέλθῃ στὸν τελευταῖο ἐπιζῶντα... Ἀμα πεθάνῃ, θὰ γίνω πολυεκατομμυριῶχος, θὰ ὑποβάλω τὴν παραίτησί μου, θ' ἀναμειχθῶ στὴν πολιτικὴ και, σὲ λίγα χρόνια, θὰ γίνω ἴσως ὑπουργός τῆς Δικαιοσύνης.

Μὰ ἂν δέν πεθάνῃ, θὰ με καταγγεῖλῃ... Τότε κι' ἂν ἀκόμα δέν καταδιωχθῶ γιὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ παιδιοῦ, θὰ ντροπισθῶ, θ' ἀτιμασθῶ, ὁ κόσμος ὅλος θὰ με περιφρονήσῃ. Θὰ καταστραφῶ, θὰ ἐκμηδενισθῶ!... Γι' αὐτὸ πρέπει ἡ Ἑλένη νὰ πεθάνῃ!... Μὰ πρέπει νὰ πεθάνῃ ἐπίσης κι' αὐτὸς ὁ τρομερὸς γιαιτρός, γιαιτὶ, ἂν τὸν ἀφῆσθαι νὰ ζήσῃ, θὰ διαλαλήσῃ σ' ὅλον τὸν κόσμον ὅτι ἡ γυναῖκα μου πέθανε δηλητηριασμένη... Ναι, ἀπόψε θὰ τολμῶ...

Έπακολούθησε μία μακρυά σιωπή, ή οποία μέσα στη σκέψη του δεν θάσταζε παρά λίγες στιγμές, ενώ στην πραγματικότητα παρατάθηκε επί ώρες.

Είχε σηκωθεί κι έκοβε θόλτες στο δωμάτιο, τότε θιάζοντας το θήμα του και τότε απεναντίας σταματώντας με το κεφάλι σκυφτό, με τὰ χέρια σταυρωμένα.

Κατέστρωνε τὰ σχέδιά του, προετοίμαζε την διπλή δολοφονία καί, πάντα, επαναλάμβανε τις λίγες αυτές λέξεις:

— Ναί, απόψε θά τολμήσω...

Καί καθώς γιά είκοστή φορά θεβαίωνε τόν έαυτό του ότι θά τολμύσε, έκανε έξαφνα μία κίνησι μανίας.

— "Όχι, δέν θά τολμήσω ! μούγγρισε. Τό ξέρω!... Φοβάμαι !... Φοβάμαι, τί ; "Ας προσπαθήσω νά δώ καθαρά στόν έαυτό μου... Φοβάμαι τὰ δυό αυτά πτώματα ;... "Αστείο !... Φοβάμαι τις τύψεις ;... Την συνείδησι ;... "Αστείο !... "Η συνείδησις καί ή τύψεις είναι λέξεις γιά νά τις χρησιμοποιούν οι εισαγγελείς στις άγορεύσεις τους... "Όχι ! "Όχι ! "Όλ' αυτά είναι τίποτε... "Η αλήθεια είναι πώς φοβάμαι τόν δήμιο...

Σωριάστηκε πάλι στην καρέκλα του κι' έχωσε το κεφάλι του μέσα στα δυό του χέρια.

— Πώς θά δικαιολογήσω τό διπλό έγκλημα πού θά διαπραχθή μέσα στο σπίτι μου ;... Ποιόν άλλον, έκτός από μένα, θά συλλάβουν άμέσως ως ένοχο ;...

»"Αθλιος πού είμαι !... Μόλις οι ύπηρέτες άντιληφθούν τό έγκλημά, μόλις ο άστυνόμος θά φθάση έδώ, τὰ πάντα θά με προσδώσουν... Καί τότε ;... "Ω ! τότε... με περιμένει τό κακουργιόδικείο... κι' έπειτα ή λαιμητόμος πού θά τήν έχουν στηλένι σε μία πλατεία μία χλωμή αύγή...

Έκείνη την στιγμή, κάποιος χτύπησε την πόρτα.

Ο εισαγγελεύς άναπήδησε περίτρομος.

Αρπάξε τό μαχαίρι καί με μάτια πεταγμένα έξω από τις κόγχες, με στόμα πού άφριζε, ούρλιαζε:

— Ποιός είναι ;... Τί είναι ;

— Μά εγώ είμαι, κύριε ! άκούστηκε μία φωνή.

— Ο Ζάν Λαννουά ! ψιθύρισε ο εισαγγελεύς, φέρνοντας τό χέρι του στο μέτωπό του από τό όποιο ο ιδρώτας κυλούσε άφθονος. Ο Ζάν Λαννουά !

Καί ανάπνευσε θαθεία.

Τότε κύτταξε γύρω καί είδε ότι είχε πειά ξεμερώσει έντελώς.

Γρήγορα-γρήγορα, έσθυσε την λάμπα.

Καί, καθώς πήγαινε ν' άνοίξη, άνασκήρτησε θίαια καί στάθηκε άπότομα, σάν νά είχε περάσει από τὰ σκοτάδια του μυαλού του κάποια λάμψη έκτυφλωτική.

— Ο Ζάν Λαννουά ! ψιθύρισε πάλι.

Τότε έρριξε μερικά χαρτιά επάνω στο τραπέζι, καί έπηρε κι' άνοίξε...

Ο ύπηρέτης του εισαγγελέως μπήκε μέσα.

»Έάν ένας άνδρας κοντόχονδρος με πλατειούς ώμους, με κάτι τό ζωώδες στην έκφρασί του. Δέν ήταν κακός άνθρωπος, γιατί ή κακία άπαιτεί ψυχή με όρμη. Ήταν άπλούστατα μία από τις πρωτόγονες εκείνες φύσεις πού ελάχιστα διαφέρουν άπ' τὰ ζώα.

Ο Ζάν Λαννουά δέν είχε σκέψι. Ύπάκουε μόνο σέ ένστικτα. Θά ριχνόταν σε μερικές περιστάσεις, στο νερό γιά νά σώση έναν πνιγμένο, με την ίδια αδιαφορία με την όποια θά έπνιγε ή θά σκότωνε έναν άνθρωπο.

Λέγοντας ότι ο Ζάν Λαννουά δέν είχε σκέψι, θέλουμε νά πούμε ότι δέν έβλεπε την ανάγκη νά ψάξη νά θρη ποιο είναι τό καλό ή τό κακό. Γιατί όλη ή προσπάθεια της ανθρώπινης σκέψεως προϋποθέτει αυτήν την άναζήτησι. Μά αυτό δέν τόν έμπόδιζε νά στοχάζεται με κάποια λεπτότητα καί πρό πάντων μ' ένεργητικότητα.

Στην άρχή της ζωής του, ο Ζάν Λαννουά είχε πη:

— Ο κόσμος είναι γεμάτος παληανθρώπους κ' ήλιθιους. Από τό μέρος των ήλιθίων είναι ή φτώχεια. Από τό μέρος των ανάγκηδων ο πλούτος. Χωρίς τόν πλούτο, δέν υπάρχει τρόπος νά γίνη κανείς ευτυχισμένος στον κόσμο. Θά πάω λοιπόν με τους παληανθρώπους... Θά προσπαθήσω νά μάθω ένα-δυό μυστικά καί θά θγάλω άπ' αυτά χρυσάφι... Κι' έπειτα θά γίνω ένας πλούσιος κτηματίας καί θά πάω νά φυτέψω λαχανικά στον κήπο μου... Αισθάνομαι πώς έχω ψυχή λαχανικά στον κήπο μου... Όταν ο Ζάν Λαννουά μπήκε μέσα καί παρουσιάστηκε μπροστά στον κύριό του, ο εισαγγελεύς του είπε:

— Ετοιμαζόμουν νά σε φωνάξω... Πέρασα όλη την νύχτα εργαζόμενος...

— Ο κύριος άς με συγχωρήση, είπε ο Ζάν Λαννουά.

γιατί χτύπησε την πόρτα λίγο νωρίτερα από τίς άλλες... "Ωστόσο αν ο κύριος θέλγη, θά το φέρω τόν γεμυά του λίγο πριν από την κανονική του ώρα...

— "Όχι, όχι, δέν πεινώ... Κι' έπειτα θέλω νά σου μιλήσω, Ζάν...

Ο ύπηρέτης άνασκήρτησε...

Κάθε φορά πού ο κύριός του τόν άποκαλούσε με τόν όνομά του ήταν θεθαίος ότι θά μάθαινε κάτι κανονικό γιό... Ήταν τό ίδιο σάν τοῦ έλεγε ο εισαγγελεύς:

«Αυτή τη στιγμή δέν μιλάω στον ύπηρέτη μου, αλλά στον συνένοχό μου...»

Κι' άμέσως κι' ο Ζάν Λαννουά άλλαζε τρόπο ομιλίας. Έπαυε νά μιλάει στον κύριό του σε τρίτο πρόσωπο καί τοῦ μιλούσε άπ' ευθείας.

— Κι' εγώ άκριβώς ήθελα νά σάς μιλήσω, τῷ άπάτησε. Καί γι' αυτό έλαβα τό θάρρος νά σάς άνηγορεύσω τόσο νωρίς...

Ο εισαγγελεύς κύτταξε κατάμματα τόν συνένοχό του.

— Τι θέλεις νά μου πής ; τόν ρώτησε. Μίλα...

Γρήγορα καί καθαρά...

— Κύριε, άρχισε νά λέη ο ύπηρέτης, δέν άννοείτε τί είμαι ένας φιλήσυχος άνθρωπος κι' ότι ή πιο μεγάλη μου έπιθυμία θά ήταν ν' άποσυρθώ τό γρηγορότερα από τίς δουλειές καί νά πάω νά ζήσω στο Πομμερέν, στο χωριό πού γεννήθηκα. Γνώρισα, όταν ήμουνα παιδί, ένα καλό άνθρωπο πού πουλούσε σιδηρικά επί σαράντα χρόνια στο Παρίσι κι' ο όποιος είχε άποσυρθή πιά στο χωριό μας γιά νά ζήση ήσυχα. Είχε ένα όρασιό σπiti με κόκκινα κεραμίδια περιστοιχισμένο από ένα μεγάλο κήπο, όπου κάθε πρωί έκανε τόν περιπάτο του με τό κλειδευτήρι του στα χέρια καί με την πίπα του στο στόμα. Θυμάμαι ότι σ' αυτόν τόν κήπο, όπου μπηκα μιά-δυό φορές, ύπήρχε μία όμορφη δεξαμενή με θρακίκια καί με ψαράκια κόκκινα...

Ήταν αληθινό θαύμα...

»Ε. λοιπόν, κύριε, αυτό τό σπιτι με τὰ κόκκινα κεραμίδια, αυτός ο κήπος κι' αυτή ή δεξαμενή έμειναν χαραγμένα θαθεία στη μνήμη μου. Κι' από τότε ή έπιθυμία μου ήταν νά τ' άποκτήσω κι' εγώ μία μέρα σ' αυτά. Μονάχα πού ο σιδηράς ήταν πολύ γέρος γιά ν' άπολαύση την ευτυχία του. Μά εγώ θέλω νά την χαρώ όσο είμαι νέος άκόμα. Μιά καλή γυναίκα πού θά μ' έγαπάη καί θά μου φέρνη τη σοκολάτα μου στο κρεβάτι... "Ενα-δυό παιδιά πού θά γεμίζουν χαρά τό σπιτι νά τό όνειρό μου...

»Τί χρειάζεται γιά όλ' αυτά ;...

»Έκανα τους λογαριασμούς μου κ' ύπελόγησα ότι πού χρειάζονται τριακόσιες χιλιάδες φράγκα καθάρες... Δηλαδή είκοσι χιλιάδες φράγκα γιά την άγορά του οικοπέδου, τριάντα χιλιάδες γιά τό χτίσιμο καί την επίπλαση του σπιτιού καί διακόσιες πενήντα χιλιάδες, ή όποιες υποθετικές με τόκο τέσσερα τοίς έκατό, θά μου δίνουν δέκα χιλιάδες εισόδημα τόν χρόνο... "Ετσι θά γίνω ο λόρδος του Πομμερέν καί κατ' άπασαν πιθανότητα ο δημαρχός του... Με παρακολουθείτε, κύριε ;...

Θαυμάσια, άπάντησε ο εισαγγελεύς. Μίλας καί λογαριάζεις με μία άκριβεία πού την ζηλεύω...

— Από τίς τριακόσιες χιλιάδες φράγκα, εξακολουθώ σε ο Ζάν Λαννουά μ' ένα στεναγμό άνακουφιστός, ένα τὰ μισά άκριβώς. Δηλαδή: πενήντα χιλιάδες φράγκα πού πήρα έπειτα από τη δουλειά του δάσους του Βοχανί...

— Λέγε, λέγε !...

— Είκοσι πέντε χιλιάδες φράγκα, τὰ όποια πήρα από σάς την έπομένη της ήμέρας πού ο κ. μαρκήσιος ντε Σαμπλιέ, ο παλαιός μου κύριος — ο Θεός νά συγχωρήσει την ψυχή του — αυτοκτόνησε έπειτα από τη ζωνή λογομαχία πού είχε μαζί σας, λογομαχία πού την παρακολούθησα χωρίς νά θέλω, μά πού...

— Καλά, άφήσε τα ! μούγγρισε ο εισαγγελεύς, τάζοντάς την πόρτα μ' άνησυχία.

— "Ετσι έχουμε έβδομηντα πέντε χιλιάδες φράγκα εξακολουθώ ο Ζάν Λαννουά. Είναι άκόμα είκοσι πέντε χιλιάδες φράγκα πού μου δώσατε κατά διάφορες ποχές πού νοσταλγούσα την πατρίδα μου κ' ήθελα φύγω ενώ σεις έπιμένατε νά με κρατήσετε κοντά σας, πράγμα γιά τό όποιο σάς ευχαριστώ ειλικρινά...

Καί πράγματι, δέν ύπήρχε καμμία ειρωνεία στα λόγια του Ζάν Λαννουά.

— "Ετσι γίνονται έκατό, πρόσθεσε ο ύπηρέτης. Καί τέλος έχουμε πενήντα χιλιάδες φράγκα τις όποιες μου δώσατε γιά νά σάς βοηθήσω νά εξαφανίσετε τη δεισν

να Μαρί—Ρόζ...

— Σιωπή, άθλιε ! μούγγρισε ο Λεμερσιέ άνατριχιάζοντας.

— Έχουμε λοιπόν σύνολο έκατόν πενήντα χιλιάδες φράγκα ! είπε ο ύπηρέτης με την ίδια άπάθειά πάντα.

Απών κατ' μέρος μερικές μικρές οικονομίες πού μπορούσαν νά κάνω από τὰ ρέστα πού μου άφήναν κάθε τόσον, όταν με στέλνανε ν' αγοράσω διάφορα μικροπράγματα. Καί θλέπω ότι μου χρειάστηκαν πέντε δολόκληρα χρόνια γιά νά κερδίσω με κόπο έκατόν πενήντα χιλιάδες φράγκα. Μά αν μου χρειαστούν άλλα πέντε χρόνια γιά νά κερδίσω τις άλλες έκατόν πενήντα, θλέπω ότι θά είμαι γέρος κι' εγώ σάν τόν σιδηρά πού σάς άνέφερα προηγουμένως, όταν θά μπορέσω ν' άποσυρθώ επί τέλους στο Πομμερέν.

»Όλα, όσα είχε πη ο Ζάν Λαννουά ήσαν άκριβέστατα. Ο εισαγγελεύς τὰ ήξερε πολύ καλά αυτά. Δέν ήσαν άλλως τε ή πρώτη φορά πού είχε μία τέτοια συνομιλία με τόν ύπηρέτη του. Κι' όλες αυτές ή συνομιλίες εκείνων γενικώς μ' ένα όωρο μερικόν χιλιοφράγκων, τὰ όποια ο Ζάν Λαννουά έπαιρνε με ειλικρινή ευγνωμοσύνη.

— Τί σου χρειάζεται λοιπόν σήμερα, ρώτησε με κάποια ειρωνεία ο εισαγγελεύς, γιά νά καθουράχη την νοσταλγία του χωριού σου.

— Επαφίεμαι έξ ολοκλήρου στην γενναιοδωρία σας, άπάντησε ο Ζάν Λαννουά. Θά μου ήταν ωστόσο δύσκολο, υπό τις σημερινές περιστάσεις, ν' άρκευτώ σ' ένα μικρό ποσό... Πρέπει, αυτήν τη φορά, νά μπορέσω νά στρογγυλέψω τις διακόσιες χιλιάδες φράγκα, ούτως ή σ' αλλιώς νά μ' άπολαύσω πεία παρά έκατό χιλιάδες...

Δηλαδή μου ζητάς πενήντα χιλιάδες ;...

— Μάλιστα, κύριε, άπάντησε ο Ζάν Λαννουά με τόν πιο γαλήνιο τόνο. Καί σάς επαναλαμβάνω, ότι σάς ζητάω τόσα γιατί ή περιστάσεις είναι δύσκολες.

— Ποιές περιστάσεις ; τραύλισε ο Λεμερσιέ χλωμιάζοντας.

— Διάβολε !... Δέν καταλαβαίνετε λοιπόν, κύριε ;...

»Αν ο δόκτωρ Μοντινιού με ρώτηση γιατί... γιατί τὰ φάρμακα πού έπρεπε νά σώσουν την άρρωστη, δέν της δίνονται...

— Σώπα ! Σώπα !...

— Αν με ρωτήση ποιός είν' εκείνος πού τις νύχτες άδειάζει τὰ φιαλίδια με τὰ φάρμακα...

— Άκου ! είπε άπότομα ο εισαγγελεύς, άρπάζοντας τό χέρι του Ζάν Λαννουά. Θέλεις νά στρογγυλέψης μονομιάς, όπως λές, όχι τις διακόσιες, μά τις τριακόσιες χιλιάδες φράγκα πού σου χρειάζονται ;

Ο Ζάν Λαννουά δέν έχασε καθόλου την ψυχραιμία του, άκούγοντας την έρώτησι αυτή. Μόνο πού χλώμιασε λίγο.

— Τί πρέπει νά κάνω ; ρώτησε με φωνή σιγαλή.

Ο εισαγγελεύς, με τό χέρι του, τοῦ έδειξε την πόρτα. Ο Ζάν Λαννουά θγήκε έξω, θεθαίωθηκε ότι κανείς δέν τού άκούγε κι' έπειτα ξαναγύρισε μέσα καί πέρασε τόν σύρτη.

Ο εισαγγελεύς είχε παραμερίσει τὰ χαρτιά πού είχε ρίξει επάνω στο τραπέζι. Τό μαχαίρι καί τό φιαλίδιο με τό δηλητήριο φαινότουσαν τώρα εκεί.

Τὰ δυό αυτά άντικείμενα χτύπησαν άμέσως στα μάτια του ύπηρέτη, μά δέν έδειξε την παραμικρή έκπληξι.

Τότε ο Λεμερσιέ πέρασε τό χέρι του γύρω από τόν λαιμό του Ζάν Λαννουά, τόν άνάγκασε νά σκύψη πρὸς τό τραπέζι καί πελιδνός, ζυγώνοντας τό στόμα του στο αυτό τοῦ ύπηρέτη, τοῦ ψιθύρισε με φωνή πού μόλις άκούγεται:

— Βλέπεις ;

— "Ενα μαχαίρι καί ένα δηλητήριο ;...

— Ναί ! Γιά ποιόν είναι τό μαχαίρι ;...

— Γιά τόν άθλιο αυτόν γιατρό...

— "Αί... "Αί... Καταλαβαίνω τότε γιά ποιόν προορίζεται τό δηλητήριο...

— Θέλεις ; ρώτησε με φωνή υπόκωφη ο Λεμερσιέ...

— Ναί, μά με περιμένει ή λαιμητόμος αν μείνω στη Γαλλία, είπε ο Ζάν Λαννουά σάν νά έπρόκειτο γιά τό πιο άπλό πράγμα του κόσμου.

— Θά σε φυγαδεύσω !... ψιθύρισε ο Λεμερσιέ λαχναρισμένος... Κι' ενώ εσύ θά πάς στην "Ιταλία, εγώ θά σ' άναζητώ στο Βέλγιο...

— Θέλετε δηλαδή νά έκπατρισθώ... Καί τό χωριό μου, τό Πομμερέν ;

—Με τριακόσιες χιλιάδες φράγκα γίγεται κανείς ευτυχισμένος παντού...

— Αυτό είναι αλήθεια...

— Δέχεσαι λοιπόν ;

— Ναί... Καί τότε πρέπει νά γίνη ή δουλειά ;

— Απόψε... Θά μπής μέσα στην κάμαρη... "Άκου-σέ με καλά... Μή χάνης ούτε λέξι...

— Άκούω, άπάντησε ψυχρά ο Ζάν Λαννουά.

— Θά μπής μέσα στην κάμαρη λίγο μετά τὰ μεσάνυχτα. Ξαναείπε ο εισαγγελεύς άνατριχιάζοντας. Θά τραθήξης κατ' ευθείαν πρὸς τόν γιατρό πού θά κοιμάται καί θά χτυπήσης...

— "Ωραία... Καί τό δηλητήριο ;

— Αυτό είναι δική μου δουλειά... Μή σε άπασχολή...

"Άκου... Άφού θά χτυπήσης θά σκουπίσης τὰ χέρια σου με τό μαντήλι σου... "Έχεις μαντήλια σημαδμένα μετ' όνομά σου ;

— Ναί... Καταλαβαίνω... Θά ξεχάσω τό μαντήλι, γιά νά καταλάβουν ότι εγώ χτύπησα...

— Άκριβώς... "Επίσης καί στον σταύλο, όπου θά πιάς όταν θά τελειώσης, θά ξεχάσης κάτι... καταλαβαίνεις ;... Καί θά θγής από την πόρτα του σταύλου, ξεχνώντας νά την ξανακλείσης...

"Αν μάλιστα μπορούσε νά σε δη ή θυρωρός την ώρα πού θά θγαίνης έξω, θά ήταν καλλίτερα...

— Θά φροντίσω νά γίνη κι' αυτό.

— "Ωραία... Τό έγκλημά θ' άποκαλυφθή μόλις κατὰ τις έννέα τό πρωί... Τό έμπρες γιά τό Παρίσι φύγει στις όχτὰ καί σαράντα... Θά είσαι λοιπόν στο Παρίσι τό μεσημέρι, θά πάρης τό τραίνο της Μασσαλίας, καί μεθαύριο, θά διασχίσης τὰ Ιταλικά σύνορα, ενώ εγώ θά στείλω τους άστυνομικούς νά σ' άναζητήσουν στις Βρυξέλλες...

— Καί τὰ λεπτά ;...

— Μόλις θά τελειώση ή δουλειά, θάρθω νά σε συναντήσω στον σταύλο καί θά σου δώσω ότι συμφωνήσαμε...

— Δηλαδή τις έκατόν πενήντα χιλιάδες φράγκα ! προσδιώρισε ο Ζάν Λαννουά, ο όποιος, αυτήν τη φορά, δέν μπόρεσε νά συγκρατήση μία σπασμαδική κίνησι.

— Ναί... έκατόν πενήντα χιλιάδες !... Καί τώρα, πήγαινε !... Άφισέ με !... "Έχω άνάγκη νά σκεφθώ...

Ο Ζάν Λαννουά άποσύρθηκε άμέσως.

"Επειτα από δέκα λεπτά, ξαναπαρουσιάστηκε, κρατώντας ένα δισκο.

— Τό πρόγευμα του κυρίου, είπε.

— Καλά, άπάντησε ο εισαγγελεύς. Βάλε το εκεί στη γωνία... στο τραπέζι...

.....

Η μέρα πέρασε έντελώς γαλήνια καί ήσυχη. Ο εισαγγελεύς μελέτησε διάφορες ύποθέσεις επί των όποίων έπρεπε ν' άγορεύση κατὰ την έπιστροφή του στο Ντουαί.

Μετάξυ αυτών ήταν καί ή «ύπόθεσις Πιέρ Λατούρ».

Ωστόσο, έπειδή δέν μπορούσε νά είναι δικαστής καί μηνυτής, σ' αυτήν την ύπόθεσι, ο ύφιστάμενός του άντεισαγγελεύς θ' άνελάμβανε νά ύποστηρίξη την κατηγορίαν εναντίον του δυστυχισμένου νέου. Μά, από υπερβολικό ζήλο, χωρίς άλλο, ή από έπαγγελματική περιέργεια, ή επί τέλους γιατί ή άπόπειρα αυτή της κλοπής είχε γίνη μέσα στο σπιτι του, ο εισαγγελεύς Λεμερσιέ ντέ Σαμπλιέ έτοίμασε τό κατηγορητήριο.

"Ετσι ο άντεισαγγελεύς δέν θά είχε νά κάνει τίποτε άλλο παρά νά τό διαβάση... Καί τό κατηγορητήριο αυτό ήταν τόσο τρομερό, ώστε άσφαλώς ο ένοχος θά έτιμωρείτο με την αυστηρότερη ποινή... Θά στελνόταν χωρίς άλλο γιά πολλά χρόνια στο κάτεργο... Βράδυασε τέλος.

— Η στιγμή πλησιάζει ! ψιθύρισε ο Λεμερσιέ.

Καί σηκώθηκε από τό τραπέζι του. Στάθηκε επί πολλή ώρα στον καθρέφτη του καί προσπάθηκε νά πάρη μία έκφρασι γαλήνια πράγμα πού τό κατώρθωσε επί τέλους. Μά, παρ' όλα αυτά, δέν κατώρθωσε νά γλυκάνη την μεταλλική έκφρασι τοῦ θλέμματός του. Μά θά έτριβε ζωηρά τὰ μάτια του καί θά έλεγε πώς είχε κλάψει πολύ, αν ο γιατρός πρόσεχε αυτήν την λάμψη.

Κατὰ τις όχτώμιση, άφού δείπνησε με την συνηθισμένη του όρεξι, ο εισαγγελεύς, σύμφωνα με την συνηθειά του, πήγε νά καπνίση ένα πούρο στο καπνιστήριο τοῦ μεγάρου του καί νά διαβάση τις έφημερίδες...

Μίλησε έπιτηδες στους ύπηρέτες του με διάφορες προ-

φάσεις για να τους κάνουν να δουν ότι θρυσκόταν σε ψυχική κατάσταση έντελως φυσιική.

— Ωστόσο έλεγε από μέσα του:

— Δεν μπήκα καθόλου στην κάμαρή της δλη την ημέρα... Τό πρόσεξαν τάχα; Ναι, χωρίς άλλο... Πρέπει να με δουν εκεί και να μ' ακούσουν... Πρέπει!... Έμπρός!... "Ας πάω!... "Ακόμα μιά μικρή προσπάθεια και όλα θα τελειώσουν...

*Ήταν πλημμυρισμένος στον ιδρώτα...

— "Η σκέψις ότι θα έβλεπε τα θύματά του, ότι θα μιλούσε ψύχραιμα στον άνθρωπο, τον όποιον θα δολοφονούσε, ότι θα έκανε τον περίλυπο για την κατάσταση αυτή της γυναίκας, στην όποια ο ίδιος θα έδινε το δηλητήριο, του ήταν ανυπόφορη...

Και όμως έπρεπε.

Διευθύνθηκε λοιπόν προς την κάμαρη της συζύγου του.

Στόν διάδρομο, συνάντησε δύο υπηρέτες...

— Νά πήτε στον Ζάν ν' ανάψη φωτιά στην κάμαρή μου, είπε. Θα πλαγιάσω ναρρίς... Θα πάω να ρωτήσω τον γιατρό τι κάνει η κυρία και θα γυρίσω στην κάμαρή μου άμέσως.

Οι δύο υπηρέτες έσπευσαν να εκτελέσουν την διαταγή του κι' ο Λεμερσιέ χτύπησε την πόρτα του δωματίου της γυναίκας του...

.....

— "Η στιγμή που εξακολούθησε ήταν σίγουρα μιά από τις πιο τρομερές που ο άνθρωπος αυτός έζησε στην ζωή του.

Μόλις μπήκε μέσα, είδε μιά γυναίκα εγκατεστημένη σε μιά πολυθρόνα κοντά στο κρεβάτι.

Αυτή η γυναίκα ήταν καμιά πενηνταριά χρόνων δυνατή, ευρωστή γυναίκα - χωροφύλακας, με δυο λόγια κεντούσε ήσυχα και δεν έσηκωσε καν το κεφάλι της, όταν ο Λεμερσιέ μπήκε μέσα.

Ο δόκτωρ Μοντινιύ προχώρησε χαμογελαστός, με το χέρι απλωμένο.

— Ανατριχιάζοντας, μιά διατηρωμένη μιά φαινομενική γαλήνη, ο εισαγγελέας με μιά έρωτηματική κίνηση, του έδειξε την ξένη γυναίκα.

— "Α! ναι! Έκανε ο γιατρός σαν να την είχε ξεχάσει. Είναι η λαμπρή κ. Γερτρούδη.

— "Η κ. Γερτρούδη; Ξαναείπε ο εισαγγελέας με θαθεία ανησυχία.

— Ναι, η καλλίτερη νοσοκόμα που ξέρω! είπε ο γιατρός.

Και άρχισε να γελάει. "Επειτα πρόσθεσε:

— "Όσα μου είπατε χθες για τους τύπους τα θρηκασωτά... Ναι, ήταν κάπως παράτυπο το να μένω εδώ μόνος με την κυρία σας... Γι' αυτό λοιπόν έστειλα αυτή την καλή κ. Γερτρούδη.

— "Α! έτραύλισε ο Λεμερσιέ. Καί... θα περάση... την νύχτα... εδώ;

— Και την αποψινή και την αύριανή και όλες τις νύχτες μέχρι της πλήρους θεραπείας.

— "Αν ο γιατρός μπορούσε ν' άκουση το μούγγισμα της λύσσας που άντηχσε εκείνη την στιγμή θαθεία στην ψυχή του εισαγγελέως, θα τρώαζε...

— Καθώς βλέπετε, εξακολούθησε ο Μοντινιύ, η Γερτρούδη είναι δυνατή... θα μπορούσε να παλαίψη μ' έναν παλαιστή... και, να σάς πω την αλήθεια, στην περίπτωση αυτή θα λυγώνουν τον παλαιστή...

— "Ακούγοντας τα λόγια αυτά, η νοσοκόμα θεώρησε καθήκον της να κάνει μιά κίνηση του κεφαλιού για να ευχαριστήσει τον γιατρό για τους επαινούς του. Μά δεν είπε ούτε λέξη...

*Ο Λεμερσιέ έσκυψε πάνω απ' τον γιατρό.

— "Ο εισαγγελέας είχε απομείνει σαν αποθλακωμένος... "Όλο το σχέδιό του, που τόσο φριχτά το είχε προτομαίσει, κατέρρεε με μιάς...

— "Έχει κι' άλλα χαρίσματα, εξακολούθησε ο γιατρός. Καί, μεταξύ όλων, το σπουδαιότερο, πράγμα πολύτιμο και σπάνιο στις άλλες νοσοκόμες: δεν κοιμάται. Ποτέ μου δεν έχω δη' τέτοια άντοχη στην άγρυπνια...

— "Η κ. Γερτρούδη μπορεί να μείνει εικοσιτέσσερες ώρες συνεχώς καθισμένη σε μιά πολυθρόνα, χωρίς να κλείσει ούτε μιά στιγμή το μάτι της... "Ετσι την νύχτα θα αφήνω ν' άγρυπνη, για να μπορώ εγώ να ξεκουραστώ...

— Μά, δόκτωρ, ψιθύρισε επί τέλους ο Λεμερσιέ, για τι αυτό το μέτρο, αφού μένετε σεις συνεχώς στο δωμάτιο της άρρωστης;

— Γιατί; "Εν πρώτοις για να ξεκουραστώ λίγο... Κι' έπειτα... φαντασθήτε... ανακάλυψα πως είμαι λίγο νευρασθενικός... Μην γελάτε... Την παρασμένη νύχτα είχα όπτασιες, παραισθήσεις... τρέλλες τέλος πάντων. Νόμισα πως είδα να μπαίνει μέσα στην κάμαρη ένας άνθρωπος, όπλισμένος μ' ένα μαχαίρι, ο όποιος έσκυψε πάνω μου!... Δεν είναι τρέλλες αυτές οι όπτασιες; "Η παρουσία όμως της Γερτρούδης θα διώξει απόψε τις παραισθήσεις μου...

— "Ο εισαγγελέας άρχισε να γελάει...

— Μά αυτό το γέλιο ήταν προμαχτικό...

— Την ίδια στιγμή, μέσα στο μυαλό του, έκανε το σχέδιό να μπη' έξωφρα, άπρόσδοκα, μέσα στην κάμαρη και να σκοτώσει την νοσοκόμα, ενώ ο Ζάν Λανουά θα ξεμπερδεύε τον γιατρό...

— Μά ο δόκτωρ Μοντινιύ έκείνη την στιγμή, βάδισε προς την πόρτα και με την γαλήνη του φανή, χωρίς καμιά εϊρωνεία, πρόσθεσε:

— Φαντασθήτε, άγαπητέ μου φίλε, ότι η παρουσία της κ. Γερτρούδης δεν μου φανή άρκετή... τόσο η παρουσία μου ήταν καθαρή... Είναι άνοητο αυτό, μά φοβήθηκα... Λοιπόν... για να συμπληρώσω τις προφυλάξεις μου... φώναξα σήμερα το πρωί έναν σιδηρουργό... και κυτάρχη!...

— Και με την άκρη του δακτύλου του, σαν να έπαιξε, ο Μοντινιύ άρχισε να τραβάει έναν πελώριο σύρτη.

— Θα έπρεπε, εξακολούθησε, το φάντασμα να σπάζει την πόρτα για να μπη' τώρα μέσα. Μά, αν όλ' αυτά σας στενοχωρούν, υπάρχει ένας πολύ απλός τρόπος για να ξεμπερδεύουμε μ' όλες τις προφυλάξεις: να μεταφέρουμε άμέσως την κ. ντε Σαμπλιέ σε μιά κλινική...

— "Αλλοιωμένος μά πάντα κύριος του έαυτού του, ο Λεμερσιέ μόρφασε κάνοντας μιά προσπάθεια για να χαμογελάσει.

— "Οχι! "Οχι! είπε. "Ο,τι κάνετε είναι καλό... Σας όφειλω μεγάλη εϋγνωμοσύνη, ώστε να μη ξαφνιαστώ μ' αυτές τις προφυλάξεις... ή όποιες, σε άλλη περίπτωση, θα μου φαινότουσαν παράδοξες... Καληνύχτα, γιατρέ...

— Σας εύχομαι ύπνο έλαφρό, χωρίς παραισθήσεις!

— Και όγνηκε άπότομα έξω χωρίς να κυττάξει την άρρωστη σύζυγό του, ή όποια ήταν θυσιμένη σ' έναν ληθαργικό ύπνο και δεν άντιλαμβανότανε τί γινόταν γύρω της.

— "Ο γιατρός είχε θυσιωθεί σε σκέψεις.

— Αυτό που είναι τρέλλα, ψιθύρισε, αυτό που είναι παραισθήσεις είναι το να ύπνέτε... το να έχω τέλος πάντων παραλόγους ύποψεις... Μά, όπως λέει ή παροιμία, ή δυσπιστία είναι ή μητέρα της ασφάλειας!

— "Ακούγοντας τα λόγια αυτά, η νοσοκόμα θεώρησε καθήκον της να κάνει μιά κίνηση του κεφαλιού για να ευχαριστήσει τον γιατρό για τους επαινούς του. Μά δεν είπε ούτε λέξη...

— "Ακούγοντας τα λόγια αυτά, η νοσοκόμα θεώρησε καθήκον της να κάνει μιά κίνηση του κεφαλιού για να ευχαριστήσει τον γιατρό για τους επαινούς του. Μά δεν είπε ούτε λέξη...

— "Ακούγοντας τα λόγια αυτά, η νοσοκόμα θεώρησε καθήκον της να κάνει μιά κίνηση του κεφαλιού για να ευχαριστήσει τον γιατρό για τους επαινούς του. Μά δεν είπε ούτε λέξη...

— "Ακούγοντας τα λόγια αυτά, η νοσοκόμα θεώρησε καθήκον της να κάνει μιά κίνηση του κεφαλιού για να ευχαριστήσει τον γιατρό για τους επαινούς του. Μά δεν είπε ούτε λέξη...

— "Ακούγοντας τα λόγια αυτά, η νοσοκόμα θεώρησε καθήκον της να κάνει μιά κίνηση του κεφαλιού για να ευχαριστήσει τον γιατρό για τους επαινούς του. Μά δεν είπε ούτε λέξη...

— "Ακούγοντας τα λόγια αυτά, η νοσοκόμα θεώρησε καθήκον της να κάνει μιά κίνηση του κεφαλιού για να ευχαριστήσει τον γιατρό για τους επαινούς του. Μά δεν είπε ούτε λέξη...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΗΗΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΤΟΥΣΣΕΛ

ΜΙΑ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

Το δράμα αυτό έγινε πριν από πολλά χρόνια, στο Ναμύρ. Και σήμερα ακόμα, όταν αναφέρουμε στην οικογένειά μας την φράση «Χειμωιάτικη Νύχτα», ξαναθυμώμαστε την τραγική περιπέτεια που συνέβη σε δυο μακρινούς συγγενείς μας και νοιώθουμε δυνατά ρίγη τρόμου σ' όλο μας το σώμα. Η χειμωιάτικη αυτή νύχτα είναι ή πιο θλιβερή σελίδα της οικογενειακής μας ιστορίας.

Στα χρόνια εκείνα, το ζήτημα του γάμου ήταν στην περιφέρειά μας τουλάχιστον, — πολύ πιο απλό από σήμερα. Η νύφη και τα παλληκάρια ανταμώναν στα πανηγύρια ή στην εκκλησία, χόρευαν μαζί και όταν καταλάβαιναν ότι συμφωνούσαν οι χαρακτήρες τους, το έλεγαν στους γονείς τους θαρρετά και άφοβα. Κανένα αίσθημα δεν έμενε κρυφό πολλόν καιρό.

Τι προίκα είχαν τα κορίτσια του τόπου μας; Την άμορφιά τους, την άγνότητά τους και την φρόνησή τους.

Και ποιά ήταν ή περιουσία των παλληκαριών; Η ύμεια, το θάρρος, ή εγκράτεια... Με τα προσόντα αυτά δημιουργούσαν οικογένειες που δεν μπορούσαν να τις κλονίσουν ούτε οι πόλεμοι ούτε ή θεομηνίες. Η αλήθεια είναι ότι την εποχή εκείνη, όλοι ήσαν λιτοδίατοι.

Δεν ήθελαν και πολλά πράγματα για να είναι εύτυχημένοι: Μιά καλύβα, λίγο μαλλί κι' ένα τουσβάλι καλαμπόκι. Δεν κύτταζαν να πλουτίσουν. Τό θεωρούσαν, όμως, ζήτημα τιμής να μην πεινάσουν. "Οποιος δημιουργούσε δικό του σπιτί, ήταν περήφανος σαν να ξεπλήρωσε ένα χρέος του στην κοινωνία.

— "Ετσι, λοιπόν, και ο Ζάν, ο μεγαλύτερος άδελφός του παιπού μου, γνωρίστηκε σ' ένα πανηγύρι, σ' ένα χωριό κοντά στον ποταμό Μόσα, με την Σουζάννα, μιά κοπέλλα άμορφη σαν το κρύο το νερό. Από την πρώτη στιγμή που την είδε, ένοιωσε μιά γλυκειά ταραχή στην καρδιά του. Μά κι' εκείνη έδειξε ότι ο Ζάν δεν της ήταν άδιάφορος. "Όταν θράδυσσε και ήρθε ή ώρα να χωρισθούν, — ο Ζάν έμενε σ' ένα άλλο χωριό, δυο ώρες μακριά, — οι δυο νέοι έσφιζαν τα χέρια τους πιο δυνατά απ' ό,τι γίνεται συνήθως ύστερ' από μιά πρώτη γνωριμία...

— "Εκείνη την νύχτα, ο Ζάν δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Η μορφή της Σουζάννας παρουσιαζότανε διαρκώς μπροστά του. "Ο Πιέρ, ο μικρότερος άδελφός του, τον είδε να στριφογυρίζει άνήσυχος στο στρώμα του, πήγε κοντά του και τον ρώτησε τί είχε. Και ο Ζάν, που ένοιωσε την ανάγκη να πη σε κάποιον τί του συνέβαινε, άνοιξε την καρδιά του στον άδελφό του και του τ'αίπε όλα.

— Γιατί κάνεις έτσι; τον ρώτησε τότε ο Πιέρ. "Αφού και το κορίτσι φαίνεται πως σ' αγαπά, τί κάθεσαι και δεν το παίρνεις;

— Πώς το κατάλαβες ότι μ' αγαπά;

— "Εσύ μου τ'αίπες, χωρίς να το κατάλαβες... "Από τον τρόπο που σε κύτταζε και σου έσφιζε το χέρι, θύαίνε καθαρά το συμπέρασμα ότι ή κοπέλλα αυτή κάτι αισθάνεται για σένα. "Ελα, κοιμήσου τώρα και αύριο θα πάμε μαζί στο χωριό της να την δοθεις...

— "Ο Ζάν άκούγε πάντοτε τον Πιέρ, αν και ήταν μεγαλύτερος...

— "Ο Ζάν άκούγε πάντοτε τον Πιέρ, αν και ήταν μεγαλύτερος...

— "Ο Ζάν άκούγε πάντοτε τον Πιέρ, αν και ήταν μεγαλύτερος...

— "Ο Ζάν άκούγε πάντοτε τον Πιέρ, αν και ήταν μεγαλύτερος...

— "Ο Ζάν άκούγε πάντοτε τον Πιέρ, αν και ήταν μεγαλύτερος...

— "Ο Ζάν άκούγε πάντοτε τον Πιέρ, αν και ήταν μεγαλύτερος...

— "Ο Ζάν άκούγε πάντοτε τον Πιέρ, αν και ήταν μεγαλύτερος...

— "Ο Ζάν άκούγε πάντοτε τον Πιέρ, αν και ήταν μεγαλύτερος...

— "Ο Ζάν άκούγε πάντοτε τον Πιέρ, αν και ήταν μεγαλύτερος...

— "Ο Ζάν άκούγε πάντοτε τον Πιέρ, αν και ήταν μεγαλύτερος...

— "Ο Ζάν άκούγε πάντοτε τον Πιέρ, αν και ήταν μεγαλύτερος...

— "Ο Ζάν άκούγε πάντοτε τον Πιέρ, αν και ήταν μεγαλύτερος...

— "Ο Ζάν άκούγε πάντοτε τον Πιέρ, αν και ήταν μεγαλύτερος...

— "Ο Ζάν άκούγε πάντοτε τον Πιέρ, αν και ήταν μεγαλύτερος...

— "Ο Ζάν άκούγε πάντοτε τον Πιέρ, αν και ήταν μεγαλύτερος...

— "Ο Ζάν άκούγε πάντοτε τον Πιέρ, αν και ήταν μεγαλύτερος...

— "Ο Ζάν άκούγε πάντοτε τον Πιέρ, αν και ήταν μεγαλύτερος...

— "Ο Ζάν άκούγε πάντοτε τον Πιέρ, αν και ήταν μεγαλύτερος...

πε τον Πιέρ. Και αυτό δεν συνέβαινε τώρα τόσο συχνά, γιατί ο αδελφός του απέφευγε να θρεφθί μόνος μαζί του. Είχε αλλάξει ξαφνικά χαρακτήρα. Αυτός που ήταν άλλοτε τόσο ευθύμιος και διαχυτικός, έγινε τώρα χεδόν μισάνθρωπος.

Τέλος, ο Ζάν νόμισε ότι είχε το δικαίωμα να επιμείνι να μάζη, σαν μεγαλύτερος αδελφός, τί ήταν αυτό που απασχολούσε τον Πιέρ. Λησμόνησε τις ατομικές του υποθέσεις — άρχισε να σκέπτεται σοβαρά να ζητήσει την Σουζάννα σε γάμο, — και θέλησε να εξακριβώσει την αφορμή της ξαφνικής μελαγχολίας του Πιέρ.

“Ένα θράδυ, λοιπόν, — ήταν τότε Δεκέμβριος μήνας και πυκνό χιόνι είχε σκεπάσει τον κάμπο — έπιασε τον Πιέρ και του είπε απότομα:

— “Απαιτώ να μου πής τι έχεις! “Αλλάξες πολύ τον τελευταίον καιρό. Δεν σε αναγνωρίζω πια... Κάτι σε βασανίζει. Σε ποιόν θα το πής αν όχι σε μένα, τόν μεγαλύτερο αδελφό σου, τόν καλλίτερο φίλο σου;... “Ελα, μικρούλη μου, άνοιξέ μου την καρδιά σου... Ποιός ξέρει! Ίσως να μπορώ να σε βοηθήσω...”

“Ο Πιέρ συγκινήθηκε από τα λόγια αυτά. Σήκωσε το κεφάλι του — και τότε μονάχα ο Ζάν έπρόσεξε ότι τα μάτια του ήταν δακρυσμένα.

— Κλαίς!... άνεφώνησε. Μά τι έχεις;

— “Αγαπώ την Σουζάννα! Ψιθύρισε ο Πιέρ. Την αγαπώ περισσότερο από την ζωή μου... και άς την είδα μονάχα μία φορά... “Η ανάμνησίς της με κυνηγά παντού. Καταλαβαίνω ότι είναι τρέλλα, μά δεν μπορώ να ξεριζώσω από την καρδιά μου τó αίσθημα αυτό... Κάθε φορά που σ’ ακούω να μου μιλάς για την Σουζάννα, μου έρχεται ή να σε σκοτώσω, ή να σκοτωθώ!...

“Ο Ζάν κύτταζε τόν αδελφό του με μάτια όρθάνοιχτα από κατάπληξη και τρόμο. Όλα περίμενε να τ’ ακούσει — έκτός από την εξομολόγησι αυτήν!

— Δυστυχισμένο παιδί! τραύλισε. Μά την Σουζάννα την αγαπώ κι’ εγώ και σκοπεύω να την κάνω γυναίκα μου...”

“Εκείνη την ημέρα, εγώ δεν θα ζω! είπε ο Πιέρ.

Τα λόγια αυτά τά πρόφερε με τόσο ήρεμη αποφασιστικότητα, ώστε ο Ζάν ανατρίχασε. “Αγαπούσε την Σουζάννα, αγαπούσε όμως και τόν αδελφό του. Δεν ήθελε να χάσει κανένα από τούς δυό. Τί έπρεπε, λοιπόν, να κάνει;

Πέρασαν μερικές στιγμές θαρείας, καταθλιπτικής σιωπής.

— Πάρε το φανάρι να πάνε να κάνουμε μία βόλτα, είπε τέλος ο Ζάν με υπόκωφη φωνή. “Ο άέρας θα μάς κάνει καλό... Πρέπει να σκεφθούμε τί θα γίνη.

Σε λίγο θρισκόντουσαν και οι δυό έξω. Τό κρύο ήταν διαπεραστικό κι’ έπεφτε αδιάκοπα πυκνό χιόνι. Μά τα δυό αδέλφια δεν καταλάβαιναν τίποτα. “Ενωιόσαν τό κορμί τους και τό μυαλό τους να φλογίζεται.

Προχώρησαν αρκετά στον κάτασπρο κάμπο και κάθησαν κάτω από μία θημωνιά. “Εξακολουθούσαν να είναι και οι δυό άμυλητοι. Ουθισμένοι ο καθένας στίς σκέψεις τους. Λευκή έρημιά τούς έζωνε από παντού. “Από κεί που θρισκόντουσαν δεν διέκριναν ούτε τα φωτισμένα παράθυρα τών σπιτιών του χωριού. “Ο ούρανός ήταν μαύρος πάνω από τό κεφάλι τους, σαν μία άόριστη ά-πεληή.

Και τό χιόνι έπεφτε πάντοτε πυκνά, αδιάκοπα...

— Την αγαπās, λοιπόν, τόσο πολύ την Σουζάννα;

— Ναι, αποκρίθηκε ο Πιέρ. Προσπάθησα να πνίξω...

— Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω! τόν διέκοψε απότομα ο αδελφός του. Προσπάθησες να την ξεχάσης, μά δεν μπόρεσες...

— “Ήταν γραφτό να τό πάθω...

— Μά ούτε κι’ εγώ δεν μπορώ να ζήσω χωρίς την Σουζάννα! φώναξε ο Ζάν.

Τά δυό αδέλφια κυττάχτηκαν στα μάτια...

Και με μία αούθρημη κίνησι, έπιασαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου.

— Συγχώρεσέ με, Ζάν! τραύλισε ο Πιέρ.

— Φτωχέ μου Πιέρ, τί φταις κι’ εσύ... Κλάει τό είπες; ήταν γραφτό να γίνη αυτό...

Η ΛΑ-Ι-ΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

“Οποιος θέλει ν’ αγαπήσει πρέπει να χασομερήσει, — “Οποιος θέλει τό τριαντάφυλλο, θέλει και τ’ άγκυ-
θι του.

— “Όταν σε παρακαλούσα ήσουν τάχατες χαϊδούσα Τώρα που παρακαλεις Δεν σε θέλει πια κανείς.

— “Ό,τι έκαμες γειτόνισσα στον Ιδικό μου γάμο. Νά μ’ αξιώση ο Θεός διπλά να σου τὰ κάμω.

— “Ο τόπος είν’ άπλόχωρος κι’ ο λαός στενόχωρος.

— “Ο χωριάτης κι’ αν πλουτήνη τό τσαρούχι δεν τ’ αφήνει.

— Παπās που χορεύει, γυναίκα που φιλοσοφεί, κι’ δρνιθα που συχνοκακαρίζει τέλος, καλό ποτέ δεν νά νουσι.

— Παλιό γιατρό και γέρο καπετάνιο να γυρεύης.

— Παρά να τὰ πάρη άλλος, κάλλιο γ’ω ποδιμα κου-
πάρος.

— Πευθερά κρομμύδι σάπιο, κάθε δαγκανιά και δα-
κρυο.

— Νύφη μου πασαλειμμένη, ποιός μπορεί να σ’ άπο-
μένη!

— Πέροι ψόφησ’ ο λαγός κι’ έφέτος ακούσθη ή θρῶ-
μα.

— Πέφτουν τα παξιμάδια σ’ όσους δεν έχουν δόντια.

— Πιό πολύ ρωτά ο άνόητος την ώρα, παρ’ ο φρόνιμος τόν χρόνο.

— Πολλά θωρώ και δέ μιλώ και θλέπω και σωπαίνω.

— Γιατί ο τόπος δέ θολεί και πρέπει να άπομένω.

— Πολυγυρεμένη κόρη, κακά μω-
χρά παντρεύεται.

— Πότε με τὰ καρδιά σου, πότε με τόν χαλθα σου,

“Εφερε την καλόγρηα εις τὰ θελή-
ματά σου.

— Σάν πεινώ και δεν νυστάζω, σου θέλεις σκέπαζέ με.

— Σάν τσακισθή ή άμαξα πολλοί δείχνουν τόν δρόμο.

— Σάν χαλάσης την Τετράδη, χα-
λασέ την με φαγγύρι.

— Γιατ’ αν είναι με σαρόβελλα, άφ-
σε την καθώς είναι.

— Σε καλού κουμπάρου σπίτι, όποιος κάθεται δεν
φεύγει.

— Σ’ έκαμα κουμπάρο, να μπαίνης με τό θάρρο.

— Σε τόπον αδιάφορευτο να μη πολυκαθήσης.

— Σήκω τὰ ρούχα σ’ άψηλά να μη τὰ κορινιαγίσης.

— Σ’ έχω χάρι κάθουρα, να πηδάς στα κάρδουρα.

— Σάν πηδάς στον ποταμό, ήττα χάρι σ’ έχω γ’ω;

— Σκόρδα έχω την άγάπη σου κρομμύδια τη φίλη
σου.

Και αν τὰ παληοπάπουτζα έχω την άφεντιά σου.

— Και τώρα;... ρώτησε δειλά ο Πιέρ.

— Μη μιλάς!... Κύττα το χιόνι τί ώραίο που είναι!

Τί άπαλά που πέφτει... Μοιάζει με άγνό χαδί... Τί
άσπρο, αλήθεια, τί άγνό που είναι τό χιόνι!...

— “Αρχίζω να κρυώνω, Ζάν... Δεν γυρνάμε σπίτι...
— Σε λίγο, Πιέρ...

Και τό χιόνι εξακολουθούσε να πέφτη πυκνά, αδιά-
κοπα, να σκεπάζη την θημωνιά και τούς αδελφούς μ’ έ-
να λευκό πέπλο, μ’ ένα άσπιλο αάθανο...

Την άλλη μέρα τό πρωί, οι χωρικοί θρήκανε τόν Πιέρ
και τόν Ζάν νεκρούς, παγωμένους, κάτω από τό χιόνι.
“Ο μικρότερος αδελφός είχε γείρει τό κεφάλι του στον
δμο του μεγαλύτερου. Και στα χείλη και τών δυό αν-
θιζε ένα παράξενο μελαγχολικό χαμόγελο...

JEAN TOUSSEUL

Πρόστα, Πιερρότος — Κολομπίνα. — “Η

Σελήνη.
“Η σελήνη σε μία μεγάλη δεινόστοιχία
από καστανές. “Αρχίζει να σκοτεινιάζει. “Ο
Πιερρότος φθάνει τρέχοντας. Σηκώνει τὰ
μάτια του, κυττάζει τόν ούρανό και κάνει
μια χειρονομία άπογοητεύσεως.)

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Τίποτα!... Και
δυνας, κάθε θράδυ, τέτοια ώρα, πα-
ρουσιάζεται μπροστά μου. “Ανυπομον-
ω να τήν ξαναδώ, να γεμίσουν τὰ
μάτια μου άπ’ τό γλυκό δραμά της..
Πρέπει τώρα να περιμένω.

(Επαίρνεται στο γρασίδι, με τὰ θλέμμα-
τα καρπομένα πάντοτε στον ούρανό. Ξαφνι-
κά άκούεται πίσω από τὰ δέντρα ή φωνή
της Κολομπίνας.)

ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ. — Πιερρότο! Μι-
κρό μου Πιερρότο.

(“Ο Πιερρότος δεν κοινοίεται διόλου από
την θέσι του. “Η φωνή άκούγεται πιο κον-
τά.)

Μου κρύβεσαι, έ;... “Εννοια σου,
δυνας και θα σε ξετρυπώσω!

(“Η Κολομπίνα παρουσιάζεται πίσω από
τὰ δέντρα. Βλέπει τόν Πιερρότο εξαπλωμένο
χάμω. Χαμογελά.)

Σε θρήκα, επί τέλους! Κοιμάσαι,
κακό παιδί; “Η κάνεις πώς δεν μ’

άκούς;

(Τόν πλησιάζει — και τότε μονάχα θλέ-
πει ότι εκείνος έχει τὰ μάτια του όρθάνοι-
χτα.)

“Αλλομονο!... Δεν με σκέπτεσαι
διόλου! Θα ήθελα να μάθω ποιά
δνειρο σ’ έχει μαγέψει και ποιά ά-
γαπαι κάνει τὰ μάτια σου να γυα-
λίζουν τόσο παράξενα...

(“Ο Πιερρότος σηκώνεται θρβιος σιγά-σιγά κυττάζει την Κολο-
μπίνα κατάπληκτος και άναστενάζει από πλήξη.)

Γιατί, Πιερρότο μου, έχεις σηκωμένα τὰ μάτια σου
ψηλά, την στιγμή που είμαι εγώ κοντά σου, με την καρ-
διά πλημμυρισμένη στοργή; Γιατί έχασες τούς τρυφε-
ρούς δρκους που κάναμε κάποτε; Γιατί έχασες την
υπόσχεσι που μου έδωσες;

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — “Αλλοτε... ήμουν τυφλός...

ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ (με άγανάκτησι). — Και τώρα;

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Τώρα... θλέπω!

ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ. — Τί θλέπεις;

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Αυτό δεν μπο-
ρείς να τό ξέρης... “Ω! είναι τόσο
ώρατά, ώστε φαντάζομαι ότι και ο
άέρας που την χαϊδεύει ανάλαφρα,
θα είναι έρωτευμένος μαζί της.

ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ (τρομαγμένη). —
Μά για ποιά μιλάς;

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (μονολογώντας). —
Τό μέτωπό της είναι άγνό και πάλ-
λευκο, σαν τὰ νούφαρα της λίμνης.

Και ή ρόμπα της είναι άσημένια,
κεντημένη με βιολέττες!

(“Ενα χλωμό μισοφέγγαρο προβάλλει δει-
λά στον ούρανό. — “Ο Πιερρότος άνασηκώ-
νεται στις μύτες τών ποδιών του και αλώ-
νεται τὰ χέρια του προς την σελήνη, σαν να
θέλει να την άγκαλιάσει.)

“Ηρδες! “Ηρδες, κρυφή μου αγά-
πη, ασύλληπτη θεά, λαμπάδα της
νύχτας! “Ηρδες, έσύ που βασίλειες
στην καρδιά μου!... Σε χαιρετώ.

ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ (κλαίγοντας). —
Θέέ μου! Είναι έρωτευμένος με
την σελήνη!

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Σε θλέπω. Κά-
θε θράδυ, χλωμή μου φίλη, μοναδι-
κη άγάπη της ζωής μου! Πόσο θα
ήθελα να πεθάνω ψάλλοντας την ώ-
νειρεμένη όμορφιά σου!

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Είσαι όραιότερη άπ’ ό,τι σε
θλέπω στ’ όνειρό μου!...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Είσαι όραιότερη άπ’ ό,τι σε
θλέπω στ’ όνειρό μου!...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Είσαι όραιότερη άπ’ ό,τι σε
θλέπω στ’ όνειρό μου!...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Είσαι όραιότερη άπ’ ό,τι σε
θλέπω στ’ όνειρό μου!...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Είσαι όραιότερη άπ’ ό,τι σε
θλέπω στ’ όνειρό μου!...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Είσαι όραιότερη άπ’ ό,τι σε
θλέπω στ’ όνειρό μου!...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Είσαι όραιότερη άπ’ ό,τι σε
θλέπω στ’ όνειρό μου!...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Είσαι όραιότερη άπ’ ό,τι σε
θλέπω στ’ όνειρό μου!...

ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ. —...και δεν θλέπεις τὰ δικά μου
καυτερά δάκρυα...

ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΕΣ

Ο ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

ΤΗΣ ΣΟΥΖΑΝΝΑΣ ΜΠΛΟΚ

Δεν λάμπει πια... Και όμως, αισθάνομαι κάποιον
φώς να πάλει μέσα στα χέρια μου...

(Στρέφεται ξαφνικά και θλέπει την σελήνη μπροστά του. Γονατίζει
και της λέει με φωνή που τρέμει από πάθος:)

“Εσύ εισαι! “Εσύ εισαι! “Επί τέλους! “Αγγίζω την ρό-
μπα σου... Δεν εισαι πια τό αθέσαιο και ασύλληπτο
άστρο... Στέκεσαι κοντά μου... Είμαι ο πιά εύτυχι-
σμένος άνθρωπος του κόσμου, άφοδ μπορώ πια να φι-
λήσω τὰ ίχνη τών δημάτων σου...

Η ΣΕΛΗΝΗ. — “Εσύ μ’ έπλάσες με την φαντασία σου,
Πιερρότο! “Η επιθυμία σου μ’ έδημιούργησε, ω τρελλέ
ποιητή! “Ολοι όσοι με αγάπησαν, με είδε ο καθένας
τους και με διαφορετική μορφή. “Ε-
σύ ήθελες να με δής κοντά σου, να
μ’ άγγίξεις...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Ναι, αυτό ήταν
τό μοναδικό μου όνειρο: να μπορέ-
σω να θαυμάσω από κοντά τό λαμ-
περό σου πρόσωπο... Και τώρα
μονάχα καταλαβαίνω ότι εισαι ό-
ραιότερη άπ’ ό,τι σε θλέπω στ’ ό-
νειρό μου!

Η ΣΕΛΗΝΗ. — Κάνεις λάθος,
Πιερρότο.

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (χωρίς να την ά-
κούση). — Τὰ μάτια μου άντρκύ-
ζουν τώρα μία πραγματικότητα πιο
ποιητική και από τό όνειρό μου.

Η ΣΕΛΗΝΗ. — “Οχι, Πιερρότο!
“Η πραγματικότης είναι πάντοτε πιο
γλυκειά από τό ασύλληπτο όνειρο.

“Όταν θα φύγω από κοντά σου, θα
δής τόν κόσμο με διαφορετικά μά-
τια, θ’ ανακαλύψης σ’ αυτόν όμορ-
φιές που σου τούς έκρυβε ή Χίμαιρά
σου!

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (δακρυσμένος). —
“Ω! μη φεύγης!

Η ΣΕΛΗΝΗ. — Κλαίς, φτωχό πα-
δί; Κλαίς τό χαμένο σου όνειρο;...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Σ’ αγαπώ τόσο
(Συνέχεια στη σελίδα 67)

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Είσαι όραιότερη άπ’ ό,τι σε
θλέπω στ’ όνειρό μου!...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Είσαι όραιότερη άπ’ ό,τι σε
θλέπω στ’ όνειρό μου!...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Είσαι όραιότερη άπ’ ό,τι σε
θλέπω στ’ όνειρό μου!...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Είσαι όραιότερη άπ’ ό,τι σε
θλέπω στ’ όνειρό μου!...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Είσαι όραιότερη άπ’ ό,τι σε
θλέπω στ’ όνειρό μου!...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Είσαι όραιότερη άπ’ ό,τι σε
θλέπω στ’ όνειρό μου!...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Είσαι όραιότερη άπ’ ό,τι σε
θλέπω στ’ όνειρό μου!...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Είσαι όραιότερη άπ’ ό,τι σε
θλέπω στ’ όνειρό μου!...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ. — Είσαι όραιότερη άπ’ ό,τι σε
θλέπω στ’ όνειρό μου!...

ΜΙΚΡΕΣ ΕΥΘΥΜΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

Η βασίλισσα της Αγγλίας Έλισαβέτ είχε έναν γελωτοποιό, Σκούγγαν ονομαζόμενο, ο οποίος δανειστήκε κάποτε εκατό λίρες από το βασιλικό ταμείο.

Η προθεσμία για την πληρωμή του χρέους είχε περάσει, αλλά ο δυστυχής γελωτοποιός δεν μπορούσε να το εξοφλήσει. Η βασίλισσα του έδωσε τότε μία νέα και τελευταία προθεσμία. Αλλά κόντευε να τελειώσει κι αυτή, κι ο Σκούγγαν δεν είχε εξοκονομήσει ακόμα ούτε πεντάρα.

Επειδή όμως φοβόταν και τον θυμό της βασίλισσας, σοφίστηκε το έξης τέχνασμα:

Παράγγειλε ένα φέρετρο, στα μέτρα του σώματός του και μία ημέρα, που ήξερε πως η βασίλισσα θα περνούσε από το διαμέρισμά του, το έβαλε δίπλα στην πόρτα του και κλείσθηκε μέσα σ' αυτό.

Τίνος είν' αυτό το φέρετρο; ρώτησε η βασίλισσα μία ακόλουθό της, μόλις το είδε. Τι συμβαίνει;

Η ακόλουθός της είχε μείνει κι αυτή κατάπληκτη και δεν ήξερε τί να της απαντήσει.

Είναι το ταπεινού σου δούλου Σκούγγαν, άκουσθηκε τότε κάποια φωνή. Ο καυμένος ο γελωτοποιός πέθανε!

Η βασίλισσα χωρίς να στραφή νομίζοντας ότι μιλάει κάποιος υπηρέτης εκεί κοντά, είπε:

— Τι κρίμα!... Ήταν σωστή μαϊμού ο άνθρωπος αυτός και μου χρωστάει μάλιστα εκατό λίρες. Αλλά τώρα, δεν πειράζει, τις σβύνω από τα κατάστιχά μου.

Ευχαριστώ τη Μεγαλειότητά σας για την γενναιοδωρία της! Η βασιλική χάρis μου ξαναδίνει ζωή, φώναζε τότε ο Σκούγγαν και άναστικτώντας το κάλυμμα του φερέτρου πετάχτηκε έξω!...

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

Γεραπόστολος μεταξύ των ανθρωποφάγων:

— Εφάγατε λοιπόν τον αεροπόρο;

— Ναι, δέσποτα...

— Ασεβείς! Τι έκαματε!... Δε σάς είπα να μην ξαναφάτε άνθρωπο;

— Μά αυτός, δέσποτα, ήταν... πουλί, δεν ήταν άνθρωπος!...

ΚΕΦΑΛΩΝΙΤΙΚΕΣ ΣΑΤΥΡΕΣ

ΧΕΡΙΑ

Μυριάδες χέρια άπειρα ανθρώπινα δ' (πάρχουνε) μα δλα δεν είν' όμοια! Σε κάτι δια- (φέρουνε) Χεράκια έχετε και σεις που κάτι... (αποφέρουνε) δυο χέρια έχω δα κι' εγώ που... (κουταμάρες γράφουνε!)

Χεράκια καθώς είπαμε όλος ο κόσμος έχει, (όμοιο έχει) δυο χέρια έχει κι' ο Ζευγάς, όπου τη (γλή δργάνουνε) δύο χεράκια κι' ο δανδής που πάντα (τά προσέχει) και άλλα τόσα μερικοί μ' αυτά για (νά... μουντζώνουνε!)

Χέρια λευκά, παρθενικά, μικρούτσικα (κα μ' αθρότητα) είδα πολλά με δάχτυλα καθένα σάν (κοντύλι) Κι' όμως θαράνε άσχημα χαρτούκια (με σκληρότητα) όπου τον κάθε αναιδή (τον κάνουνε τ' άστρα να δή)

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

— Δεν μου λες ήσουν μέσα στο τράμ Πληκράτσι την ώρα που έγινε προχτές από τις γραμμές του και σάκισες τους επιβάτες;

— Όχι, ήμουν μέσα στο σπίτι την ώρα που πιάσανε τη γυναίκα μου τα νέδρα της.

ή κάτι περισσότερο, «τόν ούρα» (σφοντύλι!...)

Κ' οι δικασταί αντίκρισαν πληθώρα (από χέρια) «χειράς που πρώτα κάνουναι χρήση» (χειρών άδικων) Κ' υπάρχουν χέρια δουλικών που γλή- (νουνε τον κόσμο) γιατί είναι χέρια παστρικά και στή- (δουλειά ξεφτέρια!...)

Δυο χέρια έχουν κ' οι γιατροί που (πιάνουν τους αρρώστους) και δυο οι νεκροθάφτες μας, που με- (στη γή μ'ας χάνουνε)

Κι' όμως προσφέρουν σε τιμές... (πολύ κάτω του κόστους) (θα σάς το πω ελεύθερα) τα πρώτα εις τα δεύτερα (δουλειά ξεφτέρια!...)

Είναι πολλά, τόσα πολλά, τ' αίνω (των χειρών) χέρια λευκά και ρυπαρά, αμείωτα (περίσσεια) Χέρια ποδών το απήριγμα πολλών (των χειρών) χέρια νυχάτα, φοβερά, αληθινά γα- (σαι)

Χέρια λεπτά, χέρια χοντρά, είνε (γενικά, χαλαρά) Χέρια άγγελοκάμωτα που σφάζουν (σάν μαχαίρα) Χέρια κομψά, περικομψά, με νύχια (ρουζ και άλλα) Χέρια από φιλντισί, θαρρείς, λευ- (κά σάν περιστέρια)

Χέρια όπου μπατίζουμε, χέρια (που εύλογούνε) Χέρια που πάντα στο «ψήτο» από- (σκλητά θουτούνε) Χέρια όπου το δείκτη τους χώνουν συχνά στη μύτη τους (των ροθώνων) και κάνουνε άνασκαφές στα δάκτυ- (τα)

Χέρια Όθελών τρομερά και χέρια (Δεισδαίμονια) Χέρια τρέ σίκ, μεταξωτά και τών (άνθων άθρότερα) Και χέρια τζαναμπέτικα κι' άάφια (τρεις χειρότερα!)

Μυριάδες χέρια άπειρα, ανθρώπι- (πικα υπάρχουνε) μα δλα δεν είν' όμοια! Σε κάτι (διαφέρουνε)

Χέρια έχετε και σεις που κάτι φ- (ποφέρουνε) δυο χέρια έχω κι' εγώ που καν- (ταμάρες γράφουνε)

ΑΡΧΟΣΤΟΛΙ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΟΥΝΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΧΑΡΒΕ'Υ' ΑΛΛΕΝ

ΑΝΤΩΝΙΟ ΑΝΤΒΕΡΡΟ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)
— Πάμε, απάντησε ο Κίμπο. Μην ανησυχείτε... Δεν θα πω τίποτε. Ο Ιερέας είναι άλλω-

στε φίλος μου και δεν θέλω να τον λυπήσω. Τό δωρό μου του το έκανα

με καλό σκοπό... "Αν θέλετε μάλιστα, μπορούμε να πούμε στον χτίστη να θγάλη τη μπουτίλλια που τόσο καλά την εφάρμοσε στο μέρος της καρδιάς ο πλοίαρχος Ζόργκα.

— Ω! όχι. Αφήστε την εκεί που βρίσκεται... απάντησε ο Αντώνιο. "Αν σπάσει σε καμιά εκατοστή χρόνια το άγαλμα, θα βρεθί μέσα μία μπουτίλλια με περιφημο Πόρτο.

Μέσα στο παρεκκλήσιο, ο πάτερ Τραϊανός κι' ο χτίστης, τοποθετούσαν με σεβασμό το άγαλμα στο κούρουμά του.

— Πρόσεχε, έλεγε ο πρώτος στο δεύτερο, θέλω η άσθεση που θα θάλλει να είναι μονοκόμματα και να έχη το ίδιο χρώμα με τον άλλο τοίχο... Μπορείς μάλιστα να διακομίσης λίγο τον τοίχο γύρω... Δεν θα ήταν άσχημο...

Ο έργατης δούλευε δραστήρια. Κάθε τόσο άκουμπάσε το μυστήρι του στο μικρό Ικρίωμα όπου στεκόταν για να ακουσίση τον Ιδρώτα του. Το Ικρίωμα έτρεμε έλαφρά και διαρκώς το μυστήρι, που ο χτίστης το άφηνε στην άκρη του, γλιστρούσε πάνω απ' το άγαλμα που είχε μία μεγάλη τρύπα στον άριστερό ώμο, γιατί είχε σπάσει στο ταξίδι.

Ο πάτερ Τραϊανός είχε διατάξει να φράξη την τρύπα αυτή με στόκο. Όταν τελείωσε όλη την άλλη δουλειά έφραξε και την τρύπα με προσοχή και τέχνη... Είχε τελειώσει πιά... Κούνησε λίγο το άγαλμα για να δει αν ήταν στερεωμένο καλά κι' έξαφνα τότε άκουσε ένα κρότο γιαλιού που έσπαζε συνοδευόμενο από θόρυβο ύγρου που τρέχει... Ο χτίστης κούταξε γύρω του έρπαισμένος, μά, μη θλέποντας τίποτε το άνώμαλο, μάτρωε τα εργαλεία του κι' έτοιμάστηκε να φύγει...

Καράμπα! Το μυστήρι του είχε εξαφανιστεί! Για μερικές στιγμές έμιασε παντού να το έβρη. Δεν ήταν ούτε καταγής, ούτε στον θωμό, ούτε πλάι... Δεν ήταν ούτε στο Ικρίωμα, το οποίο έλυσε, ούτε στον κυυβά με τον άσθετή είχε πέσει.

— Μάντρε ντέ ντίος! (Παναγιά μου), ψιθύρισε ο χτίστης εξαπνισμένος. Και άπομακρύνθηκε με θήμα άδέσαιο, φορτωμένος με τα έξλια του Ικρίωματος.

Εν τώ μεταξύ, οι σύντροφοι του πατρός Τραϊανού θεωρούντουσαν, ανάμεσα από την συνοικία των παρά- των Ρέγκλα, όπως την έλεγαν— προς το σπίτι του Ιερέως, που ήταν στην άκροθαλασσιά.

Τό σπίτι χαμένο μέσα στη θλάση και στα λουλούδια, ύμνώνταν σ' ένα μικρό κατάφυτο άκρωτήριο κο- ραλλιογενές. Καθώς έμπαιναν μέσα, ο Αντώνιο είδε στον κήπο έναν ισχυρό Ιερέα που είχε πολύ εύγενικό ύ-

φος και ράσο Φραγκισκανού, να καθαρίζει χόρτα.

Η γοητεία του μικρού αυτού άκρωτηρίου ένθουσασε πάντοτε τους επισκέπτες του πατρός Τραϊανού.

— Είνε σωστός παράδεισος εδώ! Είπε ο Κάρλο Κίμπο.

Μπήκαν μέσα στο σπίτι κι' άνέθηκαν στην ταράτσα του, που ασφαλώς ήταν το πιο όμορφο μέρος σε όλη την Κούθα.

Καθώς έκάθισαν εκεί, ο Αντώνιο είδε νάρχεται προς αυτούς ο Ιερέας που είχε δει προηγουμένως στον κήπο. Στο περπάτημά του και τη στάση του, είχε κάτι πολύ άριστοκρατικό, κάτι το γεμάτο άσθητότητα, μά και άπέραντη καλοσύνη. Στο πρόσωπο ήταν ζωγρα- φισμένη μία άπέραντη γαλήνη, μία μακαριότης θα μπο- ρούσε να τη κανεί.

— Αχ, άδελφέ Φραγκίσκε, είπε ο πάτερ Τραϊανός, φοβόμαι πως σ'ας άνησυχήσαμε,

— Καθόλου σ'ας θεθαίνω, πάτερ, απάντησε ο άδελ- φός Φραγκίσκος χαμογελώντας. Μά έπιτρέπατέ μου να σουτηθώ στους επισκέπτες σας.

Προχώρησε και στάθηκε, με τόση άνεσι που μόνο ένας άνθρωπος ο οποίος έζησε σε σαλόνια θα μπορούσε να την έχη... Χρησιμοποιούσε λέξεις γαλλικές στην όμιλία του, πράγμα που έκανε τον Αντώνιο να του άπαντήσει γαλλικά.

Μόλις άκουσε τη γλώσσα αυτή, μία θαθεία χαρά ζωγραφίστηκε στα μάτια του μοναχού.

— Θα μάθατε τα γαλλικά στο Μπλουά, δεν είν' έτσι; Είπε στον νέο. Μόνο σ' αυτή την περιοχή τ'α μιλούν τόσο καλά. Ναι, στο Μπλουά, είμαι θεθαίος γι' αυτό. Ίσως σ'ας έχω ξαναείδη κιόλας εκεί...

Και κυττάζοντας με προσοχή τον νέο, πρόσθεσε:

— Ναι, τώρα είμαι θεθαίος πως σ'ας έχω ξαναδεί...

— Δεν έχω πάει ποτέ στη Γαλλία, είπε ο Αντώνιο γοητευμένος. Μά μου φαίνεται πως ο καθηγής μου έρχόταν από το Μπλουά. Έγώ είμαι από το Λιθόρνο. Τουλάχιστον γεννήθηκα εκεί!

— Τότε δεν είναι δυνατόν να σ'ας έχω γνωρίσει... "Α! θυμάμαι τώρα. Πραγματικά, είνε πολύ περιεργό! Μά, συγχωρήστε με, κύριε... Πρόκειται για μία άνά- μνησι με την όποια έλπίζω ότι δεν θα σ'ας στενοχωρήσω.

Ο Ιερέας είχε καθήσει κοντά στον Αντώνιο. Η ευ- καιρία που του δινόταν να μιλήσει γαλλικά, τον έκανε να αισθάνεται μεγάλη χαρά. Σιγά - σιγά, η συζήτησι τους έπηρε τόνο πολύ εγκάρδιο και ο άδελφός Φραγκί- σκος άρχισε να διηγείται στον καινούργιο του φίλο δι- άφορες λεπτομέρειες της Γαλλικής Έπαναστάσεως, την όποια είχε παρακολουθήσει γιατί βρισκόταν τότε στο Παρίσι. Είχε δη μάλιστα και το Ροβεσπιέρρο.

Ο μοναχός είχε επάνω του κάποιο μυστηριώδες θέλ- γητρο που συγκινούσε το νέο και τον έκανε να μη έχη καμιά επιφυλακτικότητα απέναντί του.

Έξαφνα τη συνομιλία τους και την άπόλυτη γαλήνη που άπλωνόταν γύρω τους τη διέκοψαν δυνατές κωδο- νοκρουσίες.

— Τι σημαίνει αυτό; είπε ο άδελφός Φραγκίσκος. Θάλεγε κανείς πως ζήτανε θοθήεια;

— Χτυπάει ή καμπάνα της έκκλησίας μου! Είπε ο πάτερ Τραϊανός, ο οποίος σηκώθηκε όρθιος. Κάποιος θα πνίγηκε χωρίς άλλο...

Άκουσαν κιόλας ποδοβολητά ανθρώπων που έτρε- χαν στους δρόμους.

— "Α! Φοβάμαι πως μάντεψα σωστά! Ξαναπέ ο πά- ρτερ Τραϊανός. Νά, έρχονται να με πάρουν...

Και μία έκφρασι θλίψεως ζωγραφίστηκε στο πρόσω- πό του. "Επειτα από μία στιγμή, δυο γυναίκες παρου- σιάστηκαν λαχανιασμένες και φώναξαν:

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ

ΠΑΝΤΑ ΤΕΦΡΑ. ΠΑΝΤΑ ΚΟΝΙΣΙ...

ΑΥΤΕΣ τις ημέρες γίνονται τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου νεκροταφείου, τρίτου κατὰ σειράν ποῦ ἀποκτὰ ἡ πρωτεύουσα. Βρίσκεται κοντά στο Πυριτιδοποιεῖο, με-
 ιαζοῦ Ἀγίου Σάββα καὶ συνοικισμοῦ Κουτσικάρι καὶ ἔ-
 χει ἔκτασι μεγαλύτερη ἀπὸ κάθε ἄλλο νεκροταφεῖο τῶν
 Ἀθηνῶν.

Ὁ ὑπουργὸς κ. Κοτζιάς ποῦ ἐσκέφθη καὶ ἐπραγματο-
 ποίησε τὴν ἔδρυσιν τοῦ τρίτου αὐτοῦ πολυανδρίου ἐδήλω-
 σε ὅτι ἡ κατάστασις στὸ πρῶτο νεκροταφεῖο ἦταν ἀφό-
 ρητη. Εἶχε δηλαδὴ γεννηθῇ ζήτημα στέγης γιὰ τοὺς μα-
 καρίτας. Τὰ δύο ὑπάρχοντα νεκροταφεῖα δὲν χωροῦσαν
 πιά. Τὸ πρῶτο ἰδίως παρ' ὅλον ὅτι ἔχει ἔκτασι διακοσί-
 ων εἰκοσι στρεμμάτων εἶχε γεμίσει ὡς ἐκεῖ ποῦ δὲν ἔ-
 παρνε ἄλλο, εἶχε ποῦ λέει ὁ λόγος, ὑπερπληρωθῇ ἡ
 ἀσφυκτικῶς — ἂν μπορῇ θέβαια νὰ χρησιμοποιοῦται καὶ
 αὐτὴν τὴ φράσι προκειμένου γιὰ νεκροὺς ποῦ θέβαια τὸ
 μόνο ποῦ δὲν μποροῦν νὰ φοβηθοῦν εἶναι νὰ πάθουν ἀ-
 σφυξία. Τὸ ζήτημα λοιπὸν εἶχε φθάσει στὸ ἀπροχώρητο.
 Δὲν ὑπῆρχε πεία οὔτε μιά λωρίδα ἐλευθεροῦ τόπου γιὰ
 νὰ δεχθῇ ἄλλους. Ὁ ἕνας τάφος κολλητὰ στὸν ἄλλο, ὁ
 ἕνας σταυρὸς μπλεγμένος σχεδὸν μὲ τὸν ἄλλο.

Τὸ ὑπουργεῖον συνεπὶς σκέπτεται νὰ μεταβάλῃ σιγά-
 σιγά τὸ πρῶτο νεκροταφεῖο σ' ἕνα εἶδος μουσείου, ὅπου
 θὰ ὑπάρχουν μονάχα τὰ μνημεῖα ἱστορικῶν προσώπων,
 καὶ τὰ πλεόν πολυτελῆ καὶ ἐπιθλητικὰ ἐξ ὧν τῶν ἄλ-
 λων.

Στὸ Α' Νεκροταφεῖο θὰ θάπνυνται ἀπὸ δῶ καὶ πέρα
 ὅσον τὸ δυνατόν λιγώτεροι, οἱ τάφοι δὲ ποῦ θὰ ἀνοί-
 γουν στὸ μεταξύ θὰ καλύπνυνται κατὰ τὸ πλεῖστον, ὥ-
 στε γρήγορα θὰ δημιουργηθοῦν μικρὲς πλατεῖες, ὁρό-
 μοι, πλατεῖς καὶ μικρὰ παρτέρια ὁλόανθιστα.

Στὸ πρῶτο νεκροταφεῖο, δετὰν ἀπομακρυνθῇ κάπως
 ἀπὸ τὸν κεντρικὸ δρόμο — ἀπὸ τὸν ὁποῖον κάθε στιγμὴ
 περνᾷ τὸ ναυτὸ πένθος — καὶ χαθῇ ἀνάμεσα στὰ μνη-
 μεῖα ποῦ κλείνουν μορφὲς τοῦ παρελθόντος ξεχνᾶς τε-
 λείως πὼς θρίσκεσαι σὲ νεκροῦπολιν, μπαίνει, ἂν ἐπι-
 τρέπεται ἡ ἔκφρασις, στὴν περιοχὴ τῆς ἱστορίας. Γατὶ
 πραγματικὰ ἕνας γῦρος στὸ θόρειο πρὸ πάντων τιμῆμα
 τοῦ νεκροταφείου ξεναζώντανε ἡ μπροστὰ σου ὁδοκλή-
 ρη τὴν νεοελληνικὴ ἱστορία. Ὅλες ἡ ἐποχὲς ἀντιπροσω-
 πεύονται. Τὸ 1821, τὸ 1827, ἡ Ἀθήνα τοῦ Παράσχου
 καὶ τῶν ρωμαντικῶν, ἡ Ἑλλάς τῶν Βαλκανικῶν πολέ-
 μων, ἡ Ἑλλάς τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς.

Νὰ π. χ. ὁ τάφος τοῦ Ὀδυσσεῦς Ἀνδρουτσόπου, τοῦ ἡ-
 ρωϊκοῦ πολεμιστοῦ τῆς Γραβιάς. Ἐνας ἀπλὸς, ἀπείρι-
 τος σεμνὸς τάφος, ἕνας σταυρὸς καὶ μιά ἐπιγραφή σὲ
 εἰδοποιοῦν ὅτι ἐκεῖ πέρα ἀναπαύονται τὰ ὅσα τοῦ ἐν-
 δόξου ἀρματωλοῦ. Καθὼς διαβάσεις τὸ ἐλεγγεῖο ποῦ εἶναι
 χαραγμένο πάνω στὴν μαρμάρινη πλάκα τοῦ τάφου, φέρ-
 νεις τὸ νοῦ σου πίσω στὶς γιγαντομαχίες τῶν προγόνων
 μας. Τὸ ἐπιτύμβιο αὐτὸ ἀξίζει νὰ τὸ μεταφέρουμε ἐδῶ:

Τὸν στρατάρχην Ὀδυσσεά μετὰ χρόνους χαιρετᾷ
 Ἐδῶ κεῖται τοῦ Ἀνδρουτσόπου ὁ περίδλεπτος υἱὸς
 καταθᾷς ἐκ τοῦ σταυροῦ τοῦ ὕπνου μάρτυρος κοιμᾷται
 καὶ πικρὰς ἀχαριστίας εἶναι ὁ τάφος τοῦ ναός,
 Τὴν ἀνάστασιν τοῦ γένους κατ' ἀρχὰς εὐαγγελίζων
 μ' ἑκατὸν Ἑλλήνων παίδας νίκης ἔσθισε χορὸν
 καὶ εἰς τῆς Γραβιάς τὸ χάνι τὸν Βρυώνην θρηνῶντιζα
 Τοῦ χοροῦ ἐκείνου Ἰχνη Τούρκων ἀφῆκε σωρὸν.
 Τριπλὴν ἀνοίγει ὁ Τούρκος καὶ μᾶς ἔπιγε ἀγκάλην
 εἰς τὰς Στερεὰς τὰς δύο κ' εἰς τοῦ Πέλοπος τὴν γῆν
 πλὴν αὐτὸς κτυπᾷ τὴν μίαν ἀνωθεὶ μακρὰν τὴν ἑλλην
 καὶ τῆς τρίτης εὐκολώνει τὸν λοιπὸν καὶ τὴν σφαιρὴν.
 Μὲ συντετριμμένα μέλη ὁ στρατάρχης τῶρα κεῖται
 δὲν τὸν ἔφαγε πυρίτις, δὲν τὸν ἔρριψε πηλὴ
 μεταξὺ τοῦ Παρθενῶνος ἡ ἀγχόνη τοῦ κινεῖται
 καὶ ἀπὸ τὸ μνημα τῶρα τοὺς φονεῖς τοῦ εὐλογεῖ

Παρακάτω θρίσκεσθε ἐμπρὸς στὸν τάφο, ἀπλὸν καὶ
 αὐτὸν καὶ ἀπείριτον, τοῦ μεγάλου ἀρχιστρατήγου τοῦ
 21, τοῦ θρυλικοῦ Γέρου τοῦ Μωρηά. Καὶ πῶς πέρα νὰ οἱ
 τάφοι τῶν μεγάλων οἰκογενειῶν Μιαούλη, Βότση, Μπό-

τσαρη. Δεληγιώργη, Μαυροκορδάτου, ποῦ
 προσέφεραν αἷμα καὶ χρῆμα στοὺς ἀπε-
 λευθερωτικούς ἀγῶνας. Πίσω ἀκριβῶς ἀ-
 πὸ τὸν Ἀγιο Λουκά, τὸν ἐσωτερικὸ ναὸ
 τοῦ νεκροταφείου εἶναι ὁ τάφος τοῦ φοβεροῦ πυρπολιτοῦ
 τῆς τουρκικῆς ἀρμάδας, τοῦ Κωνσ. Κανάρη. Ἄν δὲν
 σὰς τὸν δείξουν δὲν μπορεῖτε νὰ τὸν θρῖτε εὐκολα —
 τόσο ἀσήμαντος, ἐξωτερικῶς, εἶναι. Σκεπασμένος ἀπὸ
 τὶς μεγάλες κλᾶρες καὶ τὰ λουλούδια ἐνδὲς διπλοῦ
 μεγάλου μνημείου, μόλις ξεχωρίζεται. Σκύβουμε καὶ
 διαβάζουμε σὲ ἕνα μικρὸ μάρμαρο:

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΝΑΡΗΣ
 πυρπολιτής, ἀντισσαυλὸς, ναύαρχος πρῶτος

Ἡ λακωνικὴ αὐτὴ φράσις σὰς συγκινεῖ ὡς τὰ ἑθῆ
 τῆς καρδιάς.

Παρόμοια συγκίνησι νοιώθετε καὶ μπροστὰ στὸν τάφο
 τοῦ Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν, ποῦ θρίσκεται ἐκεῖ παρ-
 απάνω. Λίγο μακρύτερα ἀντικρύζεται τὸ μνημεῖο τοῦ
 Μακρυγιάννη. Στὴν μιά πλευρὰ τῆς τετραγώνης μαρμα-
 ρινῆς στήλης ποῦ ὑψώνεται πάνω στὸ μνημεῖο διαβά-
 τε ἕνα ἐλεγγεῖο τοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου:

ἘΠόλεμος ἡ μαρτύριον ὑπῆρξεν ἡ ζωὴ τοῦ
 δὲν ἤξερε τί θὰ εἴπῃ ἐκεῖνος ἡσυχία.
 Ἰζήτει μάρτυρος σταυρὸν ἢ νίκην ἢ ψυχὴ τοῦ
 καὶ δύσποιναν τοῦ ἔφερεν καὶ θάρος ἡ δουλεία
 Συναμοσίας ἦτο νύξ μὲ λάμψεις ἀνταρσίας.
 α' ἑπαναστάτης κεραυνὸς κατὰ τῆς ἀνταρσίας.

Ἐκεῖ δίπλα ἀκριβῶς, κάτω ἀπὸ τὴν ἀρεμάνου μὴ
 τοῦ μεγάλου ἀγωνιστοῦ θρίσκεται ὁ τάφος τοῦ ὕμ-
 νου τοῦ τοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου. Ταπεινότερος τῶν
 στὴν περιοχὴ ἐκείνῃ δὲν ὑπάρχει. Λησμονημένος, ὁ μα-
 λαγχολικὸς ποιητὴς τῆς ρωμαντικῆς Ἀθήνας ἀναπαύεται
 κάτω ἀπὸ τοὺς ἱσκιούς τῶν Κυπαρισσιῶν. Κοντὰ τοῦ α'
 τάφοι δύο προσφιλῶν τοῦ ὑπάρξεων. Διαβάζουμε:

Γεώργιος Παράσχου, Κλέων Ἀχ. Παράσχου.

Τρεῖς ρωμαντικὲς ψυχὲς ποῦ ἀνήκουν πεία στὸ παρελ-
 θόν. Καὶ ὅμως πόσο συνεκίνησαν ἄλλοτε τοὺς πατέρας
 μας!

Σ' ἄλλην πλευρὰ τοῦ νεκροταφείου, δεξιὰ καθὼς
 μπαίνεις, θρίσκες τὸν τάφο ἑνὸς ἄλλου ποιητοῦ, ξεχω-
 ρισμένο σήμερα: τοῦ Γεωργίου Ζαλοκώστα. Ἐνα τετρά-
 στίχο ἐλεγγεῖο μᾶς πληροφορεῖ γιὰ τὴν σκληρὴ μάχη
 τοῦ:

Στοργὴ καὶ πόνος συνεχῆ
 ὑπῆρξεν ἡ ζωὴ τοῦ
 πλὴν ἔρρεεν ὁ θρήνος τοῦ
 ὡς κῆκλον μελωδία

Λίγο μακρύτερα ἀπὸ τὸν τάφο αὐτὸ διαβάζουμε πάλιν
 σ' ἕνα μάρμαρο, περίτεχνα σκαλισμένο:
 «Τῇ συνετῇ καὶ φιλῇ τῶν μουσῶν Σεβαστῇ Σούτσου, ὁ φίλος ἀ-
 ζυγὸς αὐτῆς Παναγῆς Σούτσου».

Μ' αὐτὸν τὸν εὐγενικὸ τρόπο ἐξέφρασε τὴν λατρίαν
 τοῦ πρὸς τὴν σύντροφον τῆς ζωῆς τοῦ ὁ ἀειμνήστος ποι-
 ητὴς τοῦ «Ὀδοιπορικοῦ».

Ἀς ἀφήσουμε ὅμως τοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμά-
 των καὶ ἄς γυρίσουμε στοὺς ἀγωνιστὰς καὶ τοὺς πολι-
 τικούς. Ἐχομε πολλοὺς τάφους ἀκόμη νὰ δοῦμε. Τὸ
 Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου πρῶτα — πρῶτα, ποῦ ἔ-
 πῃρξε στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ ἀγῶνος, γιὰ τὴν ἀπε-
 λευθέρωσιν τοῦ γένους καὶ τοῦ γυιοῦ τοῦ Νικολάου, ποῦ
 ὡς πρεσβευτὴς διεπραγματεύθη τὴν συνθήκην τῆς ἐρήνης
 μετὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸ πόλεμο τοῦ 1897. Ἐνα μικρὸ ἐ-
 λεγγεῖο, γραμμένο ἀπὸ τὸν Προδελγίον μᾶς ἀποσπᾷ τὴν
 προσοχήν.

Λαμπρόνεις μ' ἄλλην λαμπρόντα
 προγόνων δνομ' ἀθανάτων
 κομμεῖς μὲ δάφνης νέον κλῶνα
 καὶ στέμμα τῶν Μαυροκορδάτων.

Προχωροῦμε καὶ θρίσκουμε τὸ μνημεῖον τοῦ Κίτσου
 Τζαβέλλα. Ἐπειτα τοῦ Ἰωάννου Κωλέττη, λίγο παρακάτω.
 (Συνέχεια στὴν σελίδα 67).

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΜΟΡΦΥ

ΜΙΚΡΟΝΛΑ

πονηταγαπημένη

(Συνέχεια
 ἐκ τοῦ προ-
 ηγουμένου)

— Μὰ τὴν
 πίστι μου,

ὄχι ἀπάντησε ὁ Κλάρενς. Ἡ κατάσταση τῆς κυρίας μ'
 ἀνησυχῶσε τόσο, ὥστε δὲν πρόφθασα νὰ διαβάσω νέα.
 Ὁ γιατρός, ὁ ὁποῖος ὅπως καὶ ὅλοι οἱ Ἀγγλοὶ ἦ-
 ταν μανιώδης φίλος τῶν ἵπποδρομιῶν, ἔβγαλε μιά ἐφη-
 μερίδα ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὴν ἐξεδίπλωσε καὶ διάβασε
 στὸν Κλάρενς τὴν ἀκόλουθη εἰδησι:

Ἐνας ἀπὸ τοὺς μανιώδεις Γάλλους σπόρτμεν, ὁ μαρκήσιος ντε
 Μονφόρ - Κεραντέκ, ἔφθασε χθὲς συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς χαριεστά-
 τος μαρκησίας, τῆς νεαρᾶς καὶ γοητευτικῆς συζύγου του, ἀνηκούσης,
 ὅπως καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἀνωτάτην ὀριστοκρατίαν τῆς Βρετάνης. Ὁ
 μαρκήσιος συνεχίζον τὴν εὐγενεῖς παραδόσεις τοῦ πατρὸς του, τοῦ
 ὁποῖο ὁ σταυλὸς ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὑπῆρξε περίφημος, ἔχει θριαμβεύσει
 ὅλη εἰς τὰς ἵπποδρομίας τοῦ Ὠτέιγ, τοῦ Σαντιγὺ καὶ τοῦ Λουζάν.
 Ἐπὶ πολὺ εἰς τὸ νικᾷ εἰς τὸ Ἐψομ. Θὰ συναντήσῃ ὅμως ἕναν
 τρομερὸν ἀντίπαλον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ λόρδου Κλάρενς καὶ θέ-
 λουεν νὰ πιστεύωμεν ὅτι ὁ ἀνεμῖος τὸν λόρδου Χάρφορντ δὲν θὰ
 ἀφήσῃ νὰ τὸν νικήσῃ ἕνας ἕξνος, ἔστω καὶ τὸσον εὐγενὴς ὅσον...
 κτλ.

— Ὅχι, δὲν θὰ νικηθῶ! φώναξε ὁ λόρδος Κλάρενς.
 Καὶ πρὸ πάντων ἀπ' αὐτὸν τὸν Μονφόρ - Κεραντέκ!

— Τὸν ξέρετε; ρώτησε ὁ γιατρός.

— Ναι, καὶ τοῦ ἔχω δώσει κιόλας ἕνα αὐστηρὸ μά-
 θημα.

— Μπράβο! εἶπε ὁ δόκτωρ. Θὰ τοῦ δώσετε τώρα
 καὶ δεύτερο, δὲν εἶν' ἔτσι; Ζήτω τῆς γηραιᾶς Ἀλθι-
 νῶς!

Καὶ ὁ δόκτωρ θύγηκε ἔξω, κουνώντας ἐνθουσιασμένος
 τὸ καπέλλο του.

Ὁ Κλάρενς, ἀφήνοντας τὴν Μαγκαλί στὸ κρεβάτι
 τῆς, ἔδωσε διαταγὴ νὰ τῆς πᾶνε ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε καὶ
 πῆγε νὰ προγευματίσῃ.
 — Ἀ! Ἀ! ἔκανε μὲ μανία καθὼς ἔτρωγε καὶ ξενα-
 διάβαζε τὴν εἰδησι τῶν ἐφημερίδων. Ὁ Μονφόρ εἶν'. ἔ-
 δῶ... «μὲ τὴν γοητευτικὴν τοῦ σύζυγο». Θὰ χαϊροῦμαι
 πολλὴν ἂν ξεναδλεπα αὐτὴν τὴν ὡμορφὴν μικρὴ ποῦ δὲν
 μὲ ἤθελε... κ' αὐτὸν τὸν Ρενέ ποῦ λίγο ἔλειπε νὰ τὸν
 στείλῃ στὸν ἄλλον κόσμο... Τὸν περιμένω τώρα στὸν
 ἵπποδρομο... Δυστυχία! Ἄν μὲ νικήσῃ, θὰ ἦταν ἡ
 καταστροφὴ γιὰ μένα!... Θὰ προτιμοῦσα νὰ τὸν μα-
 χαίρωσα...

Ξαναἔβηκε στὴν κάμαρή του κοντὰ στὴν Μαγκαλί καὶ
 ἀπὸ τῆς φιλίας στὸ μέτωπο. Ἐφυγε, λέγοντάς τῃς ὅτι θὰ
 ζαναγύριζε γρήγορα...

Ὁ Κλάρενς δὲν ἦταν καθόλου ἥσυχος, καθὼς πῆγα-
 νε νὰ παρουσιασθῇ στὸν δικαστὴ. Ἀπὸ τὸν ρωτοῦσε γιὰ
 τὴν μήνυσιν ποῦ εἶχε ὑποβάλῃ χθὲς, γιὰ τὴν συνάντησιν
 ποῦ μὲ τὸν ἀστυνομικὸν Κάρρινγκτον, γιὰ τὴν μυστηριώ-
 δη γυναικί γιὰ τὴν ὁποία εἶχε ἐγγυηθῇ καὶ γιὰ τὴν ὁ-
 ποία θὰ παρουσιαζέτο πιστοποιητικὸν γιατροῦ γιὰ νὰ δι-
 κασιολογήσῃ τὴν ἀπουσία τῆς — πράγμα ποῦ χωρὶς ἄλ-
 λο θὰ φαίνόταν ὑποπτόν στὰ μάτια τοῦ δικαστοῦ.
 Μὰ τὸ πῶς ἀνησυχητικὸ ἀπ' ὅλα ἦταν ὁ θάνατος τῶν
 δύο ἐκείνων ἀνθρώπων ἐξ αἰτίας τῶν συνεπειῶν ποῦ μπο-

ροῦσαν νὰ προκύβουν ἀπ' αὐτὸν.

Τὸν ἕνα τὸν εἶχε σκοτώσει ὁ Μποννεμόρ... Μὰ τὸν
 Μποννεμόρ ποῖος τὸν εἶχε σκοτώσει;... Ποῖος ἄλλος
 ἀπὸ τὴν γυναῖκα ποῦ θρίσκετο ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ
 σπῆτι τοῦ;

Ὁ Κλάρενς δὲν εἶχε δὴ τὴν Μαγκαλί νὰ χτυπᾷ τὸ
 θῦμα τῆς... Μὰ ἦταν βέβαιος πὼς αὐτὴ τὸ εἶχε χτυπήσει...
 Θυμῶταν πὼς εἶχε ἀισθανθῇ τὴν Μαγκαλί νὰ φεύγῃ ἀπὸ
 κοντὰ τοῦ μέσα στὸ χτίριο, ὅπου ἦσαν τρυπώμενοι, ὅτι
 εἶχε ἀκούσει κατόπιν μιά πνιγμένη κραυγὴ κ' ὅτι τὴν
 ἐνοίωσε σὲ λίγο νὰ τοῦ πᾶν τὸ μπράτσο καὶ νὰ τοῦ
 θάξῃ ἕνα πορτοφόλι στὸ χέρι...

«Νὰ τὰ χρήματα ποῦ σὰς ἔκλεψαν», τοῦ εἶχε πῇ ἁ-
 πλᾶ.

Ναι, αὐτὴ... αὐτὴ χωρὶς ἄλλο εἶχε σκοτώσει τὸν
 Μποννεμόρ...

Τί τρομαχτικὴ γυναῖκα... καὶ πόσο πολυτίμη στὴν
 ἀνάγκη...

Μὰ, συγχρόνως ὁ Κλάρενς σκέφθηκε μὲ τρόμο, ὅτι,
 ἐφόσον εἶχε ὠφεληθῇ ἀπ' τὸ ἐγκλημα ὁ ἴδιος εἶχε γίνῃ
 ἡθικῶς συνένοχος.

Ἐφθασε λοιπὸν στὴν πόρτα τοῦ σκυθρωποῦ κτιρίου,
 ὅπου ἔβριε ὁ δικαστὴς, ἀποφασισμένος ν' ἀποσιωπήσῃ
 ἐντελῶς τὸ τραγικὸ νυχτερινὸ περιστάτικὸ καὶ ν' ἀπαν-
 τήσῃ στὶς ἐρωτήσεις τοῦ δικαστοῦ μὲ μεγάλη ἐπιφυλα-
 κτικότητα.

Μόλις ὁ Κλάρενς μῆκε στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστοῦ,
 ὁ ἀστυνομικὸς, ὁ ὁποῖος εἶχε τρέξει πρῶτος στὸν τόπο
 τῆς νυχτερινῆς ἐπιθέσεως ἔκανε τὴν κατάθεσίν του. Τὴν
 κατάθεσιν αὐτὴ τὴν ἐπιβεβαίωσε κατόπιν ὁ ἀστυνομικὸς
 Ρίπλεϋ κ' ἐπρόσθεσε ὅτι ὁ Κάρρινγκτον τοῦ εἶχε ἀνα-
 θέσει κατόπιν νὰ συνοδεύσῃ ὡς τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα
 τῆς περιφέρειας τὸν λόρδο Κλάρενς καὶ τὴν κυρία ποῦ
 συνοδεύει.

— Φωνάχτε τὸν Κάρρινγκτον! διέταξε ὁ δικαστὴς.
 — Ἀπουσιάζει, ἐντιμότητε, ἀπάντησε ἕνας ἀξιωματικὸς
 τῆς ἀστυνομίας.

— Πῶς; ἀπουσιάζει;... Δὲν ἦρθε λοιπὸν καθόλου;
 — Ὅχι, ἐντιμότητε...

— Εἶναι ἀκατανόητο!...

Ὁ Κλάρενς ἀνέπνευσε. Ἀγνοοῦσαν λοιπὸν τὴν διπλὴ
 νυχτερινὴ δολοφονία, τὸν στραγγαλισμὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ
 καὶ τὸ μαχαίρωμα τοῦ στραγγαλιστοῦ τοῦ...

Αὐτὸ ἦταν παράδοξο.

Ἐκεῖνη τὴν στιγμὴν τὸν φώναξε ὁ δικαστὴς...

Ὁ Κλάρενς πλησίασε τότε καὶ διηγήθηκε τὴν νυχτε-
 ρινὴν ἐπίθεσιν καὶ κλοπὴν, τῶν ὁποίων εἶχε πέσει θύμα.

Μὰ, τὸν ρώτησε ὁ δικαστὴς ξαφνισμένος, πὼς θρε-
 θήκατε σ' αὐτὴν τὴν ἀπόμειρη συνοικία, τόσο μακριὰ
 ἀπὸ τὴν κατοικία σας, μ' ἕνα τόσο μεγάλο ποσὸ στὴν
 τσέπη σας;

— Ἐπήγαινα τὸ ποσὸν αὐτὸ σ' ἕνα συμπατριώτη μου,
 στὸν νεαρὸ μεθοδιστὴ πάστορα Τζῶν Σπίτφιλντ γιὰ κά-
 ποια ἀγαθοεργία.

— Καὶ ἡ κυρία ποῦ σὰς συνοδεύει ἀσχολεῖται κ' αὐτὴ
 μὲ ἀγαθοεργίες; ρώτησε ὁ δικαστὴς.

— Ἡ κυρία αὐτὴ εἶχε ἐκδηλώσει τὴν ἐπιθυμίαν νὰ με
 συνοδεύσῃ, εἶπε ὁ Κλάρενς, ἀποφεύγοντας ν' ἀπαντήσῃ
 ἀπ' εὐθείας στὴν ἐρώτησιν τοῦ δικαστοῦ.

— Εἶναι συγγενὴς σας;

— Ὅχι, ἐντιμότητε.

— Σύμφωνα μὲ τὴν ἀναφορὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ τῆς ὅπ-
 ρειας, ἐγγυηθήκατε γι' αὐτὴν. Ποῖο εἶναι τ' ὄνομά τῆς;

— Είναι γυναίκα έγγαμος... Θά μου επιτρέψετε να μην προφέρω τ' όνομά της δημοσία.
— "Εστώ ! "Ας παρουσιάσθ' ή κυρία !
— Είναι άρρωστη ! είπε ό Κλάρενς. "Επει' από τις νυχτερινές συγκινήσεις, είναι πολύ φυσικό αυτό... Μά ή σχετική πιστοποίησης του γιατρού.
— Δεν έχω καμμία αντίρρηση, αφού όλα είναι κανονικά. Είναι θλιβερό ώστόσο τό ότι αυτή ή κυρία δεν ήρθε εδώ... Θά μπορούσε ασφαλώς να μάς δώση μερικώς πληροφορίες... Μά μάς πη, π. χ. αν άγνοούσε ότι είχατε επάνω σας τό ποσόν που σάς έκλεψαν...
— Τό ήξερε... Αυτή ή ίδια μάλιστα μου συνέστησε να πάω τό ποσόν αυτό στον σεβασμιώτατο Τζών Σπίτφιλντ...
— "Ω ! "Ω ! Πρό πόσου καιρού ή φίλη σας ήξερε ότι θά πηγαίνατε τό ποσόν αυτό στον πάστορα ;
— "Ο νεαρός λόρδος κατάλαβε τόν κίνδυνο και απάντησε :
— Τό άγνοούσε μία ώρα πρό της επιθέσεως. Είχαμε δώσει ραντεβού σ' ένα κέντρο του Πικαντίλλυ... Κι' έπειδή άργησα να πάω, ή φίλη μου πήγε και μέ περίμενε στην είσοδο της λέσχης μου.
— Ποιάς λέσχης ;
— Του Φίνσμπουρυ.
— Λοιπόν ή κυρία αυτή σάς περίμενε. "Ηξερε ότι είχατε επάνω σας ένα ποσόν τόσο σημαντικό ;...
— Τό άγνοούσε, απάντησε ό Κλάρενς ψευδόμενος σκοπίμως. Τό έμαθε, όταν μπήκαμε στο άμάξι...
— Για να πάτε στον πάστορα ;
— "Ο Κλάρενς κούνησε καταφατικά τό κεφάλι του.
— Γιατί σάς συνώδευε ή κυρία αυτή ; ξαναρώτησε ό δικαστής.
— Μά... γιατί είναι... φίλη μου.
— Καί βρίσκεται αυτήν την στιγμή στο σπίτι σας ;
— Μάλιστα, έντιμότατε.
— Καλέστε τόν σεβασμιώτατο Τζών Σπίτφιλτ ! διέταξε ό δικαστής.
— Δεν παρουσιάστηκε, απάντησε ένας άστυνομικός.
— Αυτό είναι δυσάρεστο και άρκετά παράδοξα !... Οι κυριώτεροι μάρτυρες δεν παρουσιάζονται. "Ολ' αυτά απαιτούν μία σοβαρή άνάκρισι... Πρέπει να μάθουμε σήμερα κιόλας την αττία της άπουσίας του άστυνομικού Κάρρινγκτον... "Εγώ θά πάω να εξετάσω μόνος μου τόν Τζών Σπίτφιλντ, του οποίου έχω την τιμή να ξέρω τόν πατέρα τόν μεθοδιστή πάστορα "Ελεάζαρ, έναν άγιο άνθρωπο... "Όσο για σάς, λόρδε Κλάρενς, σάς παρακαλώ να έγγυηθήτε και πάλι για την κυρία ή όποια βρίσκεται στο σπίτι σας.
— Ευχαρίστως ! απάντησε ό Κλάρενς μέ λύσσα που μέ δυσκολία την συγκρατούσε.
— "Η έγγυήσις σας αυτή θά είναι πεντακόσιες λίρες τις όποιες πρέπει να καταβάλετε έντός είκοσιτεσσάρων ώρων... Μπορείτε ν' άποσυρθήτε.
Παρ' όλο τό πείσμα που του προκαλούσε ή όποχρέωσις να καταβάλη πεντακόσιες λίρες γι' αυτήν την γυναίκα, ό Κλάρενς ήταν κατά βάθος εύχαριστημένος απ' την εξέλιξι της υποθέσεως.
Μά καθώς έβγαине απ' την αυλή του δικαστηρίου, θρέθηκε άντιμέτωπος μ' έναν θρυκόλακα !
— "Ο Κάρρινγκτον !
"Εμεινε τόσο άποσβολωμένος από την συνάντησί του μ' αυτόν τόν άνθρωπο, τόν όποιον θεωρούσε νεκρό, ώστε δεν μπόρεσε να συγκρατήση μία κίνησι τρόμου.
"Ο άστυνομικός ήταν χλωμός, κομμένος, είχε τά μάτια του θαυλωμένα και ύφος ανθρώπου που έβγαине πραγματικά απ' τόν τάφο.
— "Αργησα νάρθω... είπε κυττάζοντας παράδοξα τόν Κλάρενς. Μά δεν φταίω εγώ. Τή γλύτωσα πολύ φτηνά, μιλόρδε ;
— Τι σάς συνέβη λοιπόν ; ρώτησε ό Κλάρενς συνερχόμενος από την κατάπληξί του.
— "Ω ! άσήμαντα πράγματα !... Με στραγγάλισαν... όχι δολέτα εύτυχώς !... Δεν χρειάζοταν παρά ένα δευτερόλεπτο για να περάσω από την ζωή στον θάνατο... Δεν είναι

θλεπετε, όλα ρόδινα στο έπάγγελμά μας.

— Λυπούμαι ελικρινώς πολύ ! είπε ό Κλάρενς. Πάντως γλυτώσατε κι' αυτό είναι τό σπουδαίο...
— Είχα χάσει τις αισθήσεις... "Όταν συνήλα, ήμουν γεμάτος αίμα... Ψάχτηκα... Δεν είχα καμμία πληγή... Μόνο ό λαιμός μου πονούσε... Από πού προερχόταν αυτό τό αίμα ; Δεν μπορούσε παρά να είναι τό δολοφόνου μου. "Α ! ή υπόθεσις είναι περίεργη... Θά κάνη μεγάλη αίσθησι... Μά που είναι ή κυρία ; Δεν την βλέπω μαζί σας...
— Είναι άσθενής.
— Αυτό είναι εύκολόνόητο, είπε ψυχρά ό Κάρρινγκτον.
— Μά ποιός λοιπόν σάς έπέτεθ' ; Ποιάς άποπειρήθηκε να σάς στραγγαλίση ; ρώτησε ό Κλάρενς τόν άστυνομικό.
— Θά σάς διηγηθώ μία άλλη ώρα την ιστορία αυτή... "Η μάλλον αν θέλετε νάρθητε τώρα μαζί μου στο δικαστήριο, θ' άκούσετε την κατάθεσί μου στον δικαστή και θά μάθετε όλην την ιστορία απ' άρχης μέχρι τέλους. "Αλλοίως επιτρέψατέ μου να σάς αφήσω, γιατί είμαι κιόλας καθυστερημένος...
— "Όχι, όχι, μίστερ Κάρρινγκτον !... "Ακούστε, διάβολο ! Μπορεί να ύπάρχη κάποια σχέση μεταξύ της άποπειράς που έγινε εναντίον σας και αυτής που έγινε εναντίον μου... "Ο δικαστής δεν σάς περιμένει πια και ή συνεδρίασις τελειώσε... Είναι ώρα του φαγητού... "Ας πούμε να τσιμπήσουμε κάτι και θά κουβεντιάσουμε μέ την άνεσί μας.
— "Εχετε ίσως δικη, απάντησε ό Κάρρινγκτον. Σας άκολουθώ...
Μπήκαν στο πρώτο μπάρ που θρέθηκε μπροστά τους, κι' εκεί κάθισαν μόνοι σ' ένα ιδιαίτερο μικρό διαμέρισμα χωρίς γείτονες που να μπορούν να τούς άκούσουν. "Ο Κάρρινγκτον ζήτησε γάλα ζεστό για να γλυκάνη τόν φλογισμένο του λαιμό. ένώ ό Κλάρενς παράγγειλε ένα ποτήρι πορτό.
— "Ο άνθρωπος που μου έπέτεθ' είπε ό ντετέκτιβ, δεν είναι άγνωστος σέ μένα. Τόν ξέρω άπεναντίας πρό καιρού. Είν' ένας ληστής του χειροτέρου είδους... "Ενας τρόφιμος τών κατέργων που παρουσιάζεται ως επατρίδης, μά ό όποιος δεν ξεγελάει κανένα μέ τόν τίτλο του, γιατί έχει όμιλία και τρόπους άχθοφύρου. Μα τόν ξέρετε και σεις, μιλόρδε, γιατί ίσχυρίζεται πως τού όφείλετε χρήματα...
— "Εγώ ! φώναξε ό Κλάρενς χλωμαίνοντας. Μά, αφού σκέφθηκε λίγο, πρόσθεσε :
— "Ισώς, γιατί είναι ή αλήθεια πως χρωστάω σέ πολλούς... Μά, όταν έρχεται ή ώρα, πληρώνω πάντα βαρυντικά...
— "Ω ! αυτόν δεν θά τόν πληρώσετε, είπε ό ντετέκτιβ κυττάζοντας κατάματα τόν λόρδο.
— Γιατί ; Πέθανε μήπως ; ρώτησε ό Κλάρενς.
— "Ω ! αν δεν είνε νεκρός, δεν άξιζει περισσότερο από νεκρό, γιατί τό αίμα μέ τό όποιο ήμουν πλημμυρισμένος, αίγουρα ήταν δικό του.
— Καί που είναι τώρα ;...
— Ξέρω κι' εγώ ;... Χάθηκε άνελήφθηκε !... Τόν έπλησαν ίσως τίποτε άλλοι κακοποιοί που θά ήσαν τρωμένοι σ' αυτό τό χτίριο και που θά είχαν συμφέρον να μη θρεθί τόν πτώμα του. Παίρνοντάς τον, μ' έβασαν γιατί είχε πέσει επάνω μου, όταν τόν χτύπησαν και θά έσκαζα κάτω απ' τό θάρος του πελωρίου σώματός του.
— Μά ποιός τόν χτύπησε ;
— Μυστήριο ! Πάντως χρωστάω σ' αυτόν τόν άγνωστο μία λαμπρά...
— Βέβαια ! Μά δεν μου είπατε ό κόμα τό όνομα του στραγγαλιστή σας... του πιστωτού μου.
— Αυτός μου είπε πως είναι πιστωτής σας... Μοι τό είπε στο σπίτι του Τζών Σπίτφιλντ, όταν είχα πάει να τού διαβιβάσω την παραγγελία σας... "Όταν έμαθε πως είχατε πέσει θύμα ληστείας, θύμωσε πολύ, όπως άλλωστε κι' ό σεβασμιώτατος...
— Κατάλαβα για ποιόν θρέπετε

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ..

"Αγοράζουμε εις άπολύτως ίκανοποιητικά τιμάς, εις τιμάς διπλάσις τών βιβλιοπωλών, παλαιά βιβλία, έφημερίδες και περιοδικά, έστω και εις φύλλα, πρό το 1900. φυλλάδια διάφορα και μονόφυλλα, παλαιά έγγραφα, φωτογραφίας, εικόνας, παλαιά προγράμματα θεάτρων κτλ. κτλ. Πληρωμή άμεσος, άπόλυτος εχεμύθεια.

"Επίσης αγοράζουμε σέ καλή τιμή παλαιά γαλλικά, άγγλικά, γερμανικά, άμερικανικά και ιταλικά περιοδικά.

Πληροφορία κ. Χ. Σταματίου, γραφεία «Μπουκέτου», Κήπος Κλαυθμώνος, 3-8 μ. μ. καθ' έκαστην και τας Κυριακάς.

να μιλήσετε, ώμολόγησε ό Κλάρενς. Για έναν Γάλλο μέ κοινό παρουσιαστικό, που λέει πως λέγεται Ουμπέρ ντε Μαρτενκούρ, έναν άρχιεκβιαστή. Αυτός λοιπόν σάς έπέτεθ' ;
— Μάλιστα, μιλόρδε... Κ' είμαι θέβαιος πως αυτός έπέτεθ' και σέ σας.
— "Οστε νομίζετε πως αυτός έκλεψε τό πορτοφόλι μου ;
— "Εχω άπόλυτη πεποίθησι.
— Πώς πεποίθησι ; ρώτησε ό λόρδος.
— Είναι πολύ άπλό... Τόν ύποψιάζομουν κιόλας όταν με στείλατε στο σπίτι του πάστορος για να τού άναγγείλω την περιπέτειά σας... Μόλις τόν είδα, σκέφθηκα : "Σίγουρα, ήρθε εδώ για να δημιουργήση ένα άλλοθι... "Επειτα, είχα και άλλες ύποψιες. Πρέπει να σάς πω, μιλόρδε, ότι μου έχει ανατεθί μία λεπτή άποστολή, μία έρευνα για ένα ύποπτο ζευγάρι ξένων... "Η έρευνα αυτή μου άνετέθη από έναν ιδιώτη κ' είν' ένα μυστικό, τό όποιο σάς έμπιστεύομαι θασιζόμενος στην εχεμύθειά σας... Πρόκειται να κερδίσω έτσι ένα μεγάλο ποσόν...
— Τόσο τό καλλίτερο. Μοι φαίνεται έξυπνο παλληκάρι κ' ίσως θά μπορούσες να κερδίσης κι' από μένα ένα σημαντικό ποσόν.
Μία λάμπρις άπληστίας πέρασε από τά μάτια του άστυνομικού.
— "Αλήθεια, μιλόρδε ; είπε. "Αν είν' έτσι, είμαι δοϋλος σας...
— "Εξακολούθησε την αφήγησί σου.
— Λοιπόν, φύγαμε μαζί μ' αυτόν τόν ψευτο - Μαρτενκούρ από τό σπίτι του Τζών Σπίτφιλντ. Τόν δρόμο μάς έπιασε ή θροχή και καθώς δεν φαινόνταν πουθενά άμάξι, καταφύγαμε σέ μία μισοτελειωμένη οίκοδομή. "Εκει εύλογησάμε γιατί έκανα την κουταμάρα να τού δείξω ότι ήξερα πολλά εις θάρος του... κι' έξαφνα τότε ρίχτηκε επάνω μου... "Η επίθεσίς του ήταν τόσο άπρόσδοκτη, τόσο άγρια, ώστε δεν πρόφθασα ν' άμυνθώ... Αυτό τό κτήνος άλλως τε είχε αφάνταστη δύναμι... Μ' έπιασε από τόν λαιμό. Έχουσε τά σιδερένια νύχια του μέσα στις σάρκες μου και μ' έριξε κάτω... Καί θά ήμουν νεκρός τώρα, αν δεν έρχόταν μί' άνέλπιστη βοήθεια... Ναι, κάποιος μαχαίρωσε τόν στραγγαλιστή μου στην πιο κατάλληλη στιγμή.
— Ποιάς ;
— Μυστήριο, σάς επαναλαμβάνω...
— Μοι είπατε πως είχατε την πεποίθησι πως αυτός ό άνθρωπος ήταν ό κλέφτης τών λιρών μου. Πώς τό ξέρετε αυτό ;
— "Όταν οι συνένοχοί του χωρίς άλλο ήρθαν και τόν σήκωσαν, ήμουν άναίσθητος. Μά ή άνακούφισις που αισθάνθηκα μη νοιώθοντας πια επάνω μου τό θάρος αυτού του κτήνους μέ συνέφερε κι' άκουσα τότε φωνές σιγανές και μπερδεμένες... Είχα τότε την έτοιμότητα να προσποιηθώ τόν νεκρό. Κατάλαβα λοιπόν πως αυτοί που είχαν έρθει έψαχναν τόν στραγγαλιστή μου κι' άκουσα μία φωνή, που δεν μου ήταν άγνωστη, να θλαστημάη και να λέη :
» Πάει ! Τό πορτοφόλι μέ τις λίρες, γίνηκε άφαντο...
» Καί μία άλλη φωνή γυναικεία αυτή, απάντησε.
» Πρέπει τότε να ψάξουμε τόν άλλον.
» Κι' αισθάνθηκα ένα χέρι να έρευνά τις τσέπες μου.
» Τίποτε, είπε σέ λίγο αυτός που μ' έψαχνε. "Ο πόλις δεν έχει παρά ένα μικρό πορτοφολάκι.
» Φέρτε το εδώ ! είπε ή γυναίκα.
» Μη φοβάσαι, γρηά, θά τό μοιραστούμε...
» Από τή φωνή του άναγνώρισα ποιός ήταν ό άντρας - εξακολούθησε ό Κάρρινγκτον. Είναι κάποιος μουσικός και χορευτής που λέγεται Τόμπυ.
» "Ακούγοντας τό όνομα του παληού του καμαριέρη, ό Κλάρενς τέντωσε τ' αυτιά του. Κατάλαβε τότε ότι αυτή ή γυναίκα δεν μπορούσε να είναι άλλη από τή μίσση Κράμπ, την παλαιά οίκοδόμο του θείου του. Κατάλαβε επίσης, ότι οι δυο αυτοί άχρείοι είχαν παρακολουθήσει

από μακριά τόν άρχηγό τους Μποννεμόρ για να μη φύγη χωρίς να τούς δώση τό μερίδιό τους.

— Πάντως, εξακολούθησε ό Κάρρινγκτον σαν να μάντευσε τις σκέψεις του Κλάρενς, ό Τόμπυ κ' ή γυναίκα είναι συνένοχοι του ψευτο - Μαρτενκούρ.

— "Αν τούς πιάσουν, ή δουλειά τους είναι τελειωμένη, είπε ό Κλάρενς γελώντας θιασμένα.

— Θά τούς κρεμάσουν ! άποκρίθηκε ό Κάρρινγκτον.

— Ναι, αλλά εγώ δεν θά πάρω έτσι τις λίρες μου πίσω...

— "Α ! ή λίρες σας δεν είναι ίσως μακριά.

— Μακάρι να ήταν έτσι, απάντησε ό Κλάρενς.

Μά ό άστυνομικός άκούγοντας αυτά τά λόγια, γέλασε ειρωνικά, πράγμα που έκανε άσχημη έντύπωσι στον λόρδο.

— Μοι φαίνεται, μίστερ Κάρρινγκτον, είπε, ότι ξέρετε πολύ περισσότερα απ' όσα θέλετε να πητε.

"Ο Κάρρινγκτον κύτταξε τό ρολόι του και σηκώθηκε :

— Πάω να είδοποιήσω στο δικαστήριο, ότι θά πάω στην άπογευματινή συνεδρίασι, είπε.

— Μά εγώ, του απάντησε ό Κλάρενς, θά ήθελα να κουβεντιάσω μαζί σας.

— Τό φαντάζομαι... Για κάποιον πρόσωπο γνωστό σας, για μία γυναίκα...

— "Ακριβώς ! Ξέρετε τίποτε τό κατηγορηματικό γι' αυτήν ;

— "Εγώ ! Τίποτε...

— Θά κερδίζατε πολλά αν μοι δίνατε άκριβείς πληροφορίες.

— Μιλόρδε, δεν έχω καμμία θετική πληροφορία να σάς δώσω. "Όλα όσα ξέρω, είναι φήμες.

— "Αφού είναι έτσι, ές μη μιλήσουμε πια γι' αυτήν την γυναίκα, αλλά για τόν στραγγαλιστή σας. Δεν μοι είπατε αν, όταν τή σήκωσαν από πάνω σας οι συνένοχοί του, ήταν νεκρός ή ζωντανός.

— Κι' αυτό δεν τό ξέρω. Είναι μυστήριο. Μά θά φροντίσω να τό διαφωτίσω.

— Τότε θά ξαναϊδωθούμε, είπε ό Κλάρενς ποθ γινώταν δλοένα και πιο άνησυχος.

— "Όποτε θέλατε, μιλόρδε.

— "Ελάτε αύριο να μέ πάρετε απ' τή λέσχη Φίνσμπουρυ. Θά πάμε να φάμε μαζί

— Σύμφωνοι, μιλόρδε.

Και χωρίστηκαν.

"Ο Κάρρινγκτον διαθυόνηκε πρός τό δικαστήριο, ψευρίζοντας :

— "Α ! λόρδε Κλάρενς, αν νομίζης, ότι θά μέ κοροϊδέψης, γελιέσαι... Βρίσκομαι σέ καλά ίχνη και δεν θά τ' αφήσω παρά μόνο αν πάρω άφθονο χρυσάφι.

..

"Ο λόρδος Κλάρενς ξαναγύρισε στο σπίτι του μέ παρουσιαστικό ανθρώπου του όποίου ή συνειδησις δεν είνε ήσυχη. "Ετρεμε μήπως άνακαλυφθί ή φωνή του Μποννεμόρ και για τις συνέπειες που θά είχε ή άνακάλυψις αυτή για τόν ίδιο.

Μπήκε λοιπόν μέσα κατσουφιασμένος.

"Η Μαγκαλί που τόν περίμενε μ' άνυπομονησία, ρίχτηκε στην άγκαλιά του, τόν φίλησε και τόν ρώτησε :

— "Ε, λοιπόν ; Τι έγινε ; Δεν άξιώσαν την παρουσία μου ;

— "Όχι, μά ζήτησαν από μένα πεντακόσιες λίρες έγγυήσι που πρέπει να καταβάλω έντός της ήμέρας.

— Καί έγγυηθήκες, αγαπημένε μου ;

("Ακολουθεί)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ

ΤΟΥ Κ. ΦΑΝΗ ΚΛΕΑΝΘΗ

Παντρεύει να νοικοκυρευτείς

«Ας δεικνύονται ή θει-
άδες του !

Όσο καιρό ήταν
λεύτερος του πιπ λου
σαν κάθε μέρα το μυ-
αλό με τούς έκθει-
σμούς του γάμου.
«Παντρεύου να συμ-
μαζευτής — του έλε-
γαν. Σπαταλάς το
χρήμα σου, το σκρο-
πάς στους τέσσερες
άνεμους, ενώ αν παν-

τρεύτης θα νοικοκυρευτείς και θα θάλεις και πέντε πα-
ραδάκια στην άκρη νάχης για τα γεροντάματά σου». Αύτα κι' άλλα πολλά του έτόνιζαν του φίλου μου 'Αλέ-
ξη εις όλους τούς τόνους της κλίμακος. Μιά απ' όλες
μάλιστα, ή δεσποινίς Καλλιρρόη — γεροντοκόρη με πε-
νήντα πέντε φθινόπωρα, με άνοιξιν καμμίαν όπως λέει
κι' ό ποιητής — απέδύθη μ' εξαίρετική φροντίδα στον
άγωνα της άνευρέσεως καταλλήλου συντρόφου του φί-
λου μου. 'Ο 'Αλέξης, ό άτυχής, ύστερα από σθε-
ναρά άντίστασι άναγκάσθηκε να ύποκύψη στο
μοιραϊόν.

Τά κυριώτερα προτερήματα της έπιζήλου συ-
ζύγου του ήσαν τά εξής:

Δυό μαύρα μάτια. 'Η δις Καλλιρρόη όμολο-
γούσε ότι ωραιότερα δεν είχε δη παρά μόνο
στον καθρέφτη της πρό τριάνταπέντε χρόνων...

Δυό σαρκώδη χείλη. 'Η μαύρη ελγήθεια είναι
ότι άποτελεί ξεχωριστό θέληγτρο για τη γυναί-
κα νάχη λίγο μουστακάκι.

«Ένα σπίτι στα Κάτω Πετράλωνα, το όποιο, έν
άντιθέσει προς την νύφη, ήταν έντελώς άσώβαντι-
στο.

Τελευταίο και σημαντικό προσόν: ή πολύφε-
ρος νύφη ήταν οίκονόμα.

Τό τελευταίο προτέρημα άρχισε να το ύφίσταται
ό άτυχής 'Αλέξης από την έπομένη του γάμου
του με την Καλλιρρόη — γιατί την έφορτώθη έν
τέλει — ως είδος καθημερινού κοινωβουλευτικού έλέγχου
σ' όλες τις δαπάνες του.

«Γηράσκω άεί διδασκόμενος» είπε κάποιος σοφός. Και
δέν είχε άδικο. Οι σύγχρονοι άνδρες έχουν τρία μεγάλα
σχολεία στα όποια φοιτούν.

Τό πρώτο είναι ή έκπαίδευ-
σις των θρανίων. Τό δεύτε-
ρο ή έκπαίδευσις των στρα-
τώνων. Τρίτο και χειρότερο
— παρντόν, καλλίτερο ήθε-
λα να πώ — από το όποιο
λιγοστοί παίρνουν άπολυτή
ριο, είναι ό γάμος.

Τό πρώτο πράγμα που
έμαθε ό φίλος μου ό 'Αλέ-
ξης από την γυναίκα του
είναι ότι έμείς ό άντρες
δέν νοιώθουμε να ψωνί-
σουμε. 'Ενώ ή γυναίκες
— ώ ! ή γυναίκες. Εί-
δατε ή ακούσατε, σας
παρακαλώ ποτέ γυναίκα
να ψωνίση κάτι χωρίς να
είναι «άπολύτως άπαραίτη-
το» και να μην τό πάρη σέ
τιμή «εξαίρετικής δαζι-
όν» ; Όλα εύκαιρίες, από
τις κάλτσες των 200 δρα-
μών ως τις ρενάρ άρζαντέ
κι' όλα άπολύτως άπαραί-
τα από τά μι-
γκουτι ως τόν δι-
ψήφιο αριθμό του
αλειτών το χρό-
νο.

Τόν δεύτερο μη-
να του γάμου του
ό φίλος μου ό 'Α-
λέξης έπαψε να
συννάξη σε καφε-
νεϊά ή άλλα κέν-
τρα έκτός από την
Τετάρτη θράδυ ό-
πότε του τό επέτρεπε ή γυναίκα του. Τόν πέμπτο μήνα
άρχισε να πηγαίνει με τά πόδια στο γραφείο του για
άδυνατίση. Αύτός ό τρόπος ήταν μοναδικός, του έλεγε
η γυναίκα του, για ν' άπαλλαγί από τά περιττά πάχη.
Βέβαια έγώ δέν τάβλεπα πουθενά αυτά τά περίφημα
πάχη, είχα μάλιστα την έντύπωση πως είναι τώρος ο
στός, αλλά οι άνδρες όλοι είμαστε μώπως — έτσι ληγο-
ζεται ή Πόπη.

Πόπη !... Τώρα που θυμήθηκα τό δνομά της
θα σας πώ κάτι άλλα να μην τό πήτε σε κα-
να. «Όχι πως με νοιάζει για μένα, αλλά για τον
φίλο μου τόν 'Αλέξη που διατρέχει τόν έσχατον
κίνδυνο άν μάθη ή γυναίκα του, ότι μού πώ-
πη αυτό τό μουσικό. Λοιπόν τό δνομά της ήταν
Θελξιόπη, έτσι τη βάφτισε ό νουνός της. 'Η πα-
πεινή μου γνώμη είναι πως ή μοναδική οίκο-
μία που έκαμε ή γυναίκα του φίλου μου σε κάτι
που άφορα την ίδια ήταν αυτή ή περικοπή με-
ρών γραμμάτων από τό δνομά της.

Λοιπόν συνεχίζουμε... 'Αλλά γιατί να συ-
χίσουμε ; Βλέπετε αυτόν τόν λεβέντη που έρ-
χεται από μακρυά ; Είναι ό φίλος μου ό 'Αλέξης,
προσωποποίησις των αγαθών του γάμου.
Πώς ; είναι σκυφτός, καμπουριασμένος ; Δέν
περπατά ντούρος ; Τό σασκκάκι του τριμμένο, ή
ρεπούμπλικα ξεβαμμένη ; Λάθος, φίλοι μου, λά-
θος. Είσαστε μώπως, όπως όλοι οι άνδρες. Πά-
ρωτήστε τον για τά καλά του γάμου του, να
ιδίητε τί θα σας πη. Πώς ; Τό έξερτε τό παραμύ-
θις άλεπούς με την κομμένη ούρά ; 'Ε, λοιπόν
δχι. 'Ο φίλος μου ό 'Αλέξης δέν είναι τέτοιος πού να
θέλη να πάθη κι' άλλος τό κακό του συνέβη από
'Όχι. Θα σας ξέξωρη και θα σας έκθειάση τ' αγαθά του
γάμου τιμώς, εύσυνειδήτως, με τό χέρι στην καρδιά και
με τό δεξί μάτι προς τά πάνω για να
δη άν εξακολουθή να τόν ακούη από
τό παράθυρο ή γυναίκα του.

Κι' αλήθεια εκεί πάνω θρίσκειται ή
συμβία του και παραμονεύει.
'Ο 'Αλέξης μιλάει ένθουσιωδώς.
— 'Αχ, ό γάμος !... Είναι σωτηρία
για τούς άνδρες. Λιμάνι ασφαλείας.
Παράδεισος...

Τά λέει αυτά, ό δύστυχος, δυνατά,
με ζωηρή φωνή. 'Η συμβία του τόν ά-
κούει, μα δέν τόν θλίπει. Κι' ό 'Αλέ-
ξης έκθειάζοντας τ' αγαθά του γάμου
συνοδεύει τά λόγια του μ' έκφραστικές
χειρονομίες:

— 'Αχ, ό γάμος !... Εύτυχία !...
Εύδαιμονία !...
Και συγχρόνως σηκώνει τό χέρι του
και πατάει μία μεγαλοπρεπή μούντζα
στον άξίότιμο κύριο 'Εαυτί
του.

ΦΑΝΗΣ ΚΛΕΑΝΘΗΣ

Ο άτυχής ύπέκυψε στο μοιραϊόν.

'Η νύφη

Αχ, ό γάμος !...

Η ΤΑΝ, θυμού-
μαι, Δεκέμ-
βριος. Έσφύριζε
το ξεροθόρι στο
έξω. Κατεβαί-
αμε θιαστικοί με
τό μακαρίτη τόν
Γιάννη τό Μήλα,
για κανένα μυλι-
αρό στο Κα-
περών — εκεί, ποί
είναι σήμερα ή
'Ελλάς — μπας
και ζεσταθούμε.
'Εκει μαζεύον-
τουσαν οι άσσοι
του μυλιαρόδου.
'Ο μακαρίτης ό
Γιώργης ό Καπι-
ταίνης, ύπολοχα-
γός του πυροβολι-
κού, ό 'Ηρακλής
ό Βλαχόπουλος,
ό λοχαγός του
πεζικού Σπύρος
κλπ. Τά «κλαυστά», τά «κουλέ ντέ μπάντ», σερί από έ-
ξήντα και όγδόντα καραμπόλες, έδιναν κι' έπαιρναν.
Μά δάσαν δέκα ή ώρα. Είχαμε φτάσει στη διασταύ-
ρασι Προαστείου, όπου νάσου μπροστά μας ό ύπο-
φροντιστής του Β. Ναυτικού, ναύαρχος σήμερα, Νίκος
Μαυρουδής.

— Πάμε να σας δώσω μία μπύρα στο «Γκαϊτέ» ; μάς
λέει, μετά τά σχετικά καλησπερίσματα.

Χανόμαστε λοιπόν στην όδω Προαστείου. Λίγα μέ-
τρα πώ κεί, έφεγγε τό μεγάλο φανάρι της εισόδου του
κοσμικού κέντρου της έποχής. Τά παράθυρα κατάφωτα
και — όσο πού να φτάσουμε — σε κάθε άνοιγμα της
τζαμόπορτας, ξεχυνόντουσαν κύματα μουσικής και ά-
ηδονολαλίας.

Σέ λίγο αδειάζαμε την πρώτη μπουτίλλια «Πίλσεν».

Στό πάλκο τραγουδούσε ή Φαουστίνα, ό 'Ακύλλα
Ντελμπουόνο έπαιζε πιάνο, ό Κρασάς έιολί, ό Τζαθά-
ρας φλάουτο — θιρτουόζοι κι' αυτοί τότε της μουσικής
— και ό κύρ Γιώργης ό Μανέας, άστυνομικός άλλοτε,
έστεκε με τη μακρυά σαν σκούπα μαύρη γενειάδα του,
στον μάγκο.

Σαφινά, μαρέ μάτια μου, άκούμε στη σκαλα θή-
ματα θαρεία με κάτι σαν ύποκρουσι ρυθμικά. Γκλάν-
γκλάν. Σπαθί και σπηρούνια.

'Ανοίγει, πού λέτε, ή τζαμόπορτα και στο κατώφλι,
φαίνεται ό Γιώργης ό Μουρούζης, ό ώραιός ύπιαρχος.

— Φέξε μου και γλύστρησα, κάνει ό Μαυρουδής. 'Ο
θεός να θάλη τώρα τό χέρι του !

— 'Ερχεται ό καλός σου κατ' ευθείαν στο τραπέζι μας.
'Ο Μανέας κιντρινίζει μά τρέχει να πάρη και παραγγε-
λια ό ίδιος.

— Γεία σας παιδιά ! μάς κάνει ό Μουρούζης.
Χαιρετάει όμως κανονικώτατα τόν ανώτερό του,
τό Μαυρουδί. 'Επειτα γυρίζει στον κατασηματάρχη,
πού έστεκε σούζα :

— Τρεις σαμπάνιες, Κοριντόν - Ρούζ, κύρ Γιώργη !
παραγγέλλει.

— 'Ότι διατάξη ό πρίγκηπάς μας, κάνει ό Μανέας.
— Τόν κακό σου τόν καιρό και σένα και του πρίγκη-
πά σου !

— Καλά, κύρ Γιώργη μου, ψιθυρίζει ό Μανέας φευ-
γοντας.

— Μά ποιοι θα τις πιούν τρεις μπουτίλλιες σαμπάνια !
ρωτά έγώ.

— 'Εμείς θα τις πληρώσουμε και
μεις θα τις πιούμε ! άπαντάει ό Μου-
ρούζης. 'Εγώ κερνάω !

— Έστραβοκυτταγήθηκαν οι τρεις
μας. Ότε τό διάλογο ν' άπαντήσης
ότε τό σταυρό σου να κάνης. Τί τη
θέλαμε τη μπύρα ! Δέν πηγαίναμε να
κάνουμε τό μυλιαρόδακι μας και να
πάμε ύστερα για ύπνο σαν τίμιοι
άνθρωποι ;
Και πούσ' άκόμη ; 'Αλλες τρείς

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΑΠΟΚΡΗΣ ΤΟ...

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜΟΥ ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

ΣΑΡΑΝΤΑΜΕΡΟ

αν στο πάλκο ή άρτίστες, μά χόρευαν, μαζύ τους και
τό πάλκο και οι θιρτουόζοι κι' ό Μανέας και όλη ή
'Γκαϊτέ».

— Όπου εαφινά άνοίγει ή τζαμόπορτα κι' έμφανίζε-
ται ό 'Ορέστης ό Νοταράς.

Τόμπολα ! Τώρα είναι πού δέν θα ξεμπλέξωμε ούτε
εις αιώνα τόν άπαντα. Και δόστου σαμπάνια στο άνα-
μεταξύ αυτό και γαλοπούλα ψητή κρύα με γκαλαντί-
να και άστακό μαγιονέζα...

— Κύρ Γιώργη ! φωνάζει ό Μουρούζης. Νάρθουν, δ-
λες ή άρτίστες να μάς κάνουν παρέα. Και οι μουζικάν-
τηδες !

— Νάρθουν. 'Ο,τι θέλει ό κύρ Γιώργης μας.
'Ηρθαν σε λίγο πράγματι όλοι. Ένας κύκλος στη
μέση από καμμία είκοσιπενταριά πρόσωπα με δέκα
τραπέζια.

— Άλλο πού δέν ήθελε ό κύρ Γιώργης ό Μανέας.
'Επαιζε — τώξερε αυτό — μονά-ζυγά τούς καθρέφτες
του μαγαζιού του, τά ποτήρια, τά πιατικά, τό κεφάλι
του ίσως. Μά ήξερε και την όδον — πού είναι σήμερα
τό «Ταμείον Παρακαταθηκών και Δανείων» — Πειραι-
ώς 1. Στο μέγαρο εκείνο θα πήγαινε την άλλη μέρα ό
λογαριασμός και θα τόν έξωφλούσε ή «καυμένη ή μάνα»
άσυζητητέ.

— Ός τόσο καλό ίσα μ' εκείνη την ώρα τό γλέντι —
πίσω λένε έχει ή αχλάδα την ούρα — μά έπρεπε να πά-
με και για ύπνο. Τέσσερες ή ώρα !

Συνεννοθήκαμε λοιπόν με τά μάτια οι τρεις μας
και σηκώθηκαμε...

— Κανείς δέν θα τό κουνήση ! φωνάζει ό Μουρού-
ζης...

Μας άρπαξε από τό χέρι και μάς ξανακάθησε. Θα
πέρασε μισή ώρα άκόμα και με τρόπο σηκώθηκε ό Μή-
λας.

— Κάτσε κάτω ! το κάνει ό Μουρούζης.

— Δέ φεύγω, κάπου θα πάω. 'Όχι έξω.

— Θα πάμε μαζύ.

Για μία στιγμή έλπίσαμε, πως στο άναμεταξύ αυτό,
πού θα συνόδευε τό Μήλα, θα θρίσκαμε την εύκαιρία
έγώ κι' ό Μαυρουδής να τό σκάσωμε. Μά ούτε ό Μή-
λας, πού του είδε τη μπλόφα του, ούτε ό Μουρούζης,
έσηκώθηκαν.

Νέα πάλι άπόπειρα κατά τις πέντε.

— Συγγνώμη, κύριε ύποφροντιστά, λέει στο Μαυ-
ρουδί, ό Μουρούζης, δέν θα φύγετε.

— Μά, κύριε Παρχε, έχω και ύπη-
ρεσία τό πρωί.

— 'Α, έχετε ύπηρεσία ; Συγγνώμη.
Νά πάτε.

Γυρίζει έπειτα στο Μήλα :

— Καί σεις έχετε ύπηρεσία ; Να
πάτε.

— 'Ησθε κ' ή σειρά μου.
— 'Ε, έστω... 'Εχεις και σύ
ύπηρεσιον ; Κάτω κάτω !
«Είδε ό τρελλός τό μεθυμένο και
(Συνέχεια στη σελίδα 69)»

ΜΙΚΡΕΣ ΚΩΜΩΔΙΕΣ ΤΟΥ Λ. ΒΙΡΖΙΑ Ο ΟΝΕΖΙΜ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ: 'Ονεζίμ, στρατιώτης, δρδινάντα του συνταγματάρχου κ. Χ. — 'Ο συνταγματάρχης. ('Η σκηνή στο σπίτι του συνταγματάρχου, σ' ένα μικρό σαλονάκι. 'Ο συνταγματάρχης έχει λάθει προ ολίγης ώρας ένα κουτί με μία φωτογραφική μηχανή, που την κέρδισε σ' ένα λαχείο. 'Αφοῦ την περιεργάσθηκε κάμποση ώρα, διερωτώμενος αν θά έπρεπε νά κρατήσει τὸ ἀχρηστο αὐτὸ μηχανήμα ἢ νὰ τὸ πετάξῃ, ἀπεφάσισε τέλος νὰ τὸ δοκιμάσῃ, θάζοντας τὸν 'Ονεζίμ, τὴν δρδινάντα του, νὰ τοῦ πάρῃ μιά φωτογραφία. — Χτυπᾷ τὸ κουδοῦνι μιά-δυὸ, τρεῖς φορές. 'Υστερ' ἀπὸ δέκα λεπτά τῆς ὥρας ἐμφανίζεται ὁ 'Ονεζίμ.)

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ. — Χάλασα τὸν κόσμο τόση ὥρα νὰ χτυπᾷ τὸ κουδοῦνι !... Ποῦ ἦσουν καὶ δὲν ἀκούγες ζῶν;

ΟΝΕΖΙΜ. — Εἶχα δουλειά, κύριε συνταγματάρχα !

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ. — Τί δουλειά εἶχες ;

ΟΝΕΖΙΜ. — Νά, καθόμουν στὴν κουζίνα καὶ κύτταγα τὴν Ζαμπέττα πὺ καθόριζε πατάτες !

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ. — Καὶ μ' ἄφηνες ἐμένα νὰ χτυπᾷ τόσες ὥρες ;

ΟΝΕΖΙΜ. — Δὲν ὑπῆρχε λόγος ν' ἀνησυχῆς γιὰ μένα, κύριε συνταγματάρχα. Θὰ ἐρχόμουν, ὅταν θὰ τελείωνα τὴ δουλειά μου...

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ. — Εἶσαι ἡλίθιος !

ΟΝΕΖΙΜ. — Μὰ τὸ εἶπες τόσες φορές ὡς τώρα, κύριε συνταγματάρχα, ὥστε κοιτῶ νὰ τὸ πιστέψω κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος !

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ. — "Αδίκᾳ χάνει τὴν ὥρα τοῦ δ-ποιος προσπαθεῖ νὰ συνεννοηθῇ μαζὺ σου... "Ακού τώρα τί βέλω ἀπὸ σένα. Πάρε αὐτὴν τὴν μηχανή καὶ φωτογράφιέ με !

ΟΝΕΖΙΜ (ξύνοντας τὸ κεφάλι του). — Δὲν τὴν ἔχω ξανακάνει αὐτὴ τὴ δουλειά !

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ. — Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὴν μάθῃς. Θὰ σοῦ πῶ ἐγὼ τί πρέπει νὰ κάνῃς. Θὰ καθίσω σὲ κίνη τὴν πολυθρόνα καὶ σὺ θὰ μὲ πάρῃς...

ΟΝΕΖΙΜ. — Στὴν ἀγκαλιά μου ; Εἶσαι θαρὺς, κύριε συνταγματάρχα, καὶ δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὲ σηκώσω !

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ. — 'Ονεζίμ, σοῦ τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε, σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ τώρα: Εἶσαι θλάκας ! Δὲν σοῦ ζητῶ νὰ μὲ πάρῃς, στὴν ἀγκαλιά σου, ἀλλὰ νὰ μοῦ πάρῃς μιά φωτογραφία !

ΟΝΕΖΙΜ. — Ἀπὸ ποῦ ;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ (κοκκινίζοντας ἀπὸ τὸν θυμὸ του). — Ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο !...

ΟΝΕΖΙΜ. — Δὸς μου λεπτὰ.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ. — Τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ ! Τὴν φωτογραφία θὰ τὴν πάρῃς ἀπὸ μένα !

ΟΝΕΖΙΜ. — Πουλᾷς ἐσὺ φωτογραφίες ;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ (προσπαθώντας νὰ δαμάσῃ τὰ νεῦρα του). — "Ακουσέ με, παιδί μου

'Ονεζίμ, μὲ προσοχή !... Τὸ θέλεις τὸ κουτί αὐτό ;

ΟΝΕΖΙΜ. — Τὸ θέλω.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ. — Βλέπεις καὶ αὐτὸ τὸ μικρὸ τετράγωνὸ γυαλάκι ; Εἶναι ὁ φακός. Ξέρεις τί πάει νὰ πῇ φακός.

ΟΝΕΖΙΜ. — Πῶς δὲν ξέρω ! Μοιάζει μὲ τὶς φακὲς ποὺ μὲ θάζει ἡ Ζαμπέττα νὰ καθαρῶ...

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ (ἀναστενάζοντας θαθεῖα, μὲ ὕψος μάρτυρος). — Μαὶ ἀκριβῶς... Θὰ σηκώσῃς, λοιπὸν, ψηλά τὸ μηχανήμα αὐτὸ καὶ ὅταν θὰ μὲ δῇς δλόκληρο μέσα στὸ τετράγωνο αὐτὸ γυαλάκι, θὰ πατήσῃς τὸ κουμπί...

ΟΝΕΖΙΜ. — Ποιὸ κουμπί ;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ. — Νά, αὐτὸν

ἐδὼ τὸν μοχλὸ...

ΟΝΕΖΙΜ. — Καὶ τί θὰ γίνῃ ὕστερα ;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ. "Υστερα, ἡ φωτογραφία μου θὰ εἶναι ἔτοιμη... Κατάλα-

θες τώρα τί πρέπει νὰ κάνῃς ;

ΟΝΕΖΙΜ. — Πῶς δὲν κατάλαβα ! Τέτοια μικροπ-

γμᾶτα !

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ. — Τὸν νοῦ σου μονάχα νὰ μὴ χαλάσῃς τὸ φιλμ...

ΟΝΕΖΙΜ. — Παυδιά εἶμαστε τώρα !

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ. — Γιὰ πὲς μου τί θὰ κάνῃς νὰ δῶ ἂν τὰ χῶρεσε καλὰ τὸ μυαλό σου.

ΟΝΕΖΙΜ. Θὰ σηκώσω ψηλά τὸ φιλμ καὶ ὕστερα θὰ πατήσω τὸν φακὸ προσέχοντας νὰ μὴ χαλάσω τὸν μο-

χλὸ.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ (τραβώντας τὰ λίγα μαλλιά του). — Τί ζῶν εἶναι αὐτό, Θεέ μου ! Τί ζῶν !

ΟΝΕΖΙΜ (ρίχνοντας γύρω του ἐρευνητικὰ βλέμμα-τα). — Ποῦ τὸ θέλεις τὸ ζῶν, κύριε συνταγματάρχα...

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ. — "Εὐ εἶσαι τὸ ζῶν !...

ΟΝΕΖΙΜ. — "Α ! "Εγὼ εἶμαι ;... Εἶδες ἐκεῖ νὰ μὴν

τὸ καταλάθω τόσην ὥρα !

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ. Πάρε μου πρῶτα τὴν φωτογραφία καὶ ὕστερα θὰ τὰ ποῦμε καλλίτερα... "Εγὼ θὰ κα-

θήσω τώρα στὴν πολυθρόνα...

ΟΝΕΖΙΜ. — Καὶ δὲν κάθῃσαι !

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ (ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους του μὲ ὕψος ἀπελπισίας, κάθεται στὴν πολυθρόνα καὶ χαμολα-λά). — "Ετοιμός, 'Ονεζίμ ;

ΟΝΕΖΙΜ. — "Ετοιμός.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ. — Μὲ θέλεις ;

ΟΝΕΖΙΜ. — Πῶς δὲν σὲ θέλω ! Δὲν εἶμαι στρατός.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ. "Αν μὲ θέλεις μέσα στὸν φα-

κὸ, ἔννοῶ... Σήκωσε τὸ μηχανήμα, ὅπως σοῦ εἶπα...

ΟΝΕΖΙΜ (ὕπακούοντας). — Σὲ θέλω, κύριε συν-

ταγματάρχα. Μὰ εἶσαι πολὺ μικρὸς !

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ. Πολὺ ὠραία... Καὶ τώρα τὸ

κουμπί !

ΟΝΕΖΙΜ. — Ποιὸ κουμπί ; Εἶμαι μήπως ξεκούμ-

πος ;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ. — Τὸ κουμπί τῆς μηχανῆς, ἀν-

ητε !

ΟΝΕΖΙΜ (ψάχνοντας νὰ θρῇ τὸ κουμπί, γυρίζει ἀνα-

ποδα τὴν μηχανή. Ρίχνει μιά ματιά στὸν φακὸ καὶ θά-

ζει τὶς φωνές.) — Κύριε συνταγματάρχα, κύριε συντα-

γματάρχα !...

ΟΝΕΖΙΜ. — Τί ἔπαθες ;

ΟΝΕΖΙΜ. — Τί σ' ἔπιασε καὶ στέκεσαι μὲ τὸ κεφάλι

κάτω καὶ τὰ πόδια ἀπάνω ;... Θὰ ζαλιώθῃς !

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ. — "Εγὼ στέκομαι πολὺ καλά.

ΟΝΕΖΙΜ. — "Εὐ κρατᾷς τὴ μηχανή ἀνάποδα !...

ΟΝΕΖΙΜ. — Σάμπως κι' ἐγὼ ἐ-

ρω πότε κρατᾷω ἴσα αὐτὸν τὸν δι-

θολὸ καὶ πότε ἀνάποδα... Μ' ἔχεις

πελαγώσει, κύριε συνταγματάρχα, μὲ

αὐτὰ τὰ κουμπία τῆς "Αλέξανδρ !

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ. — Τελείωνε

'Ονεζίμ, γιατί θὰ ἐξαγλησῇ ἡ ὕπου-

νή μου !...

ΟΝΕΖΙΜ (κατορθώνει καὶ ἀναπο-

λύπτει τὸ κουμπί). — Τὸ θρῆκα !

ΟΝΕΖΙΜ. — Πάτησε τὸ

κουμπί !

ΟΝΕΖΙΜ (σφίγγει τὴν μηχανή στὸ

πῆθος του καὶ πατάει τὸ κουμπί. Μὲ

ριαμβευτικὸ ὕψος). — "Εν τάξει, κύ-

ριε συνταγματάρχα !...

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ (ἀναποδᾷ ὅ-

τὴν πολυθρόνα ἐξαλλος καὶ ματω-

μένος). — Τί ἐν τάξει, θρῆ τοῦθ !

(Συνέχεια στὴ σελίδα 69)

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΩΝ «ΛΟΓΙΚΩΝ ΤΡΕΛΛΩΝ» Ο ΤΑΦΟΣ ΤΩΝ ΖΩΝΤΑΝΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Συνταρακτικές ἀποκαλύψεις γιὰ ἓ
να ἄσυλο ψυχοπαθῶν στὸ Παρίσι

Ο τάφος τῶν ζωντανῶν νεκρῶν !...

Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος χαρακτηρι-
σμός πὺ μὴ πορεῖ νὰ δοθῇ σ' ἓνα ἀπέ-
ραντο οἶκημα, τὸ ὁποῖο θρίσκειται τέσ-
σερα περίπου χιλιόμετρα μακριὰ ἀπ'
τὸ Παρίσι. Στὸ κτίριο αὐτό, πὺ περι-
στοιχίζεται ἀπὸ μιά θαθεῖα τάφρο, γιὰ
νὰ μὴ δραπετεύσῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς τρο-
φίμους του, εἶναι κλεισμένοι ἐνενήντα
ἐννῆα ζωντανοὶ νεκροί... ἐνενήντα ἐν-
νῆα ἐγκληματῖαι πὺ γλύτωσαν ἀπὸ
τὴν λαίμηττόμο ἐπειδὴ ἐκρίθησαν ἀπὸ
τὴν ἐπιστῆμη παράφρονες καὶ συνεπῶς
ἀκαταλόγιτοι.

"Εξήντα ἔξη ἄντρες καὶ τριάντα τρεῖς
γυναῖκες...

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐγκληματῆσαν.
Πρὶν ὅμως δὴγηθοῦν στὸ κακουργιο-
δικεῖο, τοὺς ἐξήτασαν οἱ ψυχίατροι καὶ
τοὺς θρήκανε ἀνεύθυνους. "Η θέσις τους
ἦταν ὅχι στὶς φυλακές, μὰ σ' ἓνα εἰδικὸ ἄσυλο ψυχο-

παθῶν.

"Η κοινωνία δὲν ἔχει πειὰ κανένα δικαίωμα σ' αὐ-
τούς. Δὲν θεωροῦνται πειὰ οὔτε ἐνοχοί, οὔτε καὶ κατα-
γοροῦμενοι. "Ενα σφουγγάρι ἔσθυσε ἀπ' τὸν μαυροπί-
νακα τῆς ζωῆς τους τὶς ἐγκληματικὲς πράξεις τους, ὅσο
σοβαρές καὶ ἂν ἦσαν αὐτές. "Απὸ νομικῆς ἀπόψεως
εἶναι ἄθωοι. "Απὸ ἐπιστημονικῆς, ἀσθενεῖς. Σύμφωνα,
λοιπὸν, μὲ τὸν γαλλικὸ νόμο τοῦ 1838. ἔχουν ἀνάγκη
λατρικῆς περιθάλψεως. Καὶ τοὺς κλείνουν στὸ ἄσυλο τῆς
Βιλζουῖφ ὅχι ἐπειδὴ ἐγκληματῆσαν, μὰ ἐπειδὴ ὑπάρχει
φόδος, ἂν τοὺς ἀφήσουν ἐλευθέρους, νὰ ἐγκληματῇσουν
γὰ μιά ἀκόμα φορά.

"Ενας ἀπὸ τοὺς τραγικοὺς τροφίμους τοῦ ιδρύματος
αὐτοῦ, ὁ Μαρσέλ Ζακέ, ὁ ὁποῖος ἀφέθη ἐλεύθερος, ὕ-
στερ' ἀπὸ εἴκοσι ἔξη μὴνὼν παραμονὴ τοῦ στὸν τάφο
τῶν ζωντανῶν νεκρῶν, ἐξέθεσε τελευταῖα σ' ἓνα παρσι-
νὸ περιοδικὸ τί γίνεται ἐκεῖ μέσα, πῶς ζοῦν καὶ πῶς
ὕποφρον οἱ κρατομένοι. "Απὸ τὸ ἀποκαλυπτικὸ αὐτὸ
ρεπορτάζ παραλαμβάνουμε τὰ κυριώτερα σημεῖα, πὺ
θὰ ἐπιτρέψωμὸν στὸν ἀναγνώστη μᾶς νὰ σχηματίσῃ μιά
ἀμυδρά ἔστω ἰδέα γιὰ τὴν κόλασι αὐτὴν.

"Ενας διαπρεπὴς ψυχίατρος ἔδωσε τὸν ἐξῆς ἐπιτυχη-
μένο χαρακτηρισμὸ γιὰ τοὺς ἐγκληματῖαι παράφρονες:
— Εἶναι τρελλοὶ πὺ τοὺς ἔκλεισαν ἀργὰ σ' ἓνα ἄσυλο !
"Η ἐγκάθειρξίς τους σ' ἓνα φρενοκομεῖο, δὲν πορεῖ
νὰ θεωρηθῇ ἔκτισις ποινῆς. "Αποτελεῖ ἀπλῶς τὴν ἐκδη-
λωσι τῆς μερίμνης τῆς κοινωνίας ἀπέναντι ἐνὸς πολίτου
πὺ τοῦ συνέθῃ ἓνα ἀτύχημα...

"Ωστόσο, οἱ ἐγκάθειρκτοι τῆς Βιλζουῖφ δὲν εἶναι κοι-
νοὶ παράφρονες.

Στοὺς περισσοτέρους ἀπὸ αὐτούς, ἡ παράφροσύνη ὕ-
πρξε μικρὰς διαρκείας, τὸ ἀποτέλεσμα μῖας στιγμιαίας
ἐξάψεως. Καὶ ἡ τρέλλα τους ἐξαφανίστηκε ἀμέσως με-
τὰ τὴν διάπραξι τοῦ ἐγκλήματος. Αὐτὴ εἶναι ἡ περίπτω-
σις ἐκείνων πὺ σκότωσαν κατὰ τὴν διάρκεια μῖας δια-
νοητικῆς ταραχῆς ἢ μῖας κρίσεως ἐπιληψίας. Μὲ τὴν δια-
φορά ὅτι οἱ ψυχοπαθολογικὲς αὐτὲς ἐνδείξεις παύουν νὰ
ὕπάρχουν πρὶν ἀκόμα περατωθῇ τὸ ἔργο τῆς ἀνακρί-
σεως. Πολὺ συχνὰ, μάλιστα ὁ δράστης καὶ πρὶν τὸν ὁ-
δηγήσουν στὸν ἀνακριτὴ ἔχει ἐπανακτήσει ὅλην τὴν
πνευματικὴ διαύγειά του καὶ ἀπορεῖ καὶ ὁ ἴδιος πῶς
μύθρεσε κι' ἐγκληματῆσε !...

Οἱ παράφρονες αὐτοὶ εἶναι «λογικοὶ τρελ-
λοι», λογιζοῦνται καλλίτερα καὶ ἀπὸ τοὺς
πῶ γινωστικὸν ἄνθρωπο. Δὲν καταλαμβάνουν
ἀπὸ κρίσεις. Στὸ ἄσυλο τῆς Βιλζουῖφ
δὲν σημειώνονται ποτὲ ἐπεισόδια καὶ συμπλο-
κῆς. Οἱ τρόφιμοι τοῦ ἐκδηλώνουν σημεῖα ἀ-
νησυχίας μονάχα κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἐ-
κλογῶν ! Εἶναι ὅλοι φανατικοὶ ἀναγνώσται
τῶν ἐφημερίδων καὶ ἀφωσιωμένοι ὁπαδοὶ τοῦ

κόμματός των !

Κάθε θράδῳ, στὶς πεντέμισι, μόλις
τελειώσουν τὴν καθημερινή τους ἐργα-
σία, οἱ ἐγκάθειρκτοι μεταφέρονται σὲ
μιά μεγάλη αἴθουσα ὅπου παραμένουν
ὡς τὶς 8, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι σαράντα
τεσσάρων φρουρῶν. Οἱ παράφρονες
συζητοῦν μεταξὺ τους, ἐξιστοροῦν ἀνα-
μνήσεις ἀπὸ τὴν ζωὴ τους ἢ διαβά-
ζουν τὴν ἐφημερίδα τους. Σχολιάζουν
τὴν πολιτικὴν κατάστασι, ὁ καθένας ὁ-
ποστηρίζει τὶς πεποιθήσεις του μὲ πεί-
σμα, μὰ δὲν φτάνουν ποτὲ στὸ σημεῖο
νὰ συμπλακοῦν, ὅπως συμβαίνει μὲ
τούς... ἀπολύτως ἰσορροπημένους ἄν-
θρώπους.

Εἶπαμε ὅτι οἱ πλείστοι ἀπὸ τοὺς τρο-
φίμους τῆς Βιλζουῖφ ἐγκληματῆσαν σὲ
στιγμὲς παροδικῆς μανίας. "Ο Μαρσέλ
Ζακέ μᾶς παρουσιάζει στὸ συνταρακτι-
κὸ ρεπορτάζ του μερικοὺς ἀπὸ αὐτούς:

"Ἰδοὺ ὁ Σιαβί, ἓνας ἔμπορος γουναρικῶν. "Η οἰκονο-
μικὴ κρίσις τὸν ἀνάγκασε νὰ κηρύξῃ χρεωκοπία. Κατε-
λήφθη τότε ἀπὸ νευρασθένεια καὶ, κατὰ τὴν διάρκειά
μῖας παροδικῆς κρίσεως μανίας, σκότωσε τὴν γυναῖκα
του καὶ τὸν γιὸν του. Τώρα, εἶναι ἀπολύτως λογικός.
Τὸν διακρίνει μεγάλη προσήλωσις στὰ θεῖα. Ζωγραφίζει
μὲ ἀρκετὴ δεξιότητι καὶ συζητεῖ δλόκληρες ὥρες μὲ
τὸν ἱερέα τοῦ ἄσλου γιὰ διάφορα θρησκευτικὰ καὶ φι-
λοσοφικὰ προβλήματα.

"Ο Μπαρμπερίς, πρῶτος σχεδιαστής στὰ μεγάλα κα-
ταστήματα νεωτερισμῶν «Γκαλερί Λαφαγιέ», σκότωσε
τὴν γυναῖκα του μὲ εἴκοσι ὀκτῶ μαχαίριες. Γιατί ; Οὔτε
ὁ ἴδιος δὲν πορεῖ σήμερα νὰ ἐξηγήσῃ...

"Ο ξυλουργὸς Πῶλ Βεπέρ σκότωσε πρῶτα τὴν γυναῖ-
κα του καὶ ὕστερα τὴν ἔκανε μικρὰ-μικρὰ κομμάτια
μ' ἓνα μπαλτά. Σήμερα, ὥστόσο ὅλοι στὸ ἄσυλο ἔχουν
νὰ κάνουν γιὰ τὴν λογικὴ του.

"Ο Λορσεντέ ἦταν ἓνας καλὸς καὶ εὐσυνειδητὸς ἐργά-
της. "Ενα μονάχα ἐλάττωμα εἶχε: ἔπινε πολὺ κρασί,
πάντοτε μαζὺ μὲ τὴν γυναῖκα του. Μιά νύχτα ἡ σύζυγός
του, τῶφλα στὸ μεθύσι, ἔπεσε ἀπὸ τὸ κρεβάτι. "Ο Λορ-
σεντέ τῆς εἶπε ν' ἀνέβῃ νὰ πλαγιάσῃ. "Εκείνη δὲν τὸν ἄ-
κουσε, φυσικά, στὴν κατάστασι πὺ θρίσκότανε. Καὶ ὁ
Λορσεντέ, μεθυσμένος καὶ αὐτός, θύμωσε γιὰ τὴν...
ἀπειθεία τῆς καὶ τὴν ἔδειρε τόσο πολὺ, ὥστε τὴν ἐξέ-
κανε !

..

"Αν οἱ λογικοὶ αὐτοὶ τρελλοὶ, ἦσαν φυλακισμένοι ὡς
ἐγκληματῖαι, θὰ δούλευαν γιὰ λογαριασμὸ ἐργολάδων
καὶ θὰ κέρδιζαν ὅσα περίπου κι' ἓνας ἡμερομισθίος ἐρ-
γάτης. "Αν ἦσαν τρελλοὶ ὅπως οἱ ἄλλοι τρελλοὶ, θὰ εἶ-
χαν ραδιόφωνο καὶ δὲν θὰ ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ ἐργά-
ζωνται.

"Ωστόσο, στὸ ἄσυλο τῆς Βιλζουῖφ εἶναι ὑποχρεωμένοι
ὅχι μονάχα νὰ δουλεύουν, ἀλλὰ καὶ νὰ παράγουν ὀρι-
σμένῃ ἐργασία. Πλέκουν κάλτσες ἢ φτιάχνουν κορδόνια
γιὰ παπούτσια καὶ παίρνουν ἀμοιβὴ ἓνα μονάχα φράγκο
τὴν μέρα. "Αν δὲν παραδώσουν ὁ καθένας δύο ζευγάρια
κάλτσες τὸ θράδῳ, ἢ διεύθυνσις τοὺς θάζει πρὸς τιμω-
ρίαν τους στὴν ψάθα. Εἶναι ἡ ψάθα αὐτὴ ἓνα κελλί
μικρὸ, τόσο μικρὸ, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ ἓνας
ἄνθρωπος νὰ κινηθῇ ἐκεῖ μέσα, καὶ μὲ μονα-
δικὴ ἐπίπλωσι μιά ψάθα, ἀπάνω στὴν ὁποία
ὁ τιμωρημένος κοιμάται ἐντελῶς γυμνός, ὅ-
πως τὸν γέννησε ἡ μάνα του !...

"Αν ἦσαν τρελλοὶ πραγματικά, θὰ τοὺς
περιποιούντο, θὰ φρόντιζαν γι' αὐτούς. Γιὰ
τοὺς λογικοὺς, ὅμως, παράφρονες δὲν ὑπάρ-
χει καμμιὰ μέριμνα, καμμιὰ περιποίησις. Καὶ
τὸ σπουδαιότερο εἶναι ὅτι ἔχασαν γιὰ πάντα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ Φ. ΣΜΙΘ

(Συνέχεια από το προηγούμενο).

«Ακούγοντας το όνομα του γιου της, η Σελίνα αναστέναξε... Αλλοίμονο... Πού ήταν το παιδί της, το «μαύρο προβάτι» της, όπως το έλεγαν.

— «Α, κύριε Φίλιππε! είπε σε λίγο. Πάει ένας χρόνος που έχω να δω το παιδάκι μου! Πάει! Χάθηκε!... Ποιος ξέρει μή μου πνίγηκε ή μή μου πέθανε!...

Και άρχισε να κλαίει...
— «Όχι! Όχι! Δεν πέθανε! Δεν πνίγηκε! φώναξε ο Φίλιππος, προσπαθώντας να νικήση την αδυναμία του για να δώσει μεγαλύτερη θάρρητα στην διαβεβαίωσή του. «Όχι! δεν πέθανε!... Εί! εδώ... Στην Νέα Όρλεάνη...

Και με όση συντομία μπορούσε με φωνή που έτρεμε τόσο από συγκίνηση, όσο κι από χαρά, διηγήθηκε τις περιπέτειες του Λίλιμπελ.

Η μαύρη κι η Δέα τον διέκοπταν συχνά με ερωτήσεις κι επιφωνήματα χαράς.

— «Ο κατεργάρας! Έτσι μου τα κάνει πάντα! Έλεγε η Σελίνα κλαίγοντας και γελώντας συγχρόνως. Κι' εγώ η ανόητη που τον έκλαιγα και φορούσα μαύρα για την αγάπη του ένα χρόνο τώρα...

Ενώ ο Φίλιππος διηγόταν με ασθενική φωνή τα διάφορα επεισόδια του περιπετειώδους ταξιδιού των, έξαφνα η πόρτα άνοιξε σιγά-σιγά και μπήκε μέσα ο Λίλιμπελ, συνοδευόμενος από τον Χόμο, ο οποίος αναγνωρίζοντας από τον δρόμο τον παλιό του φίλο, τον υποδέχθηκε γεμάτος χαρά όπως και τον Φίλιππο και τον ωδήγησε εκεί όπου ήξερε πολύ καλά πως τον περίμεναν. Και τότε έγινε μία σκηνή πολύ συγκινητική μεταξύ του Λίλιμπελ και της μητέρας του.

Μόλις η Σελίνα είδε τον γιό της, μη μπορώντας να κρατηθή πειά από τη χαρά της, ώρμησε προς αυτόν και τον άρπαξε από το χέρι. Κι' ενώ ο Λίλιμπελ, τρέμοντας σύγκορμος, περίμενε να ξυλοκοπηθεί σύμφωνα με την παλαιά συνήθεια, με μεγάλη του απορία είδε τη μητέρα του να τον αγκαλιάζει με στοργή κι αισθάνθηκε το πρόσωπό του να το θρέχουν τα θερμά δάκρυά της.

— Ποιος σου είπε, ότι είμ' εδώ; τον ρώτησε.

— Νά, είδα τον Χόμο στον δρόμο κι' αυτός μ' έφερε εδώ, απάντησε ο Λίλιμπελ.

Η Σελίνα δεν ήξερε πειά τί έκανε από τη χαρά της. Έκλαιγε, γελοούσε, επιτιμούσε τον Λίλιμπελ για την παρεκτροπή του, του έλεγε λέξεις θαυμασμού για την γενναϊότητα και την αφοσίωσή που έδειξε προς τον Φίλιππο κατά το ταξίδι του.

Κι' ενώ τον φιλούσε τον διαβεβαίωνε συγχρόνως, ότι τα παιδιά που δεν ακούνε την μητέρα τους και κάνουν τέτοια πράγματα, κατανοούν πολύ αργά μια μέρα.

«Αλλά η προφητεία αυτή δεν επρόκειτο να πραγματοποιηθεί.

Ο Λίλιμπελ φαινόταν τώρα πολύ μετανοημένος. Τα παθήματα του είχαν γίνει μαθήματα και η εκληρής μέρες που είχε περάσει μόνος και απροστάτευτος στην ξενιτιά, τον είχαν διδάξει επί τέλους ότι καλά θά' έκανε στο εξής να μην απομακρυνθή πειά από τη μητέρα του. Τό είχε σκεφθή κάπως αργά αυτό, μα κάλλιο αργά

παρά ποτέ.

— «Ε, πως πέρασες λοιπόν; Δεν μ'ας λές, έχεις δει να ξαναπάς στην Νέα Όρκη; τον ρώτησε η Σελίνα.

— «Όχι, απάντησε ο Λίλιμπελ χαμηλώνοντας το κεφάλι του. Με πειράζει η θάλασσα... Έξ' άλλου είναι πολύ κουραστικό να πηγαίνει κανείς τόσο μακριά με τα πόδια...

Ο Λίλιμπελ δεν είπε τίποτε άλλο.

Όσα είπε όμως ήταν αρκετά να πείσουν τον καθένα για τη μετάνοιά του.

Ευτυχώς επέσθη η Σελίνα και δεν τον τιμώρησε καθόλου για το «σκάσιμο» του. Όπως δέ θα καταλάβαινε, τον κράτησε κοντά της στην έπαυλη Ντεντράθ, όπου με τον καιρό, έγινε καλός και χρήσιμος υπηρέτης.

Εξ' άλλου η Δέα τον συμπαθούσε πολύ. Τώρα μάλιστα τον θεωρούσε λίγο σαν ήρωα από τότε που έμαθε με πόση αγάπη κι' αφοσίωσή είχε φερθή στον Φίλιππο, στο μεγάλο κι' επίπονο εκείνο ταξίδι, το οποίο άσφαλώς χωρίς την βοήθειά του δεν θά' έφερνε ποτέ σε αίσιο πέρας.

Εν τω μεταξύ έφθασε, ο γιατρός, τον οποίον είχε στείλει να καλέση ο κ. Ντεντράθ, ενώ η Σελίνα ξάπλωνε τον μικρό άρρωστο στο κρεβάτι του.

Ο γιατρός εξέτασε τον Φίλιππο με μεγάλη προσοχή κι' έπειτα είπε:

— Δεν έχει τίποτε... Είναι μόνο αδύνατος κι' εξαντλημένος. Έλπίζω όμως ότι ο πυρετός θα του πάει γρήγορα κι' ότι με τις περιποιήσεις θά' συνέλθι πάλι και θά' δυναμώσει.

Πόσο τα λόγια αυτά καθησύχασαν και παρηγόρησαν όλους εκείνους που περιστοιχίζαν με στοργή το μικρό λευκό κρεβάτι του Φίλιππου!

Αλλά και ο ίδιος ο Φίλιππος φαινόταν τρισευχισμένος! Τι σημασία είχε αν ήταν αδύνατος και άρρωστος... Άνταμειβόταν τώρα για τους κόπους του μακρινού εκείνου ταξιδιού... Είχε ξαναβρή το αγαπημένο του σπιτάκι της θείας Άντωνίας, την λατρευτή του Δέα και την αγαθή Σελίνα... Τι άλλο ήθελε;...

Σε λίγη ώρα αποκοιμήθηκε ήσυχος...

Όταν ξύπνησε, έπειτα από αρκετής ώρας γαλήνης κι' επανορθωτικό ύπνο, είδε πάλι κοντά του τη Δέα και την Σελίνα να του χαμογελούν.

Σ' ένα μικρό τραπέζι, κοντά στο παράθυρο τα παιδιά του πάτερ - Ίωσηφ - έπαιζαν τρισευχισμένα κι' αυτά...

Πόσο το μικρό του δωμάτιο του φαινόταν ωραίο! Πόσο οι θόρυβοι που έρχόντουσαν από το ανοικτό παράθυρο, — το τραγουδί των πουλιών, το ψιθύρισμα των φύλλων — του φαινότουσαν γλυκές!

Η Σελίνα τον περιποιόταν σαν το πιο αγαπημένο της παιδί και η Δέα πάντα κοντά του, προσπαθούσε να του ανοίξη την κομμένη του όρεξη, προσφέροντάς του ωραίους καρπούς και δροσιστικά ποτά.

Και αυτός ακόμα ο καλλιτέχνης, ο πατέρας της Δέας, μολονότι ήταν ακόμα μελαγχολικός και ακοινωνητικός, όπως τον καιρό που κατοικούσε στην οδό Βιλνιέζε, έφηνε συχνά το εργαστήριό του για να πάει να δει το άρρωστο παιδί.

Θυμώταν πόσο ο Φίλιππος ήταν άλλοτε καλός προς την κόρη του και προσπαθούσε να του δείξη την ευγνωμοσύνη του...

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

ΗΓΟΗΣΣΕΣ
ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Μία θαυμασώς έκφραστική τελευταία φωτογραφία της Τζόαν Κράουφορντ, με το μεγαλοπρεπές, γλυκό και ρεμωδές βλέμμα. Κ. α. τ. ω. Η νέα καλλιτέχνης του κινηματογράφου, Ίβαν Στάχ, περίφημη για τους θεοτρελλούς ρόλους της.

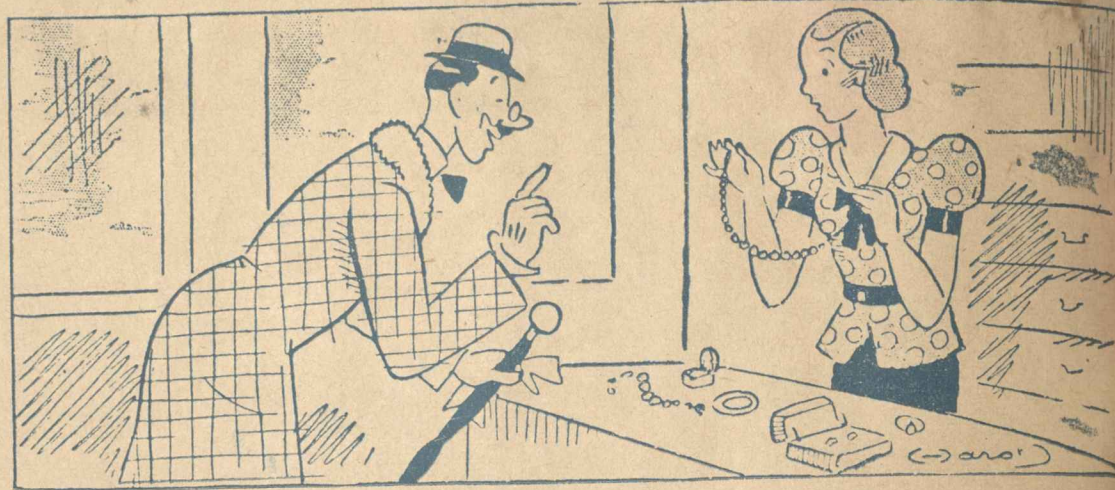
ΣΤΟ ΘΕΩΡΕΙΟ
(του Α. Ρενουάρ.)

ΤΟ ΠΟΝΔΡΑΡΙΣΜΑ
(του Λ. Μπουαζύ...)

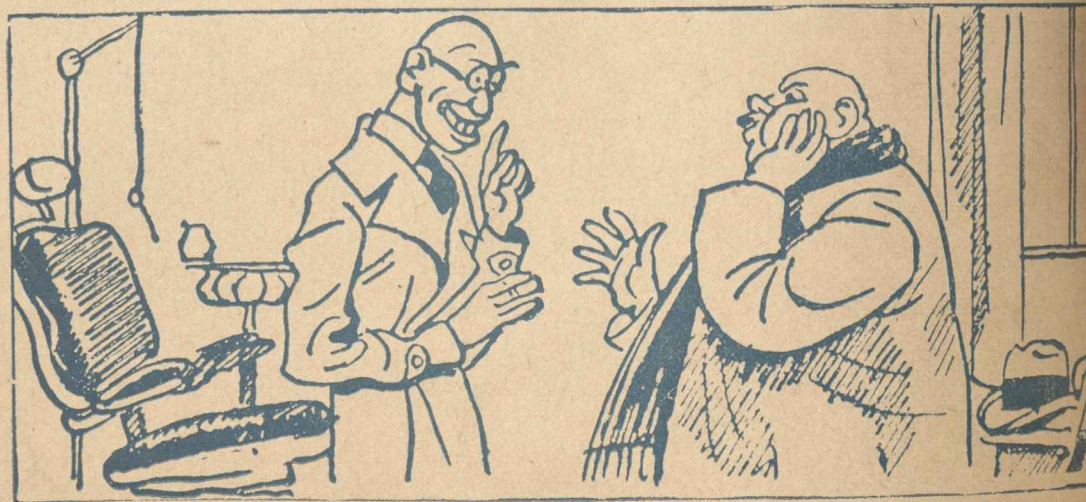
PHOTO-OFFSET
ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

Ο ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΠΟΥ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΕ

— Σίγουρα δεν έχετε πολύν καιρό που είσθε πωλήτρια σ' αυτό το κοσμηματοπωλείο.
— Πώς το καταλάβατε, κύριε;
— Κοκκινίζετε ακόμα, όταν λέτε τις τιμές...

ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ !...

— Τα τρία δόντια που μου θάλατε με κάνουν να υποφέρω τρομερά...
— Σας το είχα πη πώς... δεν θα έχουν καμιά διαφορά από τ' αληθινά...

ΠΕΖΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

— Μαργαρώ, αυτός ο γαλάζιος οδρανός, αυτός ο λαμπρός ήλιος δεν σου λένε τίποτε;
— Ναι, ότι θα στεγνώσει γρήγορα ή μπουγάδα που έβαλα το πρωί...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ Κ' ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Η υοπέληλα με τὸ
'οργάνετο

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

Μας φαίνεται υπερβολικό νὰ θεβαιώσουμε ὅτι τὴν στιγμή τῆς ἀφίξεώς του στο νοσοκομεῖο, ὁ Μαγκλουάρ αἰσθάνθηκε ἀπογοητευσι, ὅταν ἔμαθε ὅτι μιὰ ὥρα προηγουμένης ἑνας ἐπιθεωρητῆς τῆς Ἀσφαλείας εἶχε πάρει τὴν κ. Σολλιέ γιὰ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ στὸν ἀνακριτὴ Σαθάν. Ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε αὐτὲς τὶς πληροφορίες, ὁ θυρωρὸς τοῦ νοσοκομείου, ἐπρόσθεσε:

— Μὰ θὰ τὴν ξαναφέρουν ἐδῶ... Ἐκτὸς ἂν προτιμάτε νὰ πάτε στο δικαστικό μέγαρο καὶ νὰ τὴν περιμένετε ἐκεῖ...

Ὁ Μαγκλουάρ δὲν δίστασε τότε. Τοῦ φάνηκε ὅτι ἡ ἀναμονὴ στο δικαστικό μέγαρο θὰ τοῦ φαινόταν λιγώτερο μακρὰ.

Καὶ πῆγε ἐκεῖ μαζί με τὴν μικρὴ Μάρθα.

Ἡ Βερονίκη παρουσιάστηκε σὲ λίγο στὸν διάδρομο τοῦ μεγάρου, ὑποστηριζομένη ἀπὸ τὸν γραμματέα τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ἀμέσως ὁ Μαγκλουάρ κ' ἡ Μάρθα ἔτρεξαν πρὸς αὐτήν.

— Εἴμαστε ἐδῶ, κυρία Σολλιέ... εἶπε ὁ Μαγκλουάρ, ἐνῶ ἡ μικροῦλα ριχνόταν στὴν ἀγκαλιά τῆς γιαιγιάς τῆς.

Ἡ τυφλὴ εὐχαρίστησε τὸν δικαστικὸ γραμματέα, στηρίχθηκε στὸ μοναδικὸ μπράτσο τοῦ ὀργανοπαίχτη καὶ ἀφοῦ ὄγνηκαν ἀπὸ τὸ δικαστήριο, μῆλκαν στὸ ἀμάξι ποὺ θὰ τοὺς πῆγαινε στο Σαίντ - Οὐέν.

Ὁ Μαγκλουάρ διαζόταν νὰ μάθῃ τί εἶχε διαμειθῇ μετὰ τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ τῆς Βερονίκης καὶ κατὰ τὴν διαδρομὴ, τὴ ρώτησε σχετικῶς.

Ἐκείνη τότε τὸν ἔκανε ἐνήμερο τὸν ὅσον οἱ ἀναγνώσται μας ξέρουν κιόλας. Κάθε ἐλπίδα ἀποκαταστάσεως τῆς μικρῆς Μάρθας ἦταν χαμένη, μετὰ τὴν θλιθερὴ ἀναγγελία τοῦ θανάτου τοῦ πλοιάρχου Γαβριὴλ Σαθάν, τοῦ πατέρα τῆς. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ μὴν αὐταπατώνται παὰ καὶ νὰ μὴ διατηροῦν καμμιὰ ἐλπίδα, ὅτι ἡ μικρὴ ὁ ἀνακτοῦσε τὴν περιουσία τῆς ἢ ἑνα μέρος τῆς, ἐφόσον δὲν συνέβαινε κανένα γεγονός, ἐντελῶς ἀπροσδόκητο.

Ἐνα μόνο πράγμα ἔπρεπε νὰ ἐπιχειρηθῇ: Νὰ ξαναβροῦν τοὺς δολοφόνους χάρις στὸ κόσμημα ποὺ ὁ κ. Βερονίκη Σαθάν τῆς εἶχε ἐπιτρέψει νὰ κρατήσῃ γιὰ τρεῖς ἡμέρες καί, σὲ περίπτωσι ποὺ ἡ ἀπόπειρα αὐτὴ θὰ στεφάνε ἀπὸ ἐπιτυχία, νὰ δοῦν ἂν θὰ μπορούσαν νὰ τοὺς κἀνουν νὰ ἐπιστρέψουν τὰ κλεμμένα χρήματα.

Μὰ αὐτὸ φαινόταν πολὺ ἀπίθανο.

LXXIX

Πρὶν ἀπὸ πολλὴ ὥρα, ἡ κ. Ὠμπέν, ἡ Μαρία καὶ ἡ ἄλλες ὑπηρετίες τοῦ ἐστιατορίου, συγκεντρωμένες στὸ κατώφλι, περιμεναν τὴν δυστυχισμένη τυφλὴ, ἀνυπόμονες νὰ τῆς δείξουν τὴν ἀγάπη τους καὶ τὴν ἀφοσίωσί τους. Γι' αὐτὸ, μόλις τὸ ἀμάξι σταμάτησε μπρὸς στὸ ξενοδοχεῖο, ὅλες μαζί ἔτρεξαν γιὰ νὰ τὴν βοηθήσουν νὰ κατέβῃ καὶ νὰ τὴ φιλήσουν.

Τὴν ἐγκατέστησαν κατόπιν στὸ μέτριο διαμέρισμα ποὺ τῆς εἶχε νοικιάσει στὸ ξενοδοχεῖο ὁ Μαγκλουάρ καὶ ὅπου εἶχε μεταφέρει τὰ ἐπιπλά τῆς.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, ὁ ὀργανοπαίκτης ἔμεινε ἐκεῖ μόνος.

με τὴν τυφλὴ καὶ τὴν Μάρθα.

— Καλέ μου, ἀγαπητέ μου Μαγκλουάρ, τοῦ εἶπε ἡ Βερονίκη, πιάνοντάς του τὸ χέρι, δὲν θὰ θρῶ ποτὲ λόγια νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη ποὺ αἰσθάνομαι μέσα στὴν καρδιά μου.

— Ὠραία ! εἶπε ὁ μονόχειρ πρόσχαρος. Βλέπω πὼς τώρα εἰσθε πιὸ ἡσυχὴ ἀπὸ χθές... Μπράβο ! Ἔτσι τὰ πράγματα θὰ πᾶνε περίφημα... Ἀκούστε τώρα. Τὸ ἐνοίκιο τοῦ διαμερίσματός σας ἔχει πληρωθῇ γιὰ ἕνα χρόνον... Δὲν πρόκειται πειὰ παρὰ ν' ἀσχοληθῇτε γιὰ τὴν τροφὴ σας καὶ τὴν συντήρησί σας... Τὴν τροφὴ θὰ σᾶς τὴν δῇν ἡ κυρά Ὠμπέν... Ἐχω συνεννοηθῇ μαζί τῆς...

— Μὰ πρέπει νὰ τὴν πληρώσω...

— Ἐ, λοιπὸν, θὰ πληρωθῇ...

— Μὲ τί ;

— Μ' αὐτὸ ἐδῶ !

Ὁ Μαγκλουάρ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα παρὰ-φουσκωμένο πορτοφόλι καὶ θάζοντάς το στὸ χέρι τῆς τυφλῆς, ἐπρόσθεσε:

— Καὶ σᾶς θεβαιώνω πὼς ἔχει ἀρκετὰ μέσα.

— Τί ἔχει αὐτὸ τὸ πορτοφόλι, φίλε μου; ρώτησε ἡ Βερονίκη ξαφνιασμένη. Τί ἔχει μέσα ;

— Ἐχει χρήματα ποὺ τὰ κέρδισε πρὸ ἑνὸς μηνὸς ἡ Μάρθα...

— Πῶς ;

— Κάνοντας περιοδεῖες μαζί μου στὰ περὶχωρα, ὅπου τραγουδοῦσε συνοδεύοντας τὸ ὄργανέτο μου... Χάρης σ' αὐτὴν, στὴν εὐγένειά τῆς, στὴν ὠραία τῆς φωνή, στὸ ἐνδιαφέρον ποὺ προκάλεσε σ' ὅλον τὸν κόσμον, ἡ εἰσπρά-ξεις μου ἦσαν πολὺ μεγάλες... Ξέρετε ὅτι τριπλασιά-στηκαν ἡ εἰσπράξεις μου, καλὴ μου κυρία Σολλιέ;... Ναι, τριπλασιάστηκαν...

Ἡ Βερονίκη δὲν μπορούσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά τῆς.

— ὦ! παιδιὰ μου, ἀγαπημένα μου παιδιὰ... εἶπε ἀγκαλιάζοντας μετὰ τὴν ἴδια τρυφερότητα τὸ κεφάλι τοῦ μονόχειρος καὶ τῆς Μάρθας ποὺ εἶχαν γονατίσει μπροστὰ τῆς. Πόσο εἰσθε καλοὶ κ' οἱ δύο σας καὶ πὼς νὰ εὐχαριστήσω τὸν Θεὸ ποὺ σᾶς ἔστειλε σὲ μένα ;...

— Κάνοντας ὅλες τὶς θελήσεις μας, κυρία Σολλιέ...

— ὦ! θὰ τίς κάνω... θὰ τίς κάνω... δὲν θὰ σᾶς φέρω καμμιὰ ἀντιρρηση... Θὰ εἶχαμε τὸν παράδεισο στὴν γῆ ἂν ὅλος ὁ κόσμος ἦταν σάν ἐσᾶς...

Ὅταν ὄγνηκαν ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ ἀνακριτοῦ, ὁ Ρο-βέρτος, ὁ Κλαῦδιος Γκριβὸ καὶ ὁ ταμίας Πριέρ ἀκο-λούθησαν τὸν μεγάλο διάδρομο ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν αὐ-λὴ τῶν δικαστηρίων.

— Θὰ ξαναγυρίσετε στὸ ἐργοστάσιο, κύριε Πριέρ ; ρώτησε ὁ Ροβέρτος τὸν ταμία.

— Μάλιστα, κύριε, ἔχω νὰ τελειώσω μερικὸς λογα-ριασμοὺς.

— Καλὰ, πηγαίνετε... Θὰ κρατήσω τὸν κ. Γκριβὸ... Ἐλῶ νὰ τὸν συμβουλευτῶ σχετικῶς μετὰ νέα μοντέ-λα μηχανῶν, τῶν ὁποίων τὰ σχέδια μοῦ ὑπέβαλε.

— Ποῦ θὰ πάμε ; ρώτησε ὁ Κλαῦδιος, ὅταν ἔμεινε μό-νος μετὰ τὸν συνένοχό του.

— Στὸ σπίτι μου, στὸ Νεῖγύ. Θὰ με συνοδεύσης ὡς ἐκεῖ καὶ θὰ κουβεντιάσουμε στὸν δρόμο.

Μῆλκαν σ' ἕνα ἀμάξι ποὺ περνοῦσε μπροστὰ τους καὶ μόλις ἐκεῖνο ξεκίνησε, ὁ Ροβέρτος γυρίζοντας πρὸς τὸν Κλαῦδιο τὸν ρώτησε:

— Ἐ, λοιπὸν, τί λὲς γιὰ ὅσα ἔγιναν ; Νομίζεις πὼς διατρέχουμε κανένα κίνδυνον ;

— Γιὰ μιὰ στιγμὴ, τὸ φοβήθηκα αὐτὸ, μὰ τώρα εἶμαι ἐντελῶς γαλήνιος καὶ καθησυχασμένος.

— Σὲ τί ὀφείλεται ἡ ἡσυχία σου αὐτὴ ;

— Έπαιξε ένα παιγνίδι πολύ τολμηρό με το να ριψοκινδυνεύσεις και να μιλήσεις μπροστά στην τυφλή... Δεν ξεκολλούσα τα μάτια μου την ώρα που ο ανακριτής την εξέταζε... Σκίρτησε μόλις άκουσε τη φωνή σου... Νόμισε πως την αναγνωρίζει και δεν γελιόταν καθόλου σ' αυτό... Μια υποψία πέρασε από το μυαλό της, μα άσπασε όσο θαστάει μια άστρατη. Κέρδισες το παιγνίδι... Δεν έχουμε πειρά να φοδηθούμε τίποτε από τις αποκαλύψεις της Βερονίκης Σολλιέ.

— Μα αυτό το κόσμημα που παρουσίασε στον Δανιήλ Σαβάν, ο οποίος της το άφησε για να του το ξαναπάει σε τρεις ημέρες; Ξεχνάς, ότι θα το χρησιμοποιήση καταφεύγοντας στον ύπνωτισμό;

— Ο Κλαύδιος Γκριθό ύψωσε τους ώμους του, γύρισε λίγο για να κυττάξη τον συνένοχό του κατάματα και απάντησε:

— "Α! φίλε μου, τάχεις χαμένα, μου φαίνεται!... Πώς; Εσύ, ο μεγάλος σκεπτικιστής, ο άνθρωπος που δεν πιστεύει ούτε στον Θεό ούτε στον διάβολο, μου μιλάς σοβαρά για τον ύπνωτισμό;

— Πιστεύω στην έπιστήμη κι' ο ύπνωτισμός είναι έπιστήμη.

— Έπιστήμη! Κοροϊδία του κοσμάκη θέλεις να πής; — Συχνά, όχι πάντοτε... Μα, τί τά θέλεις, φοβάμαι...

LXXX

Ένα γεύμα είχε προετοιμασθή με τις φροντίδες της κ. Ξμπέν για να έορτασθή η έξοδος από το νοσοκομείο της Βερονίκης Σολλιέ. Η τυφλή, καθισμένη ανάμεσα στην έγνοιη της και στον Μαγκλουάρ προέδρευε σ' αυτήν την συγκέντρωση που θα μπορούσε να την χαρακτηρίσει κανείς οικογενειακή. Μερικοί εργάτες του εργοστασίου Μπερνιέρ, ανάμεσα στους οποίους θριασκόντουσαν ο γέρο - Σιμόν κι' ο Κλαύδιος Γκριθό καθόντουσαν κι' αυτοί στο τραπέζι.

Μόνο ο Άναπαράδιος, ο μέθυσος, ο οποίος, όπως θα θυμούνται ίσως οι αναγνώστες μας, είχε προσφέρει το λαχείο του στον έρανο για την κηδεία της φτωχής Ζερμαίν, άπουσίαζε. Είχε τρεις-τέσσερες μέρες να φανή στην συνηθισμένη ώρα του γεύματος στο ξενοδοχείο.

Μια ειλικρινής ευθυμία θασίλευε ανάμεσα στους συνδαιτημόνας. Η Μαρία ήταν καθισμένη πλάι στον οργανοπαίκτη που αυτή ή γεινιάσει τον γέμιζε χαρά και που δειχνόταν τόσο περιποιητικός προς την ώραία σεργιτόρα, ώστε η κ. Ξμπέν τους φώναζε γελώντας:

— Παντρευτήτε λοιπόν εσείς οι έρωτευμένοι! Έτσι τουλάχιστον θα φιλιόσαστε όσο θέλετε...

— Κι' αυτό θα γίνει, κυρα Ξμπέν! απάντησε ο Μαγκλουάρ.

— Παντρευτήτε άμέσως κι' αγοράστε το ξενοδοχείο μου...

Όλοι φώναξαν: «Μπράβο!» ακούγοντας την πρόταση αυτή που τόσο ξαφνικά την διέτυπωσε η καλόκαρδη ξενοδόχος, η οποία εξακολούθησε:

— Δεν είμαι πειά νέα, καθώς θλέπετε και θάθελα να ξεκουραστώ... Η Μαρία είναι καλή κοπέλλα, εργατική όσο δεν παίρνει και ξέρει όσο κανείς άλλος το ξενοδοχείο μου... Θα σάς το παραχωρήσω σε τιμή ευκαιρίας, παιδιά μου... Εγώ έχω, όσα μου χρειάζονται για να ζήσω... και θα σάς δώσω όση προθεσμία θέλετε για να με πληρώσετε...

— Η δουλειά αυτή θα γίνει μόλις αποκτήσω κεφάλαια, απάντησε ο Μαγκλουάρ.

— Δεν χρειάζονται κεφάλαια... Τά έξοδα του συμβολαιογράφου μόνο και μια μικρή προκαταβολή για τα έμπορεύματα που κι' αυτά θα σάς δώσω όσο το δυνατόν πιο φθηνά.

Η Μαρία κύτταξε τον Μαγκλουάρ και το βλέμμα της έλεγε καθαρά: «Η δουλειά είναι πρώτης τάξεως και πρέπει να μη χάσουμε την ευκαιρία...»

Ο Μαγκλουάρ κατάλαβε και ρώτησε:

— Μα πότε μου πόσο θέλετε, μαμά Ξμπέν; Δεν θα μου ήταν καθόλου δυσάρεστο να παρατήσω τ' οργανέτο μου και να γίνει ξενοδόχος.

— Είκοσι χιλιάδες φράγκα. Δυό χιλιάδες με την ύπογραφή του πωλητηρίου και τα υπόλοιπα πληρωτέα σε δέκα χρόνια με τόκο τρία τοίς εκατό μόνο. Βρίσκετε πως ζητάω πολλά;

— Μα την πίστι μου, όχι!... φώναξε ο οργανοπαίχτης. Πόσα μπορείς να διαθέσης εσύ, Μαρία;

— Καμμία τρακοσαριά φράγκα.

— Κι' εγώ χίλια... Οι καιροί είναι άσχημοι... Όσο έχουμε δυό-τρεις χιλιάδες φράγκα στην τσέπη μας ξανακουβεντιάσουμε, κυρά Ξμπέν...

Η ξενοδόχος έτοιμαζόταν ν' απαντήσει, όταν ξεφύγε από τα άνοιξε με πάταγο.

Όλοι εξαφνιασμένοι γύρισαν το κεφάλι τους. Στο κατώφλι, ο Άναπαράδιος παρουσιάστηκε τρεμάζοντας και πιάνοντας το πορτόφυλλο για να μην πέσει κάτω.

— Τι γλέντι! φώναξε. Ένας σύντροφος που κληρονόμησε κάποιον θείο του έκανε όλα τα έξοδα! Φάγαμε! Ήπιαμε τον περιδρομο!... Μας πήγε ακόμα και σ' έναν ύπνωτιστή, στον οποίο πλήρωσε είκοσι φράγκα να να μās πη το μέλλον...

Ακούγοντας την λέξη «ύπνωτιστή», η Βερονίκη κι' ο Κλαύδιος Γκριθό άρχισαν να προσέχουν τα λόγια που μεθυσμένου.

— Σ' έναν ύπνωτιστή; Ξανάπε ο γέρο - Σιμόν σαρκαστικά. Και σου προφήτεψε πως θα γίνης έκτακτος ούχους;...

— Μη λές κουταμάρες, γέρο! Μου προφήτεψε πως θα ζήσω πολλά χρόνια και πως, όταν θάρθ η ώρα μου, θα πάω στον άλλον κόσμο από ντελίριο που τρέμει...

Όλοι έσκασαν στα γέλια, ακούγοντας αυτά τα λόγια.

— Γελάτε σείς όσο θέλετε! εξακολούθησε ο μεθυσμένος. Αυτό δείχνει πως είσαστε ζώα. Έγώ πιστεύω στον ύπνωτισμό... Ο ύπνωτιστής, στον οποίο πήγα, είν' ένας μεγάλος Άμερικανός έπιστήμονας κι' έχει ένα μνήμεντο μοναδικό στον κόσμο... Κάθετα στην όδο Νίκης 42 β...

Ακούγοντας τα λόγια αυτά ο Κλαύδιος Γκριθό γεμύλασε, κατάλαβε πως επρόκειτο για τον Άμερικανό δόκτορα Ο' Μπερνιέρ.

Συγχρόνως η Βερονίκη χάραξε την διεύθυνση που είχε ακούσει στην μνήμη της κι' αποφάσισε να πάει την άλλη μέρα κιόλας μαζί με τον Μαγκλουάρ στην όδο Νίκης 42 β.

Ο Άναπαράδιος δεν μπόρεσε να κρατηθή πειά Τρολίσε ακόμα μερικά ασυνάρτητα λόγια κι' έπειτα αποκοιμήθηκε σε μια καρέκλα στην οποία είχε σωριασθή.

LXXXI

Μια θλιβερή ειδήσις την άλλη μέρα το πρωί έφθασε να έμποδισή την Βερονίκη να πραγματοποιήσει το σχέδιο που είχε κάνει το προηγούμενο θράδυ.

Πρωί-πρωί, ο ταχυδρομος έδωσε ένα γράμμα στη Μαγκλουάρ. Είχε τη σφραγίδα του Ταχυδρομικού Γραφείου του Πόντ - ντ' Αίν, της πατρίδας του δηλαδή.

Μόλις είδε αυτήν την σφραγίδα, ο Μαγκλουάρ σάφηησε. Ένα κακό προαίσθημα του έσφιξε την καρδιά. Καταλάβαινε ότι κάτι συνέβαινε στην μητέρα του, η οποία έμενε στο χωριό.

Με χέρια τρεμάμενα άνοιξε την έπιστολή και διάβασε αυτά τα λίγα λόγια μόνο:

«Πόντ - ντ' Αίν, 10 Φεβρουαρίου 1894.

Η μητέρα σας είναι άρρωστη. Σας ζητάει. Έλτε να τη δείτε άμεσα.»

Το όνομα της υπογραφής ήταν άγνωστο στον Μαγκλουάρ. Μα λίγο τον ενδιέφερε. Δεν μπορούσε ν' άφαιβάλη καθόλου γι' αυτά που είχε διαβάσει.

Κρύος ιδρώτας μούσκεψε τους κροτάφους του. Ήταν λοιπόν γραφτό να πεινθηφορήση κι' αυτός με μια μέρα τόσα πένθη που τον περιστοίχιζαν;

Άναστατωμένος άπ' αυτήν τη σκέψη, ο λαμπρός νέος δεν δίστασε ούτε στιγμή. Έπρεπε να φύγει. Ντόθηκε θιαστικά, πήρε χρήματα, θγήκε έξω και μνη στο πρώτο καφενείο που συνάντησε μπροστά του για να συμβουλευθών τον οδηγό των σιδηροδρόμων.

Το τραίνο που έπρεπε να πάρη έφευγε στις δύο και σαράντα πέντε το απόγευμα.

Χωρίς να χάνη στιγμή έτρεξε στη Βερονίκη και την άκουσε νήμερη των όσων του συνέβαιναν.

— Εύτυχος φεύγω ήσυχος σχετικώς με σάς, επρόκειτο σε ο μονόχειρ, ο οποίος παρ' όλη την άγωνία του να την αναστάτσει του πνευμάτός του, δεν έπαυε ν' άφαιρέται για τους αγαπητούς του προστατευμένους. Μόλις θα φθάσω στο Πόντ - ντ' Αίν, θα σάς γράψω...

σας ζητάω παρά ένα πράγμα: να μη στενοχωρηθήτε καθόλου με την άπουσία μου και να μην πλήξετε στο κεφάλι. Ότι και να συμβή, θα ξαναγυρίσω άμέσως.

Η φτωχή Βερονίκη ήταν πλημμυρισμένη στα δάκρυα. Μείνε ήσυχος, καλέ μου Μαγκλουάρ, είπε η Μαρία, φυλάττας τον οργανοπαίκτη. Σου υπόσχομαι πως ή γυναιά δεν θα πλήξη καθόλου.

Ο οργανοπαίχτης, πολύ συγκινημένος, άγκάλιασε τη Βερονίκη με το μοναδικό του χέρι και την έσφιξε επάνω στο στήθος του.

— Τώρα έλατε να προγευματίσουμε μαζί, είπε κατόπιν. Πρέπει να θιαστώ για να φύγω... Μετά την άναπαρά μου θα πάτε στον ύπνωτιστή, άφου έπιμένετε τόσο...

— Ναί, έπιμένω... Θέλω να πάω και θα πάω, άπάντησε η Βερονίκη.

.....

Κατά τις δέκα ή ώρα, ο Ροβέρτος Μπερνιέρ κι' ο γιός της συζύγου του, ο Φίλιππος ντέ Ναίλ έφθασαν στο Σαιντ - Ουέν για να δούν πως πηγαίνουν ή εργασία της άνοικοδομήσεως και να δώσουν διαταγές. Όλα πηγαίνουν περιφημα. Το εργοστάσιο ώρθωνόταν πάλι έπιδητικό, άνοικοδομημένο. Σε δέκα μέρες, σε δεκαπέντε μέρες το πολύ, θα μπορούσαν ν' άνοιξουν πάλι τα εργαστήρια και να συνεχισθή ή δουλειά.

Αφού έπιθεώρησαν λεπτομερώς τις εργασίες, ο Ροβέρτος κανόνισε τα πράγματα: έτσι ώστε να θρεθ ή μόνη με τον Κλαύδιο Γκριθό, ο οποίος τους συνόδευε.

— Ξέρεις, του είπε τότε, αποφάσισα να πάω να δώ τον παλιό μας φίλο τον δόκτορα Ο' Μπερνιέρ και να τον ρωτήσω αν ο ύπνωτισμός είναι πράγματι σοβαρή έπιστήμη κι' αν μπορ ή ν' αποκαλύψη τα μυστήρια...

— Τότε να σου δώσω την διεύθυνσή του, άπάντησε ο Κλαύδιος, Όδος Νίκης 42 β.

— Ω! ώραία! είπε ο Ροβέρτος κι' έγραψε την διεύθυνση στο σημειωματάριό του.

— Θα πάς σήμερα; τον ρώτησε ο Κλαύδιος.

— Ίσως.

— Τότε δεν είναι καθόλου έκπληκτικό αν συναντήσης εκεί τη Βερονίκη Σολλιέ.

Ο άδελφοκτόνος σκίρτησε.

— Η Βερονίκη στο Ο' Μπερνιέρ!

— Ναί! Δεν χάνει θλέπεις την ώρα της ή γρηά! Σε προειδοποίησα και άφου θέλεις να μάθης, μην τη χάνης κι' εσύ...

— Φεύγω άμέσως για να πάω στον Ο' Μπερνιέρ! είπε ο Ροβέρτος.

Και πραγματικά έφυγε την ίδια στιγμή κιόλας από το εργοστάσιο. Έφθασε σε λίγο στην πλατεία του Δημαρχείου του Σαιντ - Ουέν κι' εκεί πήρε το τραίνο. Κατέβηκε στην πλατεία της Χάθρης και πήρε ένα άμαξι που τον ώδηγησε στην όδο Νίκης.

Στον αριθμό 42 β σε μια πλάκα από μαρμαρο μούρο προσηρτημένη στο δεξί μέρος της πόρτας, διαβάσε κανείς τα έξης με χρυσά γράμματα:

ΔΟΚΤΩΡ Ο' ΜΠΕΡΝΙΕΡ
ΠΑΡΗΤΗΡΙΣΤΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙ-
ΤΟΥΤΟΝ

Παραπορίαι διά του μαγνητι-
σμού. — Ύπνωτισμός έφαρμο-
στικός εις την θεραπευτικήν. —
Ύπνωση. — Συνεργασία του
διδανός έμφους μνήμεντο δίδος
Είκοσι Παράλια.

Μία άλλη πλάκα, στο
άριστερό μέρος της πόρ-
τας, έγραφε τα έξης:

Όσοι έπισκέψαν 2-5 και
6-10.

Ο Ροβέρτος χτύπησε.

Είπαμε ότι μετά την δι-
ακοπή των σχέσεών του
με το θάραν Σθάρτς, ο
δόκτωρ Ο' Μπερνιέρ έδιω-
ξε τους Γερμανούς ύπη-
ρέτες του, οι οποίοι ή-
σαν όλοι κατώτεροι κατά

σκοποι. Τους άντικατέστησε όλους με Γάλλους, μα έ-
κράτησε μόνο κοντά του έναν Πομερανό, στον όποιον έ-
νόμιζε πως μπορούσε να έχη άπολύτως έμπιστοσύνη. Ο
Πομερανός λοιπόν αυτός άνοιξε στον Ροβέρτο και του
είπε:

— Ο κ. δόκτωρ είν' έδω. Εύαρεστηθήτε να μ' άκο-
λουθήσετε.

Τον ώδηγησε σ' ένα σαλόνι άναμονής κι' εκεί τον πα-
ρακάλεσε να του δώση την κάρτα του.

— Ορίστε, του άπάντησε ο Ροβέρτος δίνοντάς του
ένα έπισκεπτήριο.

Ο ύπηρέτης μόλις θγήκε έξω έφριξε μια ματιά σ'
αυτήν την κάρτα και διάβασε: «ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΜΠΕΡ-
ΝΙΕΡ».

Χαμογέλασε άμέσως και είπε από μέσα του:

«Δεν γελάστηκα! Τον άναγνώρισα μόλις τον είδα.
Είναι ο άνθρωπος με τον όποιον άσχολήθηκαν τόσο τε-
λευταία στην πρεσβεία και με τον όποιον άσχολούνται
ακόμα. Πρέπει να μάθουμε.

Από τον καιρό που ο Ο' Μπερνιέρ είχε φύγει από το
Βερολίνο κι' είχε πάει στο Παρίσι για ειδική κατασκο-
πευτική ύπηρεσία δεν είχε δη τον Ροβέρτο, τον παλαιό
του συνάδελφο;

Γι' αυτό ο δόκτωρ εξαφιάστηκε μόλις πήρε την κάρ-
τα του Ροβέρτου.

Τί έρχόταν να κάνει στο σπίτι του ο άνθρωπος που ο
θαρώνας Σθάρτς ύπωφιαζόταν ότι είχε παίξει σημαντικό
ρόλο, αν όχι τον πρώτο, στο έγκλημα του Σαιντ - Ουέν;
Γι' μπορούσε να θέλη άπ' αυτόν;

Έβαλε ώστόσο την κάρτα στην τσέπη και πήγε να
συναντήση τον άδελφοκτόνο.

— Άγαπητέ κύριε Μπερνιέρ, τί ευχάριστη έκπληξις!
είπε διευθυνόμενος προς αυτόν και άπλώνοντάς του τα
χέρια. Η έπίσκεψίς σας μου φαίνεται έντελώς άπροσδό-
κητη... Μα δεν μου είναι γι' αυτό λιγώτερο ευχάριστη.
Είσαθε λοιπόν στο Παρίσι; Τό άγνοούσα...

— Είμαι στο Παρίσι προ τεσσάρων εβδομάδων, ά-
πάντησε ο Ροβέρτος, και ήρθα υπό πολύ θλιβερές συν-
θήκες...

— Στενοχώριες; ;...

— Κάτι χειρότερο από στενοχώριες... Ένα μεγάλο
πένθος; ο θάνατος του άδελφού μου...

— Ά! ναί... ναί... έκανε ο Άμερικανός, πάντα δύ-
σπιστος, πάντα έπιφυλακτικός... Άκουσα να γίνεται
λόγος για όλ' αυτά... Ο άδελφός σας... ο μεγάλος
θιομήχανος... Τον δολοφόνησαν, δεν είν' έτσι;

— Ναί... τον δολοφόνησαν... και τον γύμνωσαν κυ-
ριολεκτικώς... Άφησε χωρίς κανένα πόρον μια κόρη
την όποια ή γυναίκα μου κι' εγώ πήραμε κοντά μας ά-
πο στοργή...

LXXXII

Ο Ο' Μπερνιέρ, όπως διηγηθήκαμε σε προηγούμενο κε-
φάλαιο, δεν είχε θελήσει
ως την στιγμή εκείνη να
πιστέψη ότι ο Ροβέρτος
Μπερνιέρ ήταν ο δολοφό-
νος του άδελφού του,
παρ' όλη την αντίθε-
τη ιδέα του θαρώνου
Σθάρτς.

Μια ξαφνική μεταβολή
γίνηκε τότε στις ιδέες
του. Βρήκε πολύ ύποπτο
το άπελπισμένο και περί-
λυτο ύφος του Ροβέρτου.
Διάβαζε την ύποκρισία
στο πρόσωπό του.

Εξαφιάστηκε με το ότι
ο παλαιός κατάσκοπος
της Πρωσίας είχε ξανα-
γυρίσει τόσο γρήγορα
στο Παρίσι και προ πάν-
των με το ότι άνοικοδο-
μούσε το εργοστάσιο για
ν' αναλάβη την διεύθυνση
του.

Είναι αλήθεια, ότι ο Ρο-
βέρτος, όταν του διηγή-
θηκε το τελευταίο, επρό-
σθεσε ότι ή άνοικοδόμη-
σις αυτή ώφείλετο στην

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΓΡΑΦΕΙΑ: Όδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β' (Τηλέφωνον: 26-135)

Ίδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατοικία: Άλκαμένους 127

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έξωτερικό δι' έν έτος δρ. 250 Έξωτερικό Δολάρια 6

Εξάμηνος » 125 Άμερικης » 7

και δι' όλην την Άφρικήν και Βεληγικών Κογκό έτησία συνδρομή

σελίδια 30. ΑΙ έπιστολαί και τα χρηματικά έμβάσματα δέον ν'

άπευθύνονται προς τον διευθυντήν του «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑ-

ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, όδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β'.

Τιμή έκάστου τεύχους δραχ. 5.

Έν Άμερικη, διά την έγγραφην συνδρομήν και διά την κατά

φύλλον πώλησιν, ή Εταιρεία New York News Agency

General P. O. Box 497, New York City, εκπροσωπούμενη

παρά του κ. Κ. Καλφοπούλου.

Υπεύθυνος: Ν. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Άρχιεργάτης τυπογραφείου: ΑΝΑΣΤ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ

Περιάνδρου Σοφοῦ 21

γενναιοδωρία της γυναίκας του.

Παρ' όλ' αυτά, μια άδριστη ύποψια πλανιόταν στο πνεύμα του Ο' Μπριέν.

«Έχει γούστο, ανθρωπινόταν, να μάντεψε σωστά αυτό το ζώον ο Σθάρτς;»

— Άγαπητέ, κύριε Μπριέν, είπε τέλος, θάζοντας τον έπισκέπτη του να καθήσει και καθήμενος κι' ο ίδιος, σε ποιά άφορμή πρέπει ν' αποδώσω την τιμή της επισκέψεώς σας;

— Έρχομαι ν' εζητήσω μια πληροφορία.

— Αν μπορώ ν' εγείρω την δώσω, θα είμαι ευτυχής.

— Υποσχέθηκε μου εν πρώτοις ότι θα μου απαντήσει με ειλικρίνεια.

— Σας το υπόσχομαι ευχαρίστως.

— Άκούστε τότε: αν σήμερα, σε μια ώρα, έρχόταν κάποιος και σας έδινε ένα αντικείμενο που το ξέχασε στον τόπο του εγκλήματος ένας εγκληματίας, θα μπορούσατε ν' ανακαλύψετε αυτόν τον εγκληματία;

— Χωρίς καμιά αμφιβολία. Μά, ξέρετε ότι μολονότι η έπιστήμη προχωρεί με γιγάντια βήματα, η δικαιοσύνη περπατάει σαν χελώνα. Για την δικαιοσύνη, η αποκαλύψεις ενός μέντιουμ δεν έχουν καμιά θαρύτητα. Δεν τις παραδέχεται.

— Υπάρχουν περιπτώσεις που θα μπορούσε να τις παραδεχθεί;

— Ίσως... Μά — έπρόσθεσε ο Ο' Μπριέν γελώντας, αφού μου ζητήσατε απόλυτη ειλικρίνεια, θα προσθέσω ότι ένας εγκληματίας δεν έχει να φοβηθεί τίποτε από τη μαγνητική έπιστήμη.

— Γιατί;

— Γιατί όλα τα δήθεν μέντιουμ που χρησιμοποιούν τώρα διάφοροι συνάδελφοί μου στο Παρίσι, αν έρωτηθούν, ή δεν θ' απαντήσουν καθόλου ή θα πουν διάφορες ανοησίες...

— Αυτό σημαίνει ότι οι συνάδελφοί σας...

— Είναι τσαρλατάνοι που ζουν χάρις στην ευπιστία των ανόητων.

Κι' αν έρχόντουσαν σε σας;

— Θα συθέβαινε το ίδιο ακριβώς πράγμα...

— Μά, σεις δεν είστε τσαρλατάνοι.

— Ασφαλώς όχι! Μονάχα που για να πετύχη κανείς θετικά αποτελέσματα από τον μαγνητισμό, δεν φθάνει μόνο ο υπνωτιστής να έχει μαγνητική δύναμη πρώτης τάξεως, μά πρέπει και το μέντιουμ να είναι έπίσης καλό. Σε μένα, ο μαγνητιστής που χρειάζεται υπάρχει μά το μέντιουμ λείπει...

— Τότε το δικό σας μέντιουμ αυτό που διαφημίζετε;

— Η Εύα Μαριάνι; «Α! είναι μια ωραία κοπέλλα πολύ έξυπνη που παίζει τον ρόλο της θαυμάσια και ή οποία δίνει τις απαντήσεις της σαν μεγάλη ήθοποιός, μά

ή όποια δυστυχώς δεν υπνωτίζεται πραγματικά. Μήπως φάσθε λοιπόν για την ασφάλειά σας;

— Ο Ο' Μπριέν έτόνισε τα τελευταία αυτά λόγια.

— Την ασφάλειά μου! Ξαναείπε με φωνή τρεμάμενη καταλαβαίνοντας ότι, μέσ' στον τρόμο του, είχε πει το θιγόν 'Αμερικανό. Τι υποθέτετε λοιπόν;

— Δεν υποθέτω, είμαι βέβαιος! Μά νομίζετε λοιπόν για ήλθιο;

Το αντικείμενο που χάθηκε στον τόπο του εγκλήματος και που φοβάσθε μήπως μου τον παρουσιάσουν, το χάσατε σεις στο εργοστάσιο του Σαιντ - Ουέν την νύχτα της 1 προς την 2 'Ιανουαρίου!...

— Κάνετε λάθος, σας τ' όρκίζομαι.

— Ο μαγνητιστής ύψωσε τους ώμους του και είπε:

— Μην κάνετε τον κόπο ν' άρνησθε... Τα λόγια που πηγαίνουν χαμένα. Είσατε στο Παρίσι στις 28 του περελθόντος Δεκεμβρίου, καταστρώνοντας το σχέδιο του εγκλήματος. Την Τρίτη, 1 'Ιανουαρίου, στις έξη και τα τάρτο, βγάλετε στον σταθμό του Βορρά ένα ελαστικό πρώτης θέσεως, προσποιούμενος ότι θα πηγαίνατε κάπου για να δημιουργήσετε ένα άλλοθι. Από τον σταθμό έπήγατε στο εργοστάσιο, όπου, αφού κάνατε την δέηση, λειάσας, πήρατε ένα άλλο τραίνο που σας μετέφερε στο Βερολίνο, όπου φτάσατε την μεθεπόμενη το βράδυ.

— Μά, τραύλισε ο άδελφοκτόνος ο οποίος δεν πολολογίζοταν πια ν' άρνηθι, πώς τα ξέρετε όλα αυτά;

— Σας παρακολούθησαν, αγαπητέ μου...

— Με παρακολούθησαν; Ποιοί;

— Οι πληροφοριοδότες της Γερμανικής Πρεσβείας.

— Ο Ροβέρτος έδγαλε ένα βαθύ έπιφώνημα.

— Έτρεμε σύγκορμος.

— Σας υπεράσπισα όσο μπορούσα καλύτερα, έξω λούθησε ο 'Αμερικανός.

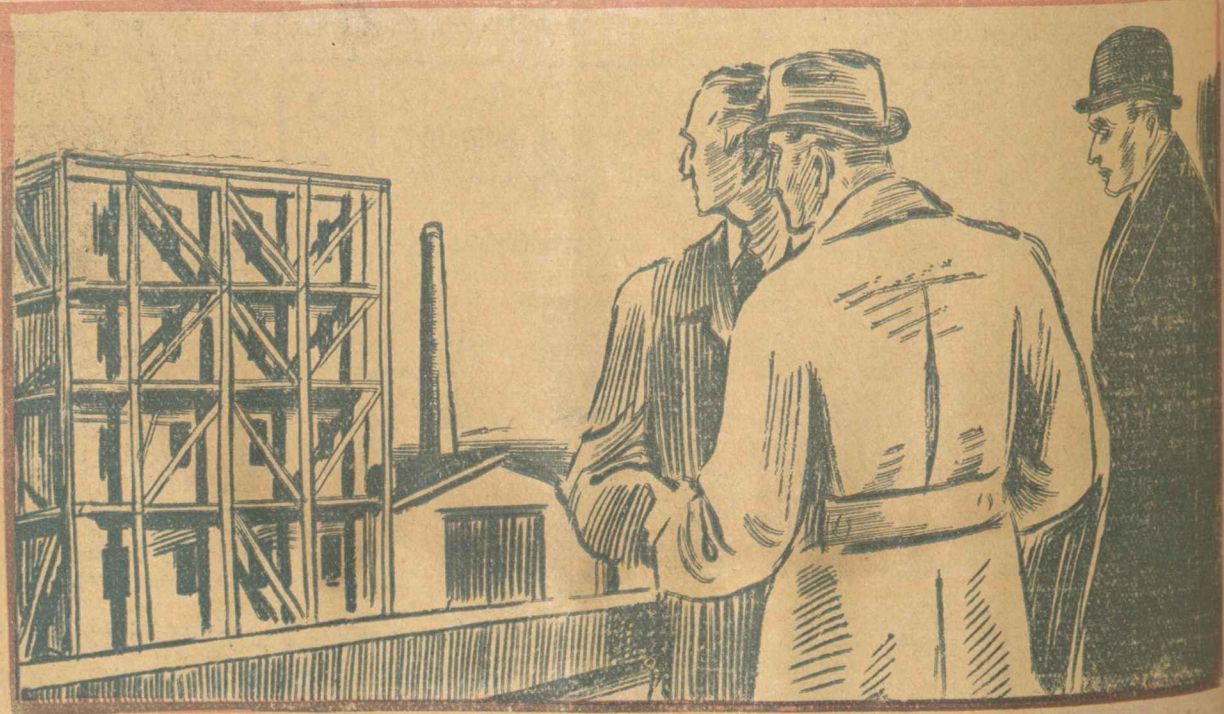
— Με υπερασπίσατε σεις;

— Έγώ ο ίδιος. Πρό ενός μηνός είχα ακόμα σχέδια με την Γερμανική Πρεσβεία.

— Μά, αφού τα ξέρουν όλα, είμαι χαμένος! Φώναξε ο Ροβέρτος, ξεχνώντας κάθε έπιφύλαξη.

— Όχι, γιατί συνήγορήσα έπιδέξα για σας, γιατί έκανα τον θαρώνο Σθάρτς ν' αμφιβάλλη για την αλήθεια. Μά θα καταστραφείτε μόνοι σας, αν δεν ξαναγίνετε κύριος του έαυτού σας, αν ταραχθείτε και σε άλλη περίπτωση, όπως ταραχθήκατε πρό όλίγου. Χάρις σε μένα, ή ύποψ'ες του θαρώνου κλονίστηκαν πολύ, έσθυσαν σιγά σιγά έντελώς. Είναι περίπου βέβαιος ότι τα όργανά του γελάστηκαν... Μά δυσπιστήτε πάντοτε, έχετε τον πόνος, και να θυμάστε διαρκώς ότι ο θαρώνος Σθάρτς έλνοντας να έπιδείξη μεγάλο ζήλο, θα έπιδώξη όλες τις ευκαιρίες για να σας καταστρέψη. Και όταν ζητήσετε να βρείτε πάντοτε.

(Ακολουθεί)

Το εργοστάσιο ώρθωνόταν πάλι έπιβλητικό.

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΔΑΙΜΟΝΙΣΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ Π. ΑΛΜΠΕΡ

(Αληθινή Ιστορία)

Ο Κλώντ Μπουγκάρ, ένα παλληκάρι δέκα όχτώ χρόνων, ζούσε μαζί με τη μητέρα του στο Τουέ, ένα μικρό χωριό της Δυτικής Γαλλίας. Το σπίτι τους ήταν πολύ μικρό. Είχε δυο μονάχα δωμάτια. Δεν χρειαζόντουσαν, όμως, και περισσότερα στους ταπεινούς αυτούς και λιτοδυσχερούς ανθρώπους. Στη μια κάμαρα, που χρησίμευε και για τραπεζαρία, κοιμόταν η γρηά και στην άλλη ήταν το εργαστήριο και ο κοιτώνας του γιου του.

Ο Κλώντ ήταν ένας από τους πιο φημισμένους υαλογράφους της εποχής του. Σε χρόνια εκείνα, — θρισκόμαστε στις άρχες του 19' αιώνα — ή υαλογραφία (τα όπτα), έθεωρείτο τέχνη και έπιστήμη μαζί.

Ήσαν αφάνταστες ή δυσχερείες που συναντούσε τότε ο τεχνίτης για να συναρμολογήσει διάφορα χρωματιστά γυαλιά και να σχηματίση μια παράσταση, με θρησκευτική, ως έπί το πλείστον, περιεχόμενο, που θα κοιμούσε το παράθυρο κάποιας εκκλησίας. Η δουλειά αυτή ήθελε μεγάλη έπιμονή και ύπομονη. Ο Κλώντ, λοιπόν, ήταν εξακουστός όχι μονάχα για την έπιτηδεσιότητά του στο να δουλεύει το γυαλί, μά και για την ζωγραφική του Ικανότητα.

Θα μπορούσε να κάνει μεγάλη περιουσία. Όστόσο, ήταν φτωχός, γιατί ή μόνη αμοιβή, που ζητούσε από τις εκκλησίες για τ' αριστουργήματά του, ήσαν τα έξοδά του. Ήταν, μάλιστα, τόσο φτωχός, ώστε ή μητέρα του καλλιεργούσε ένα μικρό χωράφακι με κίναδο, κολλήματα στο σπίτι τους. Τους κόκκους του κίναδοιού τους πουλούσε για κίναδοβυρί και με τις λεπτές ίνες του φυτού, έκανε γερά σχοινιά, που τ' αγοράζαν οι ναυτικοί. Μπορούσε κανείς να πη, ότι αυτό ήταν το κυριότερο εισόδημά τους.

Μία μέρα, ο άρχιεπίσκοπος της περιφέρειας, παράγγελε στον Κλώντ, μια μεγάλη υαλογραφία για την καινούργια εκκλησία, που σκόπευε να χτίση.

— Θέλω, τού έπτε, ή υαλογραφία αυτή να είναι το καλύτερο έργο σου. Βάλε τα δυνατά σου να κάμης κάτι το έξαιρετικό!

Ο καλλιτέχνης τού υποσχέθηκε να τον ευχαριστήσει. Κλείστηκε στο δωμάτιο του και δεν βγήκε από εκεί μέσα μια δολόκληρη βδομάδα, ψάχνοντας να βρη ένα θέμα άσυνήθιστο για την καινούργια του σύνθεση.

Είχε σκεδιάσει, με το κάρβουνο, σ' ένα τοίχο, πολλές παραστάσεις. Μά καμιά απ' αυτές δεν τον Ικανοποιούσε. Ήθελε να δημιουργήση κάτι, που θα τον έκανε άθάνατο, που θα προκαλούσε τον θαυμασμό όλοκληρου τού κόσμου.

Τέλος, ή έμπνευσις τού ήλθε ξαφνικά ένα απόγευμα. Την σκεδιάσε σε γενικές γραμμές στον τοίχο κι έμεινε έθουσιασμένος από την πρώτη εντύπωση που τού έκαμε. Κι έτρεξε, χαρούμενος, να τ' όπτε στη μητέρα του να χαρή κι εκείνη.

— Απόψε θα μείνω λίγο πιο άρνα, μητέρα, τής έπτε κατόπιν. Πρέπει να δουλέψω για να είναι έτοιμο το σχέδιο αύριο, που θα περάση ο άρχιεπίσκοπος να τ' όπτε, όπως με είδοποίησε...

Η γρηά τού έβαλε το φαί του στο τραπέζι και σκέφτηκε ότι ό γιός της χρειαζότανε περισσότερη φωτιά εκείνο το βράδυ, αφού θα έσυχτούσε. Τα έζυλα, όμως, που τους έμειναν δεν θα βαρτούσαν πολλή ώρα. Τι να γίνει, θα τού άσπνε δίπλα στο τζάκι και μερικά δαμάτια κίναδοβυρί. Δεν τα χρησιμοποιούσαν ποτέ για κάψιμο τα φυτά αυτά, έπειδή σκόρπιζαν μια παράση μυρωδιά. Μό, στην άναβουσία καλό είναι και το χαλάζι.

Και ή μητέρα του έναψε μια κόλη φωτιά στο τζάκι, άφησε σε μία άκρη λίγα δαμάτια κίναδοβυρί και πήγε να πλαγιάση.

Τό δράμα τού Κλώντ.

έθγαιναν από τὸ τζάκι τὸν εἶχαν τυφλώσει καὶ πνίξει. Καὶ ὅμως, ἐξακολουθοῦσε νὰ σχεδιάζει. Ἡ ἐμπνευσις ἀδηγοῦσε τὸ χέρι του. Δὲν πρόσεξε ὅτι εἶχε περάσει ἡ ὥρα. Κ' ἡ κούρασις ἄρχισε νὰ πέφτει ἀπάνω του θαρραλῶς, μολυβένια...

Τέλος, τὸ χέρι του παρέλυσε. Δὲν μπορούσε πιά νὰ τὸ σηκώσει. Ἐνας πέπλος σκέπασε τὰ μάτια του. Καταλάβαινε ὅτι τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ συνεχίσῃ. Κι' ἔπρεπε, ὅπως ἦταν ντυμένος, στὸ χαμηλὸ του κρεβάτι. Ἐνας θαρρὺς ὕπνος ἐκλείσε ἀμέσως τὰ μάτια του.

Ἡ τελευταία σκέψις ποὺ ἔκανε, ἦταν:
— Αὐριο θὰ σηκωθῶ πρῶτ', γιὰ νὰ συμπληρώσω τὴ σύνθεσι, γιὰ νὰ τὴν ὀρῇ ἔτοιμη ὁ ἀρχιεπίσκοπος.

Τὴν ἐπομένη, μόλις ξημέρωσε, ὁ καλλιτέχνης πήδησε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ πλησίασε τὸ σχέδιό του. Τὴν ἴδια στιγμή μιὰ κραυγὴ τρόμου θύγῃ ἀπὸ τὰ στήθη του καὶ ἀπισθοχώρησε, μὲ τὰ μάτια του πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες. Ἐκανε δυὸ φορὲς τὸν σταυρὸ του καὶ γύρισε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι του μὲ ἀηδία, μὲ θδελυγγία.

Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι τὸ Πνεῦμα τοῦ Πονηροῦ ἤθελε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, ἐπεὶ θὰ τὸ παρουσίαζε ἐκμηδενιζόμενο ἀπὸ τὴν Παναγία. Ὁ Διάβολος —γιὰ αὐτὸς θὰ μπορούσε νὰ κρίνῃ μιὰ πράξι τόσο ἀνιερῇ— μετέβαλε τὸν θρησκευτικὸ πῖνακα τοῦ Κλώντ σὲ ἀκόλαστη σύνθεσι. Ἡ Παναγία εἶχε μεταμορφωθῇ σὲ μιὰ ἑξαλλῃ, ἀναμαλλιασμένη χορεύτρια, ποὺ χαμογελοῦσε. Ἐνας Ἔρως, τραβοῦσε τὴν ἐσθία της... Στὰ πόδια της ἦταν ἐκπλωμένη μιὰ μάγισσα. Καὶ τὶς μορφὲς τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἁγίων ἀντικατέστησαν μερικά τέρατα, ποὺ γελοῦσαν ἀδιάντροπα!...

— Θεέ μου! συχώρεσέ με!... τραύλισε ὁ Κλώντ Μπουγκάρ.

Καὶ θύγῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι, ἀλλόφρων καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ, χωρὶς νὰ ξέρῃ οὔτε ὁ ἴδιος ποὺ πηγαίνει, φωνάζοντας:

— Ὁ Διάβολος μπῆκε μέσα μου!... Εἶμαι καταραμένος!... Εἶμαι εἰσαυτισμένος!

Τέλος, ἔπεσε ἐξαντλημένος ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα ἐνὸς σπιτιοῦ. Οἱ χωρικοὶ ποὺ πῆγαν νὰ τὸν βοηθήσουν, δὲν δυσκολεύτηκαν νὰ καταλάβουν ὅτι ἦταν τρελλός. Πράγματι: ὁ κλονισμὸς ποὺ δοκίμασε ὁ καλλιτέχνης ὅταν εἶδε τὴ θεϊκὴ μορφή της Παναγίας, νὰ μεταβάλλεται σὲ γελαστὸ πρόσωπο χορευτριάς, ἦταν τόσο δυνατός, ὥστε τοῦ θόλωσε τὸ μυαλό...

Ὅσοι τὸν ἀκούσαν νὰ λῇ, μὲ κομμένες φράσεις καὶ υπερδωμένα λόγια, τί εἶχε γίνει, φαντάστηκαν ὅτι ὁ Κλώντ ἔπαθε παράκρουσι. Μὰ ὅταν πῆγαν σπῆτι καὶ εἶδαν τὴν ζωγραφικὴν τὴν σύνθεσι, θεοσπώθησαν, ὅτι, πράγματι, ὁ καλλιτέχνης αὐτὸς εἶχε σχεδιάσει ἕνα ἀκόλαστο σύμπλεγμα!... Καὶ σχημάτισαν τὴν πεποίθησι ὅτι ὁ Διάβολος θὰ τοῦ εἶχε ἐμπνεύσει τὴν ἱερόσυλη αὐτὴ παρωδία.

Ὁ ἀναγνώστης θὰ ὑποθέτῃ ὅτι ἡ ἱστορία μας αὐτὴ εἶναι φανταστική. Μὰ ὅχι! Εἶναι πραγματικὸ γεγονός. Καὶ ὁ ἀτυχὴς Κλώντ Μπουγκάρ, πλήρως πολὺ ἀκριβὰ μιὰ μεγάλη ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψι. Ἐγινε ἀφορμή, δηλαδή, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ θέβαια, νὰ διαπιστωθῇ ἡ νάρκωτικὴς ἰδιότης τῆς καννάβης, ἀπ' τὴν ὁποία παράγεται, ὡς γνωστὸν, τὸ χασις. Ἐκείνη τὴ νύχτα, τὰ κλαδιά τοῦ φυτοῦ, ποὺ τ' ἄναψε στὸ τζάκι, τὸν ζάλισαν μὲ τὶς ἀναθυμιάσεις τους, τὸν ἔκαναν νὰ δῇ ἀσελγῇ ὁράματα καὶ νὰ τὰ ζωγραφίσῃ μηχανικά, σὰν νευρὸ σπαστο. Καὶ ἀπὸ τότε μονάχα ἔγινε γνωστὴ καὶ στὴν Εὐρώπῃ ἡ χρῆσις τοῦ χασις, τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ δημιουργοῦ τεχνητῶν παραδείσων. Ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, οἱ Εὐρωπαῖοι νόμιζαν ὅτι μονάχα ἡ ἰνδικὴ καννάβις, μπορούσε νὰ προκαλέσῃ μέθη. Ὁ Κλώντ Μπουγκάρ τοὺς ἀπεκάλυψε ὅτι καὶ οἱ κόκκοι τῆς Εὐρωπαϊκῆς καννάβης ἔχουν τὴν διαβολικὴ αὐτὴν ἰδιότητα. Καὶ στάθηκε ὁ ἴδιος τὸ πρῶτο θῦμα τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ.

Π. ΑΛΜΠΕΡ

Συνιστῶμεν εἰς τὰς ἀναγνώστριάς μας τὸ ἐργαστάσιον Ἑλευθέρων Σπουδῶν Κοπτικῆς καὶ Ραπτικῆς τῆς κ. ΧΡΗΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, ὁδὸς Μητροπόλεως 14 α, Ἀθῆναι.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Ὁ νοῦς μου ἀπόψε τριγυρίζει
στὰ περασμένα, στὰ παῖα,
ποῦλί, ποὺ μῆτε πιά γνωρίζει
τὴν γκρεμισμένην του φωνή,
καὶ ποὺ δὲν θρίσκει, μὲς' στὴν τόπ
γύρω, τριγύρω, συμφορὰ,
μῆτε κλαδάκι, νὰ διπλώσῃ
τὰ ματωμένα του φτερά.

ΝΥΧΤΑ

Σκοτάδι, μ' ἐντυσεσ καλὰ,
τόσο πολὺ ψὲς θράδου,
ποὺ σὰν σκοτάδι φάνταζε
κι' ἐγὼ μὲς' στὸ σκοτάδι,
ὅπου μὲ πῆρε κι' ἐδούσα
στ' ἀχνόφωγὸ τῆς μέρας,
μαζὺ μὲ σέ, σὰν οὐνεφο,
ὁ πρωϊνὸς ἀέρας.

Ἔ νύχτα, πόσο σ' ἀγαπῶ
στὰ μαῦρα ὅταν ντυμένη
στεκεῖς ἀπάνω ἀπὸ τὴ γῆ
θαρεῖα, συννεφιασμένη
καὶ δείχνεις τῆς ἀσβολερῆς,
ἀνταρτισμένης πλάσης,
τί θ' ἀπομείνῃ μιὰ φορὰ,
σὰν δὲν θὰ ξεεραδιάσῃ.

ΒΡΑΔΥΝΑ ΠΕΝΘΗ

Οἱ στοχασμοὶ μου—ἀλλοὶ σὲ μέναι
χεινοπαριῶτικοί εἶναι τώρα
κι' εἶναι σὰ φύλλα μαρμαίνα
ποὺ τ' ἀνεμίζει ἡ μπόρα...

Δίπλα στὴ ρίζα ἐνὸς πλατάνου
πίνω τὰ δάκρυα κάποιος θρύσης
κι' ἴσως ἐκεῖ νὰ μ' ἀπαντήσῃ
στὰ σωριασμένα φύλλα ἀπάνω
τὴν ὥρα τῆς θλιμμένης δύσης...

Ἀχνίζουμε στὰ παραθύρια
τὰ νοτισμένα τζάμια τώρα,
θαμπὰ τ' ἀστέρια εἶναι καὶ μύρια
τὰ φῶτα πρὸ θαμπὰ στὴ χώρα...

Πάχνη μαγνὰδι ἔχει σκεπάσει
τὴν ἀνατάρραχην ἐσπέρα
καὶ μέσα στὴν ὄγρη ἀμμοσφαῖρα
πάσχει μαζὺ μου κι' ὅλη ἡ πλάσι,
σὰν ἀπὸ μιὰ ἀγνωστὴ φοβέρα...

Μετρῶ τὴν ὥρα τὴ θλιμμένη
μὲ τὸ κρυφὸ μου καρδιοχτύπι...
Τὸ φεγγαράκι, νὰ το, θγάνει
κι' αὐτὸ μὲ μιὰ περίσσια λύπη!
Σὰ δάκρυ σ' ἀκροθλεφαρίδα
τρέμει στὴν ἀναστρεφ γαλήνη
γιὰ μιὰ στιγμή σὲ μένα κλίνει
κι' ἀμέσως ἡ φευγάτη ἐλπίδα,
μπαίνει στὰ νῆφ καὶ μ' ἀφήνει...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣ

ΛΙΓΟΨΥΧΟΥΝ ΤΑ ΡΟΔΑ...

Λιγοψυχοῦν τὰ ρόδα σ' ἀνθογαλά,
Μὲ μάτια ὀνειροπλάνευτα, θαμπὰ
στὸ πλάγι τὴ κόρη, τὸ χλωμὸ κεφάλι
στὸ χλωμότερο χέρι τ' ἀκούμα...

Τὶ συλλογιέται; Δίχως νὰ θαρρῇ
κυττάζει πρὸς τ' ἀφλοίσβον ἀρχαῖον
καὶ μὲς' στὴ σιγαλιά τῆ θλίψεως
λιγοψυχοῦν τὰ ρόδα σ' ἀνθογαλά.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΠΑΝΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

Ταπεινὰ ἑτὴν Εὐπάδα

Πῶς εἶδαν τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὰ ἔτη 1797 καὶ 1798 οἱ Μαυιάτες τῆς Κορινθίης Δήμος καὶ Νικόλας Στεφανόπολις

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ναί, — ἐξακολούθησε ὁ γυιὸς τοῦ μπέη — οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους μᾶς παρουσιάζουν ὡς ληστές, ὡς ἀγρίους χωρὶς νόμους, χωρὶς ἥθη καὶ χωρὶς ἀνθρωπισμὸν...

— Οἱ ἄλλοι λαοὶ! φώναξε μὲ παραφορὰ ὁ γυιὸς τοῦ μπέη. Δὲν μποροῦν νὰ μᾶς κρίνουν αὐτοί... Δὲν μποροῦν οἱ σκλάβοι νὰ κρίνουν ἀνθρώπους ἐλευθέρους... Ποιὸς θὰ μπορούσε νὰ μᾶς κρίνῃ; Οἱ Γερμανοὶ;... Γονατίζουν καὶ σέρνονται κάτω ἀπ' τὸ ραβδί... Οἱ Ἴταλοι; Τρέφονται μὲ λειτουργίαι, μὲ θαύματα καὶ μὲ δουλικὰς προλήψεις. Οἱ Ἰσπανοὶ; Χλωμιάζουν καὶ τρέμουν μπρὸς τοὺς ἱεροεξεταστές... Οἱ Ἀγγλοὶ; Ἐκτιμῶν τοὺς λαοὺς σύμφωνα μὲ τὰ πλοῦτή τους. Τὸ χρυσὸν εἶναι ὁ πρῶτος κριτὴς τους, ὅπως καὶ τὸ πρῶτο εἶδός τους... Διέσχισα τὶς διάφορες χώρες τῆς Εὐρώπης... Κυβερνῶνται ὅλες ἀπὸ κυρίους ποὺ μοιάζουν μετὰ τοὺς τοὺς, συμμάχους τοῦ τυράννου τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ συνεπῶς ἐχθροὺς μας, ἀφοῦ εἶναι φίλοι τοῦ ἐχθροῦ μας τοῦ πρὸ ἀδυσώπητου.

Μᾶς κατηγοροῦν γιὰ πειρατὰς; Μὰ εἶναι κανεῖς πειρατῆς, ὅταν θέλῃ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ἐλευθερίαν του; Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ δεχθῶμε γονατιστὸν, ὅλους τοὺς ἐπιδρομῆς ποῦ, σὲ ὅλες τὶς ἐποχές, εἶχαν πάρει συνήθεια νὰ δηλώνουν τὴν Ἑλλάδα; Τοὺς θρησκολήπτους Μολτέρους, τῶν ὁποίων οἱ κουρσάροι, ἐπὶ αἰῶνας ὀλοκλήρους περνοῦσαν διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου τὰ νησιά τοῦ Ἀρχιπελάγους, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι οἱ κάτοικοί τους εἶναι σχισματικοί, γιὰτὶ δὲν θέλουν νὰ παραδεχθῶν τὸ Πουργατόριο ποὺ ἀποτελεῖ πηγὴ πλουτισμοῦ γιὰ τὸν Πάπα καὶ τὴν αὐλή του;...

Κι' αὐτὸς ὁ ἀσημαντὸς θασιεὺς τῆς Σαρδηνίας, ποὺ μᾶς κατηγορεῖ ἐπίσης γιὰ πειρατεία καὶ γιὰ ληστεία, δὲν τοὺς μιμεῖται κι' ἐκεῖνος; Δὲν ἔχει κι' αὐτὸς τοὺς ψευτοσεβαστεῖς πειρατὰς του, ποὺ ἔρχονται ἐν ὀνόματι τοῦ οὐρανοῦ νὰ λεηλατήσουν τὴν ἀτυχὴ Ἑλλάδα;...

Μᾶς κατηγοροῦν γιὰτὶ φροντίζουμε ν' ἀμυνθούμε;... Ὁρᾶτε κι' αὐτὸ!...

Ἐκείνη τὴν στιγμή, ὁ μπέης διέκοψε τὸν γυιὸ τοῦ καὶ εἶπε:

— Μιλήσες γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους... Μὰ ἐξέχασες τοὺς Ρώσους... Οἱ Ρώσοι εἶναι οἱ πρὸ σκληροὶ μας ἐχθροί... Στὸν τελευταῖο πόλεμο, μᾶς πρόδωσαν, μᾶς παράδωσαν τοὺς Τούρκους, μᾶς θυσίασαν...

XXI

Λεπτομέρειες ἄγνωστες γιὰ τὴν συμφορὰ τοῦ κόμητος Ὀρλώφ κατὰ τὴν ἐκστρατεία τοῦ Μωρέως. — Ἡ σφαγὴ τῆς Πελοποννήσου. — Ὁ ἥρωισμὸς τοῦ Ἀνδρέουτσου.

— Ἐγὼ — ἐξακολούθησε ὁ μπέης — πολέμησα ὑπὸ τὶς σημαῖες τοῦ κόμητος Ὀρλώφ. Μᾶς εἶχε ὑποσχεθῇ ν' ἀποσπᾷ τὸν Μωρητὰ ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ νὰ τὸν κἀν ἀνεξάρτητο. Θὰ ἔπρεπε θέβαια νὰ εἶχαμε ὑποψίασθῃ τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς του ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ ἦρθε στὰ μέρη μας καὶ πῆγαμε νὰ τὸν δοῦμε καὶ νὰ ἀντιληφθῶμε τὴν δύναμιν τοῦ στρατοῦ του. Γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ δῆθεν σχέδιά του, ἔφερε μαζὺ του ἕνα ἐλάχιστον ἀριθμὸ στρατιωτῶν. Βασίζονταν σχεδὸν ἀποκλειστικὰ στὴν ἀφοσίωσιν μας καὶ τὸ θάρρος μας.

Ὁ κόμης προσποιήθηκε ὅτι ἐπιδοκιμαζεῖ τὸν ζῆλον μας καὶ ὅτι ἀκούει τὶς γνώμες μας. Συμφωνήσαμε νὰ συνεννοηθῶν ὅλοι οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Μάνης καὶ τοῦ Μωρητῆ γενικά καὶ νὰ λάβουν τὰ κατάλληλα μέτρα γιὰ νὰ καταλάβουν τὶς πρὸ σημαντικὰς θέσεις καὶ πρὸ πάντων τὸν πεδῶνα τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου, ἐνῶ συγχρόνως οἱ Ρώσοι θὰ κατελάμβαναν τὸν κόλπον τῆς Ναυπάκτου γιὰ

νὰ κόψουν τὸ διὰ θαλάσσης πέρασμα πρὸς τοὺς Τούρκους.

»Ὁ Ὀρλώφ δέχθηκε αὐτὲς τὶς προτάσεις. Ὁ Ὀυβουλος! Τὰ μάτια του φαινότανσαν προσπλωμένα στὸν Μωρητὰ, ἐνῶ ἡ καρδιά του δρισκόταν ὀλόκληρη στὴν Κρμαία. Γοητευμένοι ἀπὸ τὶς ὑποσχέσεις του, ἀρχίσαμε νὰ ἐτοιμαζώμαστε. Μὰ ποῖα ἦταν ἡ ἐκπληξίς μας! Τὴν ἴδια μέρα κίολας, χωρὶς νὰ περιμένη τὴν συγκέντρωσιν τῶν Ἑλλήνων ἀρχηγῶν, χωρὶς νὰ μᾶς προειδοποιήσῃ μὲ κανένα τρόπο ἐπετέθη κατὰ τῆς πόλεως τῆς Κορίνθου καὶ ἐβάδισε ἐναντίον τοῦ Ναυαρίνου καὶ τῆς Μεθωνῆς.

»Μόλις μάθαμε αὐτὴν τὴν εἰδησίαν, δὲν κρύφαμε καθόλου τὴν ἐκπληξίς μας καὶ τοὺς φόβους μας. Μὰ θέλοντας καὶ μὴ, ἀναγκαστήκαμε νὰ ἐπιτεθῶμε καὶ μεῖς γίναν κύριοι τῆς Καλαμιάτας, τοῦ Μιστρά καὶ θαδίσσαμε ἐναντίον τῆς Τριπολιτσᾶς, στὴν ὁποία ἔμενε ὁ πασάς.

»Ἡ ἐπιτυχία εἶχε στέψει τὶς πρώτες ἐπιθέσεις τῶν Ρώσων. Κυρίευσαν τὸ Ναυαρίνο καὶ ἡ Μεθώνη ἦταν ἔτοιμη νὰ παραδοθῇ, ὅταν ἔξαφνα ἐκατὸν πενήντα χιλιάδες Τούρκαλβανοὶ εἰσέβαλαν στὴν Πελοπόννησον κι' ἄρχισαν νὰ περνοῦν διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου ὅτι θρισκόταν μπροστά τους.

»Ὁ Ὀρλώφ ἔσπευσε ἀμέσως νὰ ἐπιβιβασθῇ στὰ πλοῖα του, ἀφήνοντάς μας μόνους νὰ τὰ θγάλοιμε πέρα μ' αὐτὰ τὰ θηρία, μπρὸς στὰ ὁποῖα ἀναγκαστήκαμε νὰ ὀποχωρήσουμε, μὰ πολεμῶντας πάντοτε.

»Τὶ καταστροφές, τί ἀγριότης σημάδεψαν τὸ πέρασμά τους! Οἱ κάτοικοι τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Πελοποννήσου ποῦ δὲν περιέμεναν μιὰ τόσο ἀπρόοπτη εἰσβολή, ποὺ δὲν εἶχαν μάθει κἀν τὴν ἐπαίσχυντο ἀναχώρησιν τῶν Ρώσων, δὲν μπόρεσαν, ὅσποιοι καθὼς ἦσαν, νὰ προσβάλουν καμμιὰ ἀντίστασιν καὶ κατασφάχτηκαν κυριολεκτικῶς.

»Οἱ ἐπιδρομεῖς δὲν σεβάστηκαν οὔτε τὶς ἐκκλησιάζειν σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἔφθασαν τὴν ὥρα ποὺ ἕνας ἱερεὺς ἐδίδασκε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ μπροστὰ σὲ πλῆθος πιστῶν. Τοὺς ἔσφαξαν ὅλους ἀνεξαιρέτως.

»Ἐπειτα ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰ αὐτὴ τῶν Ρώσων, πῶς οἱ Εὐρωπαῖοι ἱστορικοὶ, ὅσοι τοῦλάχιστον σέβονται τὴν ἀλήθειαν, μπόρεσαν νὰ ἐπιρρίψουν στοὺς κατοίκους τῆς Πελοποννήσου ὅλη τὴν εὐθύνη τῆς ἀτυχῆς αὐτῆς ἐπανάστασεως; Ἡ ἐξέλιξις τῶν γεγονότων δὲν τοὺς ἀπέδειξε ἀρκετὰ ὅτι ὁ κόμης Ὀρλώφ κατέθηκε στὴν Ἑλλάδα μόνον καὶ μόνον γιὰ ν' ἀπασχολήσῃ τοὺς Τούρκους καὶ νὰ τοὺς κἀν ν' ἀποσύρουν τὶς δυνάμεις τους ἀπὸ τὴν Μαύρην Θάλασσαν;

»Ὅταν ὁ Ὀρλώφ πυρπόλησε τὸν ἐχθρὸν στόλον στὸ λιμάνι τοῦ Τσεσμέ, τί τὸν ἐμπόδιζε νὰ κυριεύσῃ τὸν Μωρητὰ, τὴν Κρήτη, τὸν Εὐρίπτον καὶ τὴν Ρούμελη ἀκόμα, ἂν ἤθελε νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς Ἕλληνας;

»Μὰ αὐτὸς, ἂν ἔκανε τὴν ἐμφάνισίν του στὰ ἑλληνικά παραλία, τὸ ἔκανε μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐξέγερσιν τους καὶ νὰ τοὺς ἐγκαταλείψῃ κατόπιν στὴν λύσσα τῶν Τούρκων. Προδοσία ἀκόμα πρὸς φρικτὴν, γιὰτὶ ἦταν ἀντίθετη πρὸς τοὺς σκοποὺς τῆς αὐτοκρατείας Αἰκατερίνης, ποὺ ἦσαν γνωστοὶ ἀπὸ τὶς ὁμολογίες τοῦ πρίγκηπος Σουβάωφ στὴν σύγκλητον τῆς Βενετίας. Ὅταν ἡ σύγκλητος παρακάλεσε τὸν πρίγκηπα νὰ φροντίσῃ διὰ τῆς Αἰκατερίνης ν' ἀνακουφίσῃ τὴν δουλείαν τῶν Ἑλλήνων, ἐκείνη φώναξε:

— Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο συμπαθεῖ ἡ αὐτοκράτειρα τοὺς Ἕλληνας; Ποιὸς δὲν ξέρει τὴν ἀγάπην μὲ τὴν ὁποία φέρθηκε πάντα πρὸς αὐτοὺς; Ἀποδείξει τὰ πεντακόσια ἑλληνοπούλα ποὺ σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία της, ὁ κόμης Ὀρλώφ, μόλις ἔφθασε στὰ νησιά τοῦ Ἀρχιπελάγους, διέλεξε καὶ ἔστειλε στὴν Πίζα ὁπου σπουδασαν μὲ ἐξοδὰ της καὶ κατόπιν ἐπῆγαν στὴν Πετρούπολιν, ὅπου γίνηκαν ἀξιωματικοί...

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤ. ΚΑΨΗ

Η ΣΜΥΡΝΗ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΣΑΡΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΙΣΤ'.

Ο ΜΠΟΥΡΝΟΒΑΛΗΣ ΒΑΣΙΛΑΡΑΣ
ΜΙΑ ΦΟΝΙΚΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Ήταν λοιπόν ο Βασιλαράς ένα από τα πιο περίφημα πρωτοπαλικάρα του Μπουρνόβα κι' έπειδή ταυτόχρονα ως ήταν και τίμιος και θρησκος και φιλότιμος, απελάμβανε του γενικού σεβασμού και της αγάπης του κόσμου. Οι μόνοι που τότε μισούσαν ήταν οι κακοποιοί αλλόφυλοι για τους οποίους ο Βασιλαράς ήταν κυριολεκτικά φόβητρο.

Πολλές φορές ή καλύτερα πολλές νύχτες πήγαιναν στον Μπουρνόβα ζεϊμπέκια, για να βρουν άφορμή να τσακωθούν με τον Βασιλαρά και να του πάρουν τον άερα, αλλά πάντοτε έφευγαν άπρακτοι, γιατί μόλις αντίκριζαν τζιγάντιον ανόστημά του, την περήφανη κορμοστασιά που και την αστραφτερή ματιά του, άλλαζαν γνώμη και γύριζαν άπρακτοι από κεί που ξεκίνησαν.

Και όμως ήταν γραφτό, να θάμνη το υπερήφανο αυτό παλληκάρι τα τίμια του χέρια με αίμα αδελφικό, με αίμα χριστιανικό. Ίδου δε πως έλαθε χόραν το αίμα-τηρό εκείνο γεγονός :

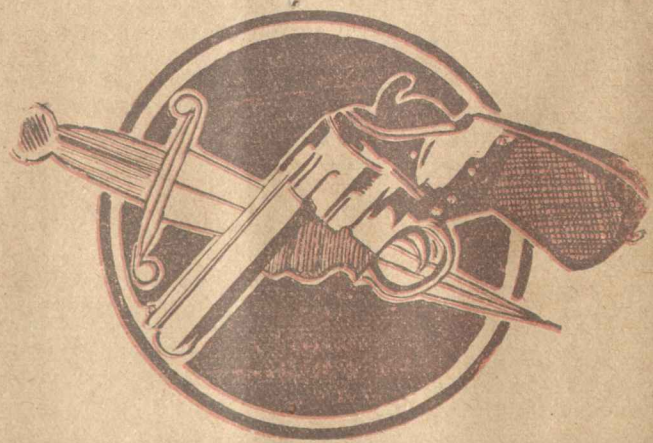
Ένας άλλος χριστιανός νταής του Μπουρνόβα, ο Στάθης Κοντογιώργης, χωρίς να έχη καμιά προσωπική άφορμή εναντίον του Βασιλαρά, άρχισε ωστόσο να καταφέρεται εναντίον του και να τον θρίζη, όπου έστεκε κι' όπου βρισκόταν. Γιατί ; Απλούστατα, γιατί δεν μπορούσε ν' ακούη να μιλάει όλος ο κόσμος με αγάπη για τον Βασιλαρά. Πολλές φορές μάλιστα περνώοντας από το χαοτικό του, του έριχναν άγριες ματιές και του πετούσαν πόντους επίτηδες για να τον προκαλέση. Ο Βασιλαράς που δεν ήθελε με κανένα τρόπο να χτυπηθί με διόφυλό του, έκανε πως δεν καταλαβαίνει και σ' εκείνους που πήγαιναν και του λέγανε πως ο Κοντογιώργης, τον θρίζη, απαντούσε :

— Άς είναι καλά ο άνθρωπος κι' άς με θρίζη.

Ο Κοντογιώργης όμως ήθελε σώνει και καλά να μετρηθί με τον Βασιλαρά και να του πάρη τα πρωτεία της πρωτοπαλικάριας, άμα είδε πως δεν κατορθώνει τίποτα με τις θρισίες, κατέφυγε σ' ένα πολύ ταπεινό μέσον. Τό άπόγευμα της Μεγάλης Παρασκευής, περνώντας από το σπίτι του Βασιλαρά, χωρίς καμιά άφορμή, άρχισε να θρίζη τη γυναίκα του αντίπαλου του με λόγια πολύ προσβλητικά. Η γυναίκα φιλότιμη και περήφανη κι' αυτή, άρχισε τὰ κλάματα και όταν σέ λίγο γύρισε ο Βασιλαράς, άρχισε τὰ κλάματα και όταν βρήκε την έκκλησία, με δάκρυα στα μάτια, διηγήθηκε στον άνδρα της, την προσβολή που της έκαμε ο Κοντογιώργης.

Τὰ πλατεία στήθια του περήφανου παλληκαριού φούσκωναν τότε από αγανάκτηση. Πήρε τη μεγάλη του κάμα την έκρυψε στο πλατύ του ζωνάρι και τράβηξε μόνος του για την έκκλησία. Δεν πήρε τη γυναίκα του μαζί.

Κ' ή όργη του Θεού, τ'άφερε ώστε έξω από την έκκλησία να συναντήση τον ύ-θριοτή της γυναίκας του.

— Βρέ Στάθη — του φώναξε μόλις τον αντίκρισε — πώς, μωρέ, καταδέχτηκες να θρίσης μία γυναίκα ;

— Έτσι θέλω, του απάντησε ο Στάθης άγέρωχα, βάζοντας συγχρόνως το χέρι στο ζωνάρι του.

— Μωρέ Στάθη, επανέλαθε ο Βασιλαράς, γιατί δεν να γίνουμε έχθροι στά καλά καθούμενα ; Δεν μας φέ-λουν οι αλλόφυλοι ; Έλα, μωρέ, να πάμε στην έκκλησία μαζί, μέρα ποδών και να τὰ ξεχάσουμε όλα.

— Ποτέ. Παράτα την έκκλησία. Μη θρίσεις άφορη-τή θρησκεία. Άν σου θαστά έλα να μετρηθής μαζί μου φώναζε άγρια ο Στάθης.

— Εί! Μά δεν υποφέρεσαι άτιμεί!... Τράβα λοιπόν πιστόλι σου και χτύπα, μωρέ !... ούρλιάζει ο Βασιλαράς και προτείνει το στήθος του.

Στό μεταξύ, σέ μικρή από τους δυο αντίπαλους έ-πύστανι μαζεύτηκε άρκετός κόσμος, χωρίς κανείς να τολμά να τους πλησιάση, γιατί κ' οι δυο ήσαν έξαγρη-μένοι σαν θηρία.

Ο Στάθης, χωρίς να χάση καιρό, θιάζει το πιστόλι του και πυροβολεί εναντίον του Βασιλαρά. Η πρώτη σφαίρα αστόχησε. Ός που να προσθάση όμως να ρίξη και δεύτερη σφαίρα, ο Βασιλαράς με ένα τεράστιο πη-ζήμα, έρέθηκε κοντά του. Τράβηξε τη φοβερή κάμα του και την θύπισε στο στήθος του αντίπαλου του! Και όταν τον είδε νεκρό, ψιθύρισε, στέκοντας από πάνω του πικραμένος :

— Παληοτόμαρο, είχες δεν είχες μ' έκαμες φορη-τοια μέρα !...

Πέταξε κατόπιν μακριά το αίματοβαμμένο πιστόλι του και προχώρησε προς τον κόσμο, που παραμέρη-για να περάση.

Η έξουσία δεν κατάρωσε να τον συλλάβη. Ο φίλος του, Άγγελος Προκοπίου, φρόντισε να τον κρύψη και να τον στείλη μυστικά στην Ελλάδα, όπου έμεινε κά-ποσα χρόνια και μετά την κατάληψη της Σμύρνης, ή-ρισε στο χωριό του προς μεγάλη χαρά των συγγερ-ών του, που δεν έπαψαν ποτέ να τον αγαπούν και να τον θαυμάζουν.

Κι' όταν ήρθε ή μέρα της εθνικής καταστροφής κι' ο κόσμος έφευγε πατείς με πατώσε, ο Βασιλαράς πήρε κάμποσα παλληκάρια μαζί με τον Σκληρό — έναν άν-δρα λον άτρόμητο Μπουρνόβα — θγήκε έξω από το χω-ριό και πολεμώντας σαν ήρωας κράτησε τους έχθρους έξω από το Μπουρνόβα κάμποσες ώρες κι' έβγαλε με-ρό στους χωριανούς του να φύγουν προς τη Σμύρνη.

Ο Βασιλαράς όμως Σκληρός και οι γενναίοι σύντροφοί τους δεν έπα-σαν ποτέ στη Σμύρνη.

Σκοτώθηκαν όλοι, άσπιζόμενοι τό άράκι το-ιό τους και την τιμή του Έλληνικού ήμιματος !... Οι όλοι που έσώθηκαν από τη φοβερή έκκληση μα-διγούνται ότι ο Βασιλα-ράς αν και θάρρα τολ-ματισμένος στο στήθος έ-ακολουθούσε να μάχε-ται έως ότου νέες τρι-ές έ-ριξαν κάτω νεκρό.

Π. ΚΑΨΗ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ
συνέχεια.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΡΑ'Υ'ΝΟΛΤΣ

ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Είναι θαρεια άρρωστη ! τον διέκοψε ο γιατρός!... Έχει τρομερά έγκαύματα σ' όλο της το σώμα... Έπει-δή κατοικώ εδώ πλησίον, θεώρησα φρόνιμο να μείνω δ-λη την νύχτα κοντά της. Από την ώρα της πυρκαϊάς δεν άπομακρύνθηκα, ούτε στιγμή από κοντά της.

— Η φροντίδα σας θ' άνταμειφθούν γενναίως, ά-πάντησε ο κόμης. Νά ή διεύθυνσίς μου — έπρόσθεσε μετά άκουσάς του την κάρτα του. Σεις που κατοικείτε :

— Κατοικώ στο Χολλουαύ, λόρδε μου, απάντησε ο γιατρός. Ο όποιος δεν ήταν άλλος απ' τον γιατρό που είχε πάρει το παιδί της Έλλης, και δνομάζομαι Ουέντ-γουορθ.

— Το Χολλουαύ είναι ήσυχη κ' ύγιεινή συνοικία, είπε ο κόμης, και μου φαίνεται ότι ή κ. "Αρτεμς "Αρλιν-γκτον θά γινόταν πιο γρήγορα καλά αν μετεφέρετο έ-κεί. Φτάνει μόνο να είχε όλες τις περιποιήσεις...

— Θα θέω προθύμα το σπίτι μου στην διάθεσίς της κ. "Αρλινγκτον, απάντησε ο γιατρός, σ' ή σύζυγός μου θά την περιποιηθί καλλίτερα από κάθε άλλον...

— Θαμιάσαι ! είπε ο κόμης. Έπιθυμώ να μεταφερθί ή κ. "Αρλινγκτον στο σπίτι σας. Υποσχεθήτε μου όμως ότι θά φροντίσετε γι' αυτήν, όσο το δυνατόν καλλίτε-ρα...

— Θα κάνω ό,τι μπορώ, λόρδε μου, απάντησε ο δόκτωρ Ουέντγουορθ...

— Και πώς είναι τώρα ή κυρία ; ρώτησε ο κόμης.

— Η κρίσις που έπαθε απ' τον τρόμο της ήταν πολύ σοβαρή, μά τώρα είναι ήσυχωτέρα.

— Μπορώ να την δω ;

— Μάλιστα, λόρδε μου, απάντησε ο γιατρός. Και θγήκε γρήγορα έξω.

Ο γιατρός σέ λίγο ξαναγύρισε για ν' άναγγείλη στον κόμη τα τον άκολουθήση στον θάλαμο, όπου ήταν ή "Αρτεμς.

Όταν ο κόμης μπήκε μέσα, ο Ουέντγουορθ θγήκε έ-ξω και ή νοσοκόμα που επέβλεπε την άρρωστη θγήκε κι' αυτή έξω.

Ο ευπατρίδης πλησίασε τότε στο κρεβάτι, και άφου κώθηκε κοντά στην άρρωστη της είπε :

— "Αρτεμς, θά με συγχωρέσης, γιατί σου φέρθηκα χέος σκληρά ;

— Δεν έχω καμιά άφορμή δυσανεκείας εναντίον σας και συνεπώς δεν έχω τίποτε να σας συγχωρέσω, απάν-τησε ή "Αρτεμς με φωνή άσθενηκή που έπαλλε από συ-κιση.

— Φάνηκα πολύ άδικος σέ σένα, "Αρτεμς, εξακολου-θώσε ο κόμης. Έτρεμα από τον φόβο μου μήπως φανώ γελοίος στους γνωστούς μου και γι' αυτό φέρθηκα κά-πως άπότομα. Μά τώρα διάβασα την έπιστολή σας που περιείχε τό γραμμάτιο και ξεχάσα τα πάντα...

— Η καλωσύνη σας, μιλόρδε, σας κάνει να μου μι-λάτε έτσι, ψιθύρισε ή "Αρτεμς με συγκινημένη φωνή.

— Ο δόκτωρ Ουέντγουορθ μου υποσέθηκε ότι θ' ά-ναρρώσετε γρήγορα !

— Λόρδε μου ! φώναξε ή "Αρτεμς γυρίζοντας τὰ κε-φάλι της στά μαζιλάρια της. Θα παραμορφωθώ για όλη μου τη ζωή... Τίποτε δεν μπορεί να με γλυτώση από την παραμόρφωσι... Τό σώμα μου, τό πρόσωπό μου, τὰ χέρια μου είναι γεμάτα φριχτά έγκαύματα... "Ω! Θεέ μου !... Πόσο είναι φριχτό να υποφέρω έτσι.

Και άρχισε να ολολύζει.

Ο κόμης την άφησε να κλαίη έτσι χωρίς να τη δια-κόπη.

Μετά λίγα λεπτά, ή "Αρτεμς γύρισε προς αυτόν και του είπε :

— Συγχωρήστε με για την άδυναμί μου και πέστε μου πως ή έπιστολή μου περιήλθε στά χέρια σας.

Ο κόμης της διηγήθηκε τότε τις λεπτομέρειες της

ΚΑΡΔΙΕΣ

συναντήσεώς του με την Καικιλία κι' έπειτα σηκώθηκε :

— Χαίρε, "Αρτεμς ! της είπε. Βλέπω, ότι ή παρου-σία μου σέ συγκινεί αντί να σέ καθησυχάζη. Άλλά να θυμάσαι, ότι και από μακριά, θά έπαγρυπνώ σέ σένα... Θά σε ξαναϊδώ γρήγορα...

— "Ω! μην το λέτε αυτό ! είπε ή "Αρτεμς με άγω-νία. Κι' αν οι φόβοι μου πραγματοποιηθούν, αν παρα-μορφωθώ ;... "Ω! τότε δεν θά ξαναϊδωθούμε πειά... θά κρυφτώ...

— Δεν θ' άναγκαστής να καταφύγης σ' αυτό, "Αρτε-μς, είπε ο κόμης. Πιστέψέ με, άς ελπίσουμε !... Άς ελπίσουμε κ' οι δυο !...

Και ο μεγαλόψυχος ευπατρίδης θγήκε έξω.

Στό διάδρομο συνάντησε τον γιατρό, στον όποιο έ-κατέλαθε τις συστάσεις του σχετικώς με τις περιποιή-σεις που έπρεπε να παράσχη στην άσθενη.

— Κύριε Ουέντγουορθ, είπε με τόνο θερμό, μην παρα-λείψετε να κάνετε τίποτε για να τη σώσετε από την πα-ραμόρφωσι.

— Θα κάνω ό,τι μπορώ ! απάντησε ο γιατρός.

Ο κόμης έσφιξε τό χέρι του γιατρού κι' έφυγε πολύ συγκινημένος.

Δ'

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΑΥΪΔ

Τό άριστοκρατικό παρεκκλήσιο του Άγίου ΔαυΪδ στο όποιο έκκλησιαζόταν ή άφρόκρεμα της κοινωνίας του Λονδίνου, είχε έφημέριο εκείνη την εποχή τον Ρέτζιναλντ Τρέισου, έναν νέο, άραίο, πλούσιο και εύγενή κληρικό.

Ήταν Κυριακή πρωί, ή έκκλησία ήταν γεμάτη από έκλεκτόν κόσμο και τό άρμόνιο άντηχούσε με θαθείς και ύποβλητικούς τόνους.

Σέ μία έδρα καθόταν ένας άσπρομάλλης Ιερέυς και κοντά του ο έφημέριος Τρέισου προς τον όποιον έστρέ-φοντο τὰ βλέμματα όλων των κυριών.

Είχε ύψηλό ανόστημα κι' εύλύγιστο σώμα. Τό μέτωπό του ήταν ύψηλό και πλατύ και τὰ γαλάζια μάτια του έλαμπαν από αντίληψη.

Όλοι και όλες κρεμάστηκαν από τὰ χείλη του, όταν σέ λίγο ανέθηκε στον άμβωνα για να κάνη τό κήρυγμά του. Δεν θά δημοσιεύσουμε εδώ τον λόγο του. Άρκεί μόνο να πούμε πως ήταν αντάξιος της φήμης του.

Μεταξύ των άκροατών του κανένας δεν φαινόταν πε-ρισσότερο προσεχτικός από την Καικιλία "Αρμπορουγκ, ή όποια καθόταν σέ μία έδρα απέναντι στον άμβωνα.

Κάθε φορά που τὰ μάτια του κληρικού στρεφόντουσαν προς αυτήν, φαινόταν σαν να σκούπιζε τὰ δάκρυά της.

Η λειτουργία σέ λίγο τελείωσε και ο ναός άδειασε. Μά ή Καικιλία καθόταν ακόμα στην έδρα της.

Έπειτα από πέντε λεπτά, ή γρηά έπιστάτισσα την έ-πλησίασε και της είπε :

— Κυρία, θά κλείσουμε...

— Μου κάνετε τη χάρη να μου δώσετε ένα ποτήρι νερό; ψιθύρισε με φωνή σβυσμένη ή Καικιλία.
— Άμέσως, κυρία, απάντησε η γρηά τρέχοντας προς το σκευοφυλάκειο.

Σε λίγο ξαναγύρισε συνοδευόμενη από τον έφημεριο Τρέισυ.

— Μου φαίνεται πολύ άρρωστη, κύριε, ψιθύρισε η γρηά γυρίζοντας προς τον έφημεριο.

— Ο Τρέισυ προχώρησε κι' άμέσως αναγνώρισε την ωραία γυναίκα.

— Η κυρία "Αρμπορουγκ ! φώναξε. Η έξοχότης σας άδιαθετεί ;

Και παίρνοντας από το χέρι της γρηάς το ποτήρι, το έδωσε στην σύζυγο του θωράνου.

— Δεν είναι τίποτε... η ζέστη ίσως... ψιθύρισε η Καικιλία.

Και ήπιε λίγο νερό.

— Σας εύχαριστώ, κύριε Τρέισυ. εξακολούθησε. Είμαι τώρα καλλίτερα...

— Η έξοχότης σας επιθυμεί ν' αναπαυθεί στο σκευοφυλάκειο ;... έρώτησε ο έφημεριος πιστεύοντας, ότι η Καικιλία ήταν πραγματικά άδιάθετη.

— Αν δεν είναι άδιακρισία αυτό... απάντησε η Καικιλία εξακολουθώντας να μιλά με φωνή άλλοιωμένη.

Και ο Τρέισυ της πρόσφερε το μπράτσο του και την ώδηγησε στο σκευοφυλάκειο, όπου θρισκόταν και ο γέρο-άσπρομάλλης ιερέας.

— Αυπάμαι, κύριε Τρέισυ, για τον κόπο στον οποίο σας θάξω, είπε η Καικιλία και κάθησε στο κάθισμα, το οποίο της πρόσφερε ο κληρικός. Άλλα η ζέστη και η συγκινήσεις που μου προκάλεσε ο θαυμάσιος λόγος σας, με κατέβαλαν...

— Ήτανε πράγματι πολύς κόσμος στην έκκλησία, απάντησε ο Τρέισυ, κολακευμένος από τους επαινούς της προς το κήρυμά του.

— Έν τούτοις το άσήμαντο αυτό έπεισόδιο δεν θα μ' έμποδισή να έρχομαι ν' άκούω όλους τους λόγους σας, παρατήρησε η Καικιλία χαμογελώντας.

Ο Τρέισυ χαμήλωσε το κεφάλι του, χαμογελώντας κι' αυτός.

— Είμαι έντελώς καλά τώρα, είπε η Καικιλία, και θα ξαναγυρίσω στο σπίτι μου. Σας εύχαριστώ πολύ για τις περιποιήσεις σας...

— Άς μη γίνεται λόγος γι' αυτό, κυρία "Αρμπορουγκ. Άλλα δεν μπορώ να σας αφήσω να επιστρέψετε μόνη μετά την άδιαθεσία σας. Επιτρέψατέ μου να σας συνοδεύσω ως την πόρτα σας... Θα περάσω άλλως τε από τον δρόμο που κατοικείτε...

Η Καικιλία δέχθηκε το μπράτσο του έφημερίου. Στον δρόμο, φάνηκε όσο μπορούσε πιο άξιαγάπητη, και τεχνικά και με μεγάλη χάρη ρώτησε τον Τρέισυ για δυο-τρια σημεία του λόγου του, δίνοντάς του να καταλάβει, ότι δεν είχε ξεχάσει ούτε λέξη.

Ο Ρέτζιναλτ Τρέισυ ήταν κι' αυτός θνητός, όπως όλοι μας και είχε τις ανθρώπινες αδυναμίες του. Αισθάνθηκε λοιπόν περηφάνεια κι' ευχαρίστησι, βλέποντας την έντύπωσι που είχε κάνει η εύλογατία του σε μια γυναίκα τόσο θελκτική.

Εφθασαν τέλος μπροστά στην πόρτα της Καικιλίας, η οποία παρακάλεσε τον ιερέα να μη. Άλλα εκείνος δεν μπόρεσε να δεχθή γιατί ήταν αναγκασμένος να πάει άλλο.

Η ώραία άριστοκράτις του έδωσε το χέρι της και εκράτησε το δικό του μερικές στιγμές.

Αυτό ήταν πολύ φυσικό, και όμως το ελαφρό ριζιμιο του άθρου εκείνου χεριού έκανε στον Τρέισυ τέτοια έντύπωσι, που ποτέ ως τότε δεν την είχε αισθανθεί.

Χωρίς ηκαν σε λίγο και ο έφημεριος του "Αγίου Δαυίδ καθώς εξακολουθούσε τον δρόμο του, άντελήφθη ότι η σκέψεις του πήγαιναν ακατάπαυστα στην Καικιλία.

Ε'

ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΕΣ

Η Καικιλία δεν έπληγε σκοπίμως εκείνο το θράδυ στον έυπερινό. Ήξερε καλά ότι η ευγένεια θα έκανε τον Ρέτζιναλτ Τρέισυ να πάει την άλλη μέρα στο σπίτι της για να πληροφορηθεί για την υγεία της.

Με την σκέψη αυτή, την επομένη καλλωπίστηκε όσο μπορούσε με περισσότερη φροντίδα.

Κατόπιν έπληγε στο σαλόνι και παίρνοντας ένα κανύργιο μυθιστόρημα, άρχισε να το διαβάζει.

Κατά τις δυο το άπόγευμα άκούστηκε κτύπημα στην έξωπορτα.

Η Καικιλία έκρυψε άμέσως το μυθιστόρημα και πήρε ένα θρησκευτικό βιβλίο που το είχε πρόχειρο μπροστά της.

Σε λίγο μια υπηρέτρια μπήκε μέσα και της άνηγγειλε τον πανοσιώτατον Τρέισυ.

Η Καικιλία σηκώθηκε άμέσως και τον υποδέχθηκε με όλη της την γοητεία.

— Ήρθα για να θεσπαιωθώ ότι η Έξοχότης σας άνέρωσε από την χθεσινή σας άδιαθεσία, είπε ο έφημεριος.

— Όχι, έντελώς, απάντησε η Καικιλία, χθες έπιστηφοντας ήμουνα ακόμα άδιάθετη...

— Πρόσεξα ότι δεν είχατε ρθή στον έσπερινό και άνησύχησα.

Η Καικιλία με μεγάλη δυσκολία έκρυψε ένα θρησκευτικό χαμόγελο, μόλις άκουσε την παράτολμη όμολογία του ιερέως.

Είχε άνησυχήσει γι' αυτήν !... Είχε προσέξει την έπουσία της !

— Σας θεσπαιώνω ότι κανένας λόγος έκτός από την άδιαθεσία μου δεν θα μ' έμποδίζει νάρθω στην έκκλησία, όπου θα λάθαινα μαθήματα, τόσο έπωφελή και τόσο πολύτιμα, είπε η Καικιλία. Πολλές φίλες μου μου ώμολόγησαν ότι έφυγαν από την έκκλησία κατασυγκινημένες, άφου άκουσαν τον λόγο σας... Μα και σε μένα συνέβη το ίδιο...

— Σε σας, κυρία Καικιλία ! φώναξε ο ιερέας το κάκω προσπαθώντας να κρύψει τη χαρά του.

— Μάλιστα και σε μένα, εξακολούθησε η φίλαςκη γυναίκα. Γιατί, για να φανώ ειλικρινής σε σας έχω ανάγκη παρηγοριάς και η θρησκεία είναι πάντοτε το πιο σίγουρο καταφύγιο... Η ζωή μου εξακολούθησε με περίλυπο ύφος — δεν είναι καθόλου εύτυχημένη. Ο σέρ Ρούπερτ φροντίζει περισσότερο για τις διασκεδάσεις του παρά για την σύζυγό του και μ' έγκαλείται μήνες ολοκλήρους.

Και έφερε το μαντήλι της στα μάτια της για να σκούπιση δέθεν τα δάκρυά της.

— Άλλα γιατί να σας κάνω να λυπάσθε με τις θλίψεις μου ; φώναξε ξεάφνα η Καικιλία. Και όμως σε ποιόν άλλο μπορούμε να έμπιστευθούμε έμεις τα φτωγά πλάσματα τις θλίψεις μας, άν όχι στους πνευματικούς μας πατέρες ; Από που άλλωθ να ζητήσουμε παρηγοριά ;

— Θεωρήστε με ως φίλο, φιλότατη κυρία, είπε ο έφημεριος και θα είμαι πολύ εύτυχημένος άν η ταπεινή μου συμβουλή μπορούν να άνακουφίσουν τις θλίψεις της ζωής σας.

— Κύριε Τρέισυ, δέχομαι τη φίλια σας, απάντησε η Καικιλία, άπλώνοντας προς αυτόν τα χέρια της, τα οποία εκείνος έσφιξε μέσα στα δικά του.

Το σφιζιμο του γλυκού εκείνου χεριού άναψε μέσα στην καρδιά του μια φλόγα άγνωστή του ως τότε. Κακίνισε και τα μάτια του συνάντησαν το βλέμμα του άραιοι εκείνου πλάσματος που ζητούσε τη φίλια του.

— Από σήμερα δεν θα έχετε πιο θερμή πιστή από μένα. Άλλα και σεις πρέπει ν' άφιερώνετε κάθε τόσο μισή ώρα σε μένα από τον τόσο πολύτιμον καιρό σας και να μου δίνετε την παρηγοριά της οποίας έχω τόσο ανάγκη.

— Μη φοβάστε τίποτε, κυρία Καικιλία, απάντησε ο ιερέας, ο οποίος αισθάνθηκε να τον τραβά προς αυτόν ένα άκατανίκητο θέλητρο. Δεν θα ξεχάσω ότι μου ζητήσετε την πνευματική μου βοήθεια...

— Σας εύχαριστώ θερμά ! φώναξε η Καικιλία. Να κρίνετε και μόνος σας άν έχω ανάγκη παρηγοριάς... Κυτάχτε το βιβλίο που διάβαζα...

Και παίρνοντας το θρησκευτικό βιβλίο, που είχε κοντά της, το άνοιξε στην τύχη.

— Να η σελίδα που διάβαζα έπρόσθεσε.

Η Καικιλία ήταν μάλλον ξεπλωμένη στον καναπέ που καθόταν και ο Τρέισυ αναγκάστηκε να σκύψει για να δει την σελίδα που του έδειχνε. Τα μαλλιά του άγγιξαν τα μαλλιά της, μα εκείνη δεν τράβηξε το κεφάλι της. Τα πρόσωπά τους σχεδόν άγγιχτηκαν και όμως καμνηποιηρή σκέψις δεν πέρασε από τον νου του.

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΕΡΡΟΛ ΦΛΥΝ, Ο... ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ!

[Ένα ένδιαφέρον άρθρον της Jeanne Roudot

ΣΤΙΣ 20 'Ιανουαρίου του 1909 γεννήθηκε στην 'Ιρλανδία ένα παιδί που δεν έμοιαζε μ' όλα τα άλλα. Η τύχη του το προώριζε για διάσημο άνθρωπο. Κι' αυτή ήταν η μόνη που φρόντισε γι' αυτό. Ο πατέρας του ήταν καθηγητής της μικροβιολογίας στο Πανεπιστήμιο του Μπέλφαστ. Έτσι ήθελε κι' ο γιος του να γίνει ένας καλός έπιστήμονας. Τον έστειλε λοιπόν στο Λύκειο του Λούι Λεγκράν στο Παρίσι κ' ύστερα στο περίφημο σχολείο του Σαίν - Πώλ, στο Λονδίνο. Μα ο γιος του καθηγητού Φλύν ήταν μια τυχοδιωκτική και άνησυχη ψυχή. Και μια μέρα δίχως να το ήπιε σε κανέναν το έσκασε από το σπίτι του. Πού πήγαινε ; Κανείς δεν ήξερε. Άρκετους μήνες άργότερα μόνο έλήφθη ένα γράμμα του από τη Νέα Γουινέα. Έγραφε στους γονείς του:

«Είμαι και μαζί με τους χρυσόθρες, δουλεύω σκληρά μα έλπίζω να γίνω πλούσιος. Στη δουλειά μου με βοηθάει ένας Ιεραπόστολος που έμεινε να φέρη σε ίσιο δρόμο όλους τους τυχοδιώκτες που έρχονται μαζί με εμένα. Μη στενοχωριέσθε και μη φοβάσθε για μένα. Τα καταφέρνω μια χαρά.»

Μα ο Έρρολ Φλύν και με τα χαίματα που άπόχτησε δεν έλλαξε χαρακτήρα. Κι' έτσι άφου έλασε κατόπιν όλη του την περιουσία στα χαρτιά άποφάσισε ν' αλλάξει έπάγγελμα. Τι θα έκανε ; Κάτι έκπληκτικό. Είχε συλλογισθεί να γίνει μαρσάς μαργαριταριών και να φέρη μαζί με τους τολμηρούς κολυμβητάς της Γουινέας για τα έξωτικά νησιά του Ειρηνικού.

Ο Έρρολ Φλύν ήταν ριψοκλήρυτος και κολυμπούσε σαν δελφίνι. Και μια μέρα κάτι παραπάνω 'Αγγλίδων περιηγητριών τον έρθηκαν στην παραλία της Ταϊτής. Φορούσε ένα μακρύ μαγικό και ήταν μελαγχολικός, σαν μπρούτζινο άγαλμα από τέτοιο. Όλοι οι ένοιοι μιλούσαν φυσικά γι' αυτόν τον άλευκό από την Γουινέα, που είχε γίνει άρα μ' άνακαταρίων. Άκόμα κ' οι καλλιτέχνες του Χόλλυγουντ που είχαν πάει στην Ταϊτή για να γυρίσουν τα «Έωτερικά» της «Ναυτικής Άνταρσίας». Ο σκηνοθέτης μάστιχα ο Φρανκ Λόυντ, ζήτησε να τον προσλάβει και του πρότεινε να παίξει στον κινηματογράφο. Εκείνος όμως άρνήθηκε και προτίμησε να του δηλώσει

— Στείλε με καλλίτερα σε κανένα φίλο σου θεατρώη στο Λονδίνο. Γιατί μου ήρθε η τρέλλα να παίξω στο θέατρο.

Α Φρανκ Λόυντ τον έστειλε μ' έξοδά του στην άγγλική πρωτεύουσα. Κι' εκεί φαίνεται ότι ο Έρρολ Φλύν έκανε θαύματα γιατί τα προγράμματα των θεάτρων τον άνεφεραν σ' ένα πλήθος δραματικών έργων.

Έτσι τον βλέπουμε άκόμη να πρωταγωνιστεί σε δράματα του Σαίξπηρ και να παίξει «Οθέλλο» μ' έξαιρετική έπιτυχία. Όλος ο κόσμος μιλούσε γι' αυτόν. Ο 'Ιρβινγκ Άσπερ, ο διεθυντής της «Γουόρνερ Μπρό» στο Λονδίνο, αναγνωρίζοντας το ταλέντο του, τον έπισκέφθηκε μια μέρα και του έπρότεινε ένα ίκανοποιητικό συμβόλαιο.

Έτσι ύστερα από μια μεγάλη διαλογική συζήτηση ο Έρρολ Φλύν δέχθηκε να παίξει στον κινηματογράφο. Και μια έβδομάδα άργότερα έπεσθιάζετο του ύπερωκεανείου που θα τον έφερνε στην πόλι των ούρανοξυτών.

Ο Έρρολ Φλύν

καταταχθή ως έθελοντής στην 'Ισπανία.

Έκει όμως τραυματίστηκε κι' αναγκάστηκε να γυρίση πάλι στην Άμερική και να συνεχίση την δουλειά του. Μα ο Έρρολ Φλύν έχει ένα όνειρο: όταν παύη να τον συγκινή ο κινηματογράφος, θέλει να γίνει δημοσιογράφος ! Άλλως τε έχει ταλέντο.

Έχει γράψει κι' ένα βιβλίο «Τό Τέλος των Άκτινων».

Μα προς το παρόν διασκεδάσει την πλήξη του με το ψάρεμα και με το πίνγκ - πονγκ, στο όποιον και είναι ένας από τους πιο φημισμένους παίκτες του.

Ο Έρρολ Φλύν αγαπάει όλα τα σπόρ. Άκόμα και τόν... έρωτα. Μα σ' αυτόν φαίνεται δεν στάθηκε και τόσο τυχερός. Όπως δε λένε πρόκειται να χωρίση με την χαριτωμένη Λιλή Νταμιτά, την γυναίκα που είχε πυρπολήσει άλλοτε την καρδιά του !...

JEANNE ROUDOT

Η Ντανιέλ Νταριέ, τότε μαράζι των Αθηναίων κινηματογραφοφίλων

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΟΙΟΝ «ΑΣΤΕΡΑ» ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ;

(Ομιλούν οι καλλιτέχνες μας, οι επιστήμονες, οι λόγιοι κλπ. φίλοι της θόνης)

Β'

Φανατισμόν. Ειδωλολατρεία. Αφοσίωσιν... παθολογικήν. Νά τί παρουσιάζει το δημοψήφισμά μας για τίς «θεντέτες» της θόνης. Καμιά άλλη εκλογή δεν είχε διεξαχθῇ με τόσο πείσμα και με τόσο προθυμία. Γιατί; Μά γιατί ο καθείς έχει τις απόψεις του. Την γνώμη του. Την τρυφερή αδυναμία του που τον συγκινεί και τον γοητεύει, στις αθούσες των κινηματοθεάτρων. Η «θεντέτα» ΤΟΥ είναι γι' αυτόν ο ήλιος του! Το άστρο που οδηγεί την ψυχή του στον ασφαλή δρόμο των αισθηματικών περιπλανήσεών του. Κι' η γνώμη του φυσικά, είναι ειλικρινής. Έντελως αδόκητη και δίχως ίχνος έμπαισθείας, για τους Έλληνες καλλιτέχνες προκειμένου. Δεν υπάρχει συμφέρον. Δεν υπάρχει παρά ένθουσιασμός φανατισμός, έρωας, λατρεία.

Μά για να δοῦμε τί λέγουν για τους «άστερες» άλλοι εκλεκτοί εκπρόσωποι των γραμμάτων και των τεχνών:

Ο κ. Γρηγ. Ξενόπουλος.

«Εκπληκτικό κι' ωστόσο απόλυτα αληθινό. Ο κ. Ξενόπουλος παραμένει ασυγκίνητος από τις προόδους του κινηματογράφου:

— Ο σημερινός κινηματογράφος, μάς λέγει, είναι περισσότερο σεξουαλική ευχαρίστησις παρά τέχνη. Ο κόσμος πηγαίνει για να ιδῇ ζωοφόρους νέους! Στο Χόλυγουντ έχουν μαζευθῇ ὡραία κοριτσάκια κι' ὡμορφιοί νέοι που ναρκισσεύονται και επιδυνκνέουν την καλλονήν των. Ο κινηματογράφος

Ο Σάρλ Μπουαγιέ

είναι διεφθαρμένη τέχνη. Σ' αυτόν δεν υπάρχουν άλλες καλλιτεχνίδες. Μιά μόνο τέτοια ελγα γνωρίσει στην αρχή του: Την Φραντζέσκα Μπερτινί. Η καλλιτέχνης αυτή συνεδύαζε την ὡμορφιά με το πηγαίο ταλέντο. Τα σήμερα δεν εἶδα καμιά άλλη. Αντιθέτως μάλιστα δύο έργα μου τον «Κακό δρόμο» και την «Στέλλα Βιολάντη» μου τὰ χάλασαν.

— Ὡστε δεν σᾶς ἀρέσει ο κινηματογράφος;
— Μόνον ὅτι εἶναι παρμένο ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Ἡ τέλῃς, ἡ λιτανείας, ἡ στέψης, τὰ γεγονότα. Σ' αὐτὰ χρειάζεται το συνεμά. Ἐπίσης παρουσιάζει ἐνδιαφέρον ὁ σχολικός κινηματογράφος.

— Κάτω λοιπόν δια οἱ «άστερες» του;
— Στο πῶρ το ἐξώτερν.
— Καί γιατί;
— Γιατί οἱ γόνιμοι, μάς διαφθεύουν την νοοτροπία των γυναικῶν μας κι' ἡ γόνιμοις μάς χαλᾶν τὰ κοινὰ μας καί τοὺς νέους. Κάτω λοιπόν δια οἱ «θεντέτες»!

— Στὸ πῶρ το ἐξώτερν.
— Καί γιατί;
— Γιατί οἱ γόνιμοι, μάς διαφθεύουν την νοοτροπία των γυναικῶν μας κι' ἡ γόνιμοις μάς χαλᾶν τὰ κοινὰ μας καί τοὺς νέους. Κάτω λοιπόν δια οἱ «θεντέτες»!

— Στὸ πῶρ το ἐξώτερν.
— Καί γιατί;
— Γιατί οἱ γόνιμοι, μάς διαφθεύουν την νοοτροπία των γυναικῶν μας κι' ἡ γόνιμοις μάς χαλᾶν τὰ κοινὰ μας καί τοὺς νέους. Κάτω λοιπόν δια οἱ «θεντέτες»!

Ο κ. Ζαχ. Παπαντωνίου.

Δὲν προφθάσαμε να συνέλθουμε ἀπὸ τὴν ψυχρολουσία τοῦ κ. Ξενόπουλου κι' ο κ. Ζαχ. Παπαντωνίου μὲς τοῦ υποβάλλουμε τὴν ἐρώτησίν μας, μάς ρίχνει πάγο στὸ σπονδυλικὴ μας στήλη.

— Δὲν πάω ποτὲ στὸν κινηματογράφο, μάς δηλώνει. Ἄγνοῶ τοὺς καλλιτέχνες του. Δὲν με ἀρέσουν οἱ ἄστροι οὔτε τ' οὐρανοὶ οὔτε τῆς γῆς. Ἀπὸ αὐτῶν ὅλα ὅσα εἶχα τάντα μεγάλῃ απογοητεύσεις. Ὑπάρχουν ἐξαιρετικὲς ἐλαχίστες ἐξαιρέσεις ἀλλὰ καὶ αὐτὲς στὸ παρελ-

δόν. Τὰ ἔργα του γίνονται γιὰ τὸ πολὺ κοινόν. Εἶνε φτηνὲς ἐπιθυμίες. Ὁ κινηματογράφος εἶναι θέσθαι μιά ἰδέα μὴ χάθηκε μέσα στὸν ἐμπορικὸ σκοπὸ καὶ δὲν ἐξεπληρώσει τὸν καλλιτεχνικὸ σκοπὸ τῆς. Ἀδικα λοιπὸν τὴν φοβήθηκε τὸ θέατρο.

— Ἡ Γκάμπρο, Ντόροθυ Λαμουρ καὶ ἡ Τζόαν Κράουφορντ, ὅλες ἡ «θεντέτες» του;
— Εἶνε κυρίως δίχως σημασία... Ἡ μόνος ποὺ νομίζω ὅτι εκπληρώνουν τὸν σκοπὸ τους καὶ εἶναι χρήσιμες εἶνε τὶς ἐπιστημονικὲς καὶ ἡ φυσιολατρικὲς ταινίες. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τίς ἐβλεπα, μὰ διστάζω νὰ πάω στὸν κινηματογράφο γιὰ νὰ μὴν ἀπογοητευθῶ.

— Δὲν ψηφίζετε λοιπὸν καμμιὰ καλλιτέχνηδα;
— Προτιμῶ νὰ ρίξω ἕνα... λευκὸν ψηφοδέλτιο! Ὁ κ. Σκίπης.

Τῆς ἰδίας δὲως γνώμης δὲν εἶναι κι' ὁ κ. Σκίπης;
— Ὁ κινηματογράφος, μάς ὁμολογεῖ, συμπληρώνει τὸ θέατρο. Ἡ πρόδοός του ἐπέδρασε ὑπερβολικὰ σ' αὐτό. Τὸ ἔκαστε νὰ μεταχειρισθῇ καλλιτέρα μέσα γιὰ νὰ μᾶς ἀγκινησῇ. Τὸ δυστύχημα μόνον τῆς ὁθόνης εἶνε ὅτι ἕνα καλὸ ἔργο εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ψάξης νὰ τὸ θρῆς ἀναμεσα σὲ χίλια.

— Ποιὰ «θεντέτα» εἶνε ἡ ἀδυναμία σας;
— Ἐχὼ πολλὰς ἀδυναμίες. Συμπαθῶ τὴν Γρέτα Γκάμπρο, ὡς δραματικὴ ἡθοποιό. Τὴν Ντανιέλ Νταριέ, ὡς ἡθοποιὴν γιὰ τὴν δροσιὰ τῆς. Ἀκόμα καὶ τὴν Ἀνναπέλλα, ὅπως ἦταν πρὶν πάει στὸ Χόλυγουντ. Τὰ μ' ἔκανε νὰ τὴν... περιφρονῶ.

— Ἀλλάξε πολὺ. Ἐγὶνε ἀντάρση. Τὸ λάθος θέσθαι δὲν εἶνε δικό της. Εἶναι τῶν Ἀμερικανῶν σκηνοθετῶν. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι φαίνεται ὅτι ἔχουν... προηγούμενα με τοὺς καλλιτέχνες τῆς Εὐρώπης. Γιὰ νὰ τοὺς ἐκδικηθῶν λοιπὸν τοὺς καλοῦν στὸ Χόλυγουντ καὶ τοὺς ἐξετερίζουν!... Ὁ κ. Τόμπρος.

Ὁ καθηγητὴς τῆς Σχολῆς Καλῶν τεχνῶν καὶ φημιμένος γλύπτης κ. Τόμπρος ἔχει μεγάλη ἀδυναμία στὸν κινηματογράφο. Τὸν θεωρεῖ καὶ ἐκεῖνος συμπληρωμα τοῦ θεάτρου. Τὸν παρακολουθεῖ καὶ θαυμάζει μερικὲς ἀπὸ τῆς «θεντέτες» του.

— Ἡ ἀναπημένη μου δραματικὴ ἡθοποιός, μάς λέγει, εἶνε ἡ Γρέτα Γκάμπρο. Εἶνε καλλιτέχνης με «θάρος». Ἐπίσης συμπαθῶ τὴν Τζόαν Κράουφορντ κι' ἀκόμα ἐκεῖνη τὴν νόστιμὴν κι' εὐθυμὴν Γαλιδοῦλα, τὴν Ντανιέλ Νταριέ. Ἐγὼ ἀκόμα μιά ἀδυναμία τὴν Μύρια Λοῦ. Καί μ' ἀρέσει κι' ἡ Ἀνναπέλλα.

— Ποιὰν ψηφίζετε ἀπ' ὅλες;
— Καί τίς πέντε! Στὴν Γρέτα Γκάμπρο ρίχνω δὲως ἕνα χρυσό φέρο. Ἐπίσης ἕναν... δαγκωμένο στὴν Ντανιέλ Νταριέ... δαγκωμένο φυσικὰ ἀπὸ ένθουσιασμό!... Ἡ δὲς Παπαδάκη.

Ὁ τῶσον συμπαθὴς καλλιτέχνης τοῦ βασιλικοῦ θεάτρου, διστάζει νὰ κἀν τὴν ἐκλογὴ τῆς:

— Ὁ κινηματογράφος ἔχει τὸς πολλοὺς καλλιτέχνες παρατρεῖ, ὥστε δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ τοὺς ξεχωρίσῃ κανένας. Μὰ ἐκεῖνος ποὺ εἶνε μέσα στὴν καρδιά μου εἶνε ἡ Μάργκαρετ Σούλθαν κι' ὁ φέντερικ Μάρς.

— Καί γιατί;

— Εἶνε κι' οἱ δύο τοὺς πολὺ ἀγαπᾶμαι. Ὁ σκηνοθέτης δὲν χρειάζεται νὰ τοὺς δημιουργήσῃ ἀιτμόσφαιρα. Γεμίζουν τὴν σκηνή. Ὅσο γιὰ τὸν φέντερικ Μάρς τὸν συμπαθῶ ἐπίσης γιὰ τὸν θρῆσκω πολὺ ἀνδρά!

Η Σύρλεϋ Τέμπλ

Ο κ. Εὐθυμίου.

Ὁ ἐκλεκτὸς ἡθοποιὸς τοῦ βασιλικοῦ θεάτρου ἔχει ἔννε ἀπεριόριστο θαυμασμό γιὰ τὸν Πῶλ Μιούνι.

— Εἶνε μεγάλος καλλιτέχνης, μάς λέγει. Τὸν ψηφίζω μ' ὅλη τὴν καρδιά μου. Εἶνε δημιουργός. Πρόκειται περὶ ἐξαιρετικῆς καλλιτεχνικῆς μορφῆς. Τὸν γνώρισα καὶ με κολάκευσαν μάλιστα τὰ καλὰ λόγια τοῦ ποὺ εἶχε πεῖ γιὰ μένα.

— Καὶ ἀπὸ τίς γυναῖκες ποιά προτιμάτε;
— Τὴν Μάρλεν Ντήτριχ. Μ' ἀρέσει ὅταν δημιουργῇ τύπους κουρασμένων γυναικῶν. Εἶνε ἀφθαστή.

Ο κ. Π. Κυριακός.

Ὁ γνωστὸς καλλιτέχνης τοῦ ελαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου μάς ἔχει ἀδυναμία στὸν κινηματογράφο. Ἐέρει ὅλους τοὺς «άστερες» του καὶ φυσικὰ ἔχει τίς συμπάθειές του καὶ τίς προτιμήσεις του:

— Ἀπὸ τοὺς «γόνιτες» μάς δηλώνει μ' ἀρέσουν ὁ Γκάρο Κοῦπερ κι' ὁ Ἐρρολ Φλύν. Γιατί; Γιατί εἶνε ἄνδρες. Ξέρουν νὰ κανονίζουν τίς γυναῖκες. Ὅταν τίς δέρνουν, τίς δέρνουν πραγματικὰ καὶ δὲν ἔχουν οὔτε ψευτοευνέγιες καί... κουνήματα. Λένε τὰ «σῦκα σῦκα καὶ τὴ σκάφη, σκάφη». Δὲν εἶνε σαχλάκηδες. Τοὺς ψηφίζω, ἀδελφέ μου, με μεγάλο ένθουσιασμό.

— Καὶ ἀπὸ τίς γυναῖκες;
— Θὰ σοῦ φανῇ παράξενο, μὰ αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια.

Ἐγὼ προτιμῶ τὴν Σύρλεϋ Τέμπλ. Ὅπως εἶνε καὶ ὅπως τὴν φαντάζομαι ὅτι θὰ γίνῃ μιά μεγάλη καλλιτέχνης. Τὸ μέλλον τῆς ἀσφαλὲς θὰ εἶνε πολὺ καλλίτερο ἀπὸ τὸ παρὸν. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀδυναμία μου. Γράφετέ το καὶ τὸ υπογράφω!

Ὁ κ. Μηλιᾶδης ἔχει πολλὰς ἀδυναμίες:

— Ἀπὸ τοὺς ἄνδρες, μάς λέγει, μ' ἀρέσουν ὁ Χάρρυ Μπῶρ, ὁ Κόνραντ Φάιτ κι' ὁ Πῶλ Μιούνι. Ἀπὸ τίς γυναῖκες δὲ ἡ Μάρθα Ἐγκερθ, ἡ Ζανὲτ Μακδόναλντ, ἡ Βέρα Κορέν καὶ ἡ Πόλα Νέγκρι. Ἡ τελευταία εἶνε ἡ ἀδυναμία μου. Ἀλλῶς τε μὴ ξεχνάτε τὴν παροιμία ποὺ λέει ὅτι «ὁ Χριστὸς ὅσο κι' ἂν γεράσῃ, γιὰ δέκα ἀγγίλους κάνει!».

Ο κ. Μαυρέας.

Ὁ γνωστὸς καλλιτέχνης τοῦ μουσικοῦ θεάτρου μάς εἶνε φανατικὸς λάτρης τῶν «άστέρων». Δὲν διστάζει δὲ νὰ τὸ δηλώσῃ παρουσία τῆς γυναικὸς τοῦ. Τόσο τὸν ἔχει... τυφλώσει ὁ καλλιτεχνικὸς ἔρωας του:

— Μ' ἀρέσει τότε. Ἐγκερθάκι, μάς λέγει. Ἡ μάρθα Ἐγκερθ, ἡ Ζανὲτ Μακδόναλντ καὶ ἡ Ντανιέλ Νταριέ, κρατοῦν τὴν ἀγάπη μου. Ἀπὸ τοὺς ἄνδρες ἐπίσης προτιμῶ τὸν Σάρλ Μπουαγιέ. Ἐκεῖνος ποὺ με ἀπογοητεύσει τελευταίως δὲως ἦταν ὁ Βίκτωρ Φρανσέν. Δὲν ἔπρεπε νὰ πρωταγωνιστήσῃ στὸν «Ἀλήτη»...

Ο κ. Κυπαρίσσης.

Ὁ ἐκλεκτὸς μουσικοσυνθέτης μάς καὶ μαέστρος κ. Κυπαρίσσης ἀγαπάει πολὺ τὸν κινηματογράφο καὶ φυσικὰ ἔχει τίς προτιμήσεις του:

— Λατρεύω, μάς ὁμολογεῖ, τὴν Μάρθα Ἐγκερθ. Στενοχωριέμαι μάλιστα ποὺ ἀπὸ τὴν κακία τοῦ τὴν ζηλεύει ὁ ἄνδρας τῆς ὁ Ζῶν Κιεπούρα καὶ δὲν τὴν ἀφήνει νὰ τὴν χαροῦμε στὴν θόνη. Μ' ἀρέσει ἐπίσης ἡ δροσερὴ καὶ χαριτωμένη Ντανιέλ Νταριέ. Αὐτὲς εἶνε ἡ συμπάθειός μου. Δὲν νομίζετε κι' ἐσεῖς ὅτι εἶνε ἀξιολάτρευτες; Στὸ ἐπόμενο: Ἡ συνέχεια

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΕΛΛΟΥΣΕΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

Η μητρότης είναι η μεγαλύτερη εύλογία για μία γυναίκα. Αυτό όμως δεν σημαίνει πως μία γυναίκα που πρόκειται να γίνει μητέρα πρέπει να παραμελήσει την κομψότητά της. Κάθε άλλο. Πρέπει να ντύνεται θολικά, με φορέματα που να μην την στενοχωρούν και που να μην τονίζουν την παραμόρφωσή της γραμμής της. Στους πρώτους δυο-τρεις μήνες μία μέλλουσα μητέρα μπορεί να φορή τα συνηθισμένα της φορέματα χωρίς να την στενοχωρούν. Ύστερα όμως πρέπει να κάνει ώρισμα φορέματα κατάλληλα για την κατάστασή της.

Εύτυχως η τωρινή μόδα ευνοεί ιδιαίτερες τις μέλλουσες μητέρες. Τα ίσια κλός παλτά που συνηθίζονται φέτος τον χειμώνα, χωρίς ζώνη και κλειστά ως τον λαιμό, είναι σαν καμωμένα ειδικώς για την περίπτωση αυτήν και μία μέλλουσα μητέρα μπορεί να τα φορή ως τον ένατο μήνα της εγκυμοσύνης χωρίς να γίνει αντιληπτή. Όσο για τα άλλα φορέματα, επειδή η αιλουέτα αλλάζει από τον ένα μήνα στον άλλον, πρέπει να κατασκευασθούν κατά τέτοιον τρόπο ώστε να μπορούν να φαρδαινουν εύκολα, χωρίς να χρειάζονται σπουδαίες μεταβολές. Όρισμένες κυρίες κάνουν ένα φόρεμα ολότισο, πολύ φαρδύ, που πέφτει άγαρα επάνω τους και που σιγά-σιγά τους έρχεται πιά εφάρμοστο. Αυτή είναι πολύ κακή λύσις του προβλήματος. Τα πρακτικώτερα φορέματα είναι εκείνα που έρχονται σταυρωτά, είτε με σχήμα ρομπ-μαντώ, είτε με σταυρωτό μπουστό και φούστα που να έχει μπρός πιέτες ή σουρες, ώστε να μπορεί εύκολα να φαρδαινη. Το κορσάζ πρέπει να είναι και αυτό γαρνιρισμένο για να παρουσιάσει μία ομοιομορφία το σώμα από τη μέση και επάνω με το σώμα από την μέση και κάτω. Γι' αυτό είναι πρακτικό να γαρνίρη κανείς το κορσάζ μ' ένα μικρό ζαμπώ, ή με δυο μεγάλα ρεθέρ αν το κορσάζ είναι σταυρωτό κτλ.

Κάθε φόρεμα είναι απαραίτητο να συμπληρώνεται και μ' ένα ζακετάκι ίσιο και ριχτό, που να φθάνει ως την μέση ή και παρακάτω. Το ζακατάκι αυτό μπορεί να γίνει και χωρίς μανίκια.

Αποφεύγετε τα ταγιέρ και ιδίως τις χωριστές φούστες. Δεν επιτρέπεται να στενοχωρή τίποτε στη μέση μία γυναίκα, στην κατάσταση αυτήν εξ άλλου ή φούστα άνοιξις δεικνύει περισσότερο την παραμόρφωσή του σώματος. Το πολύ μπορείτε να φορέσετε μία φούστα φάκελλο που να διπλώνει. Αυτή φαρδαινει κατά βούλησιν και μπορείτε να την φορέσετε και αργότερα χωρίς καμμία μεταβολή. Από πάνω από τη φούστα θα φορέσετε μία μπλούζα σε σχήμα ζιλέ, σταυρωτή, που να φθάνει τέσσερα-πέντε δάκτυλα κάτω από τη μέση.

Δεν χρειάζεται θέβαια να σάς πω ότι πρέπει να διαλέγετε ύφασματα, δσον το δυνατόν απλούστερα και χρώματα μάλλον σκούρα. Αποφεύγετε τα εμπριμέ, τα σκωτσέζικα και κάθε τι που χτυπάει στο μάτι. Αποφεύγετε τα δύσκολα σχέδια, τις πολλές ντεκούπ, τις πολλές γαρνιτούρες. Η απλότης δεν πρέπει να περιορίζεται μόνον στην τουαλέττα σας, αλλά και στα καπέλλα σας και στην όλη εμφάνισή σας. Τα μικρά καπέλλακια χωρίς μπορ ή μ' ένα μπορ πολύ μικρό και με μία πολύ ρευνή γαρνιτούρα κολακεύουν περισσότερο από κάθε άλλο τις μέλλουσες μητέρες.

Χαριτωμένο φορεμάκι για κοριτσάκι 8-12 ετών. Αποτελείται από μία φουστίτσα με μπρατέλλες και μία μπλούζα μεταξωτή σουρωτή στον λαιμό και στα μανίκια.

Τα παπούτσια με τα τακούνια θα κλείδωθούν στο ντουλάπι για το 6 χρόνο. Θα φοράτε απαραίτητως παπούτσια, με χαμηλό τακούνι που να έφασκε μάζουν καλά στα πόδια σας.

Επίσης θα φοράτε σουτιέν από ύφασμα στερεό, κομμάτι κατά προτίμησιν, πού να συγκρατή καλά το στήθος.

Ο κορσές επιβάλλεται. Τους πρώτους δύο μήνες μπορεί να φοράτε τον συνηθισμένο λαστιχένιο σας κορσέ. Ύστερα όμως, αν θέλετε να διατηρήσετε την νεανική σας σιλουέτα πρέπει να φορήτε έναν κορσέ ειδικό, ο οποίος θα συγκρατή τα τοιχώματα της κοιλιάς και θα σάς ξεκουράζει.

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΕΛΛΟΥΣΕΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

Συνήθως όλες η γυναίκες που περιμένουν μωρό έχουν δέρμα δροσερό και φρέσκο σαν τριαντάφυλλο. Σε λίγες παρουσιάσεις λεκέδες, αυτοί όμως είναι δύσκολο να εμφανισθούν πριν από την λήξη της εγκυμοσύνης. Πάντως επιβάλλεται σε μία μέλλουσα μητέρα να θάφεται πολύ διακριτικά και ιδίως ν' αποφεύγει το μαύρο στα μάτια και το πολύ κόκκινο στα χείλη.

Από τους πρώτους μήνες της εγκυμοσύνης πρέπει μία γυναίκα να βάλει μία κρέμα λιπαρή στο δέρμα της για ν' αποφυγή τη λευκές εκείνες χαρακές που σχηματίζονται μετά τον τοκετό και η οποίες είναι ανέφελαιπτες. Για να μη λερώνονται τ' άσπρα ρουχά της να προτιμήσει μία κρέμα με ζωικών λίπος.

Απαραίτητες είναι η τακτικές επισκέψεις στον οδοντογιατρό. Πολύ συχνά συμβαίνει η εγκυμοσύνη να καταστρέψει τα δόντια αυτό όμως είναι ένα πράγμα που ο γυναικός μπορεί να το προλάβει. Εκτός από τους τακτικούς περιπάτους, που είναι απαραίτητοι, κατά τους τελευταίους ιδίως μήνες, μία μέλλουσα μητέρα πρέπει να κάνει και ώρισμένες γυμναστικές ασκήσεις αν ευνοείται, της το επιτρέψει ο γιατρός. Η άσκηση αυτές, χωρίς να κουράζουν, κανονίζουν την κυκλοφορία του αίματος και την άναπνοή.

ΤΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ

Ένας κύριος πρέπει να έχει πάντοτε δύο ειδών επισκεπτήρια. Ένα για τις δουλειές του με το επάγγελμά του, την διεύθυνση του και τον αριθμό του τηλεφώνου του γαρφείου του και ένα για κοσμική χρήση, πού με τ' όνομά του και την διεύθυνσή του. Μία κυρία θα βάλει στην κάρτα της το όνομα και το επώνυμο του συζύγου της χωρίς διεύθυνση και χωρίς το επάγγελμά του συζύγου.

Υπάρχει επίσης ένα κοινό επισκεπτήριο με το όνομα του κυρίου και της κυρίας. Αυτό πωλείται και η διεύθυνση. Τα επισκεπτήρια τσακίζονται στην επάνω δεξιά γωνία. Για συλλυπητήριο επίσκεψη θα τσακίσετε το επισκεπτήριο στην επάνω αριστερή γωνία με την μύτη προς τα έξω.

Η ΔΙΣ ΑΙΑΝΑ

ΤΑ ΚΥΝΗΓΙΑ ΜΟΥ ΣΤΙΣ ΖΟΥΓΚΛΕΣ ΤΗΣ ΣΟΥΜΑΤΡΑΣ

ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ ΜΠΡΑΣΣΕΡ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΟΛΛΑΝΔΙΚΗΣ ΦΡΟΥΡΑΣ

Μία από τις επαρχίες της Σουμάτρας, που μαστίζονται από τις τίγρεις περισσότερο από τις άλλες, είναι η περιοχή που βρίσκεται στη Σιμπογκά κοντά στο μεγάλο Σρόμο, που οδηγεί από το Φρούριον Κόκ, στο Ραό. Γι' αυτό μερικοί από τους κατοίκους, έχουν περιτριγυρίσει το σπίτι τους με ψηλά συρματοπλέγματα και κανένας δεν τολμά να ξεμυτίσει από την πόρτα τους μόλις νύχτωσει. Και όμως η περιοχή αυτή δεν είναι δασώδης, να συνάψεται κανείς ότι η τίγρης βρίσκεται κρυμμένη μέσα στους θάμνους. Απ' ένστικτος μοιάζει με μία απραντη πεδιάδα και μπορεί κανείς να την διατρέξει ή-μέρες ολόκληρες, δίχως να συναντήσει ούτε τον ελάχιστο κιν.

Μία εποχή έκανα περιοδεία στα διάφορα στρατιωτικά φυλάκια της περιοχής αυτής κι' ένα θράδυ μετά ολοήμερη Ιπποσία έφθασα σ' ένα απομακρυσμένο φυλάκιο κοντά στις όχθες του ποταμού Πανάι. Γύρω στο φυλάκιο ήταν μερικές άθλιες καλύδες, στημένες σε ψηλούς πασσάλους, όπου κατοικούσαν πέντε αγροτικές οικογένειες. Το θράδυ οι Ιθαγενείς μαζεύτηκαν γύρω μου και μου είπαν ότι πότε-πότε η τίγρης έρχονταν και τους έκαναν ζημιές στα λιγоста ζώα που είχαν. Γι' αυτό τη νύχτα έλειναν τα ζώα τους σε μία μάντρα και φύλαγαν θάρδια με τη σειρά τους. Επειδή όμως τον τελευταίο μήνα δεν είχε φανη καμμία τίγρης εκεί κοντά, είχαν εγκαταλείψει κάθε προφύλαξη και τα ζώα είχαν άφεσθ στην τύχη τους.

Στις ένενά το θράδυ, αφού έκανα μια βόλτα και είδα ότι απόλυτη ήσυχία βασιλευε, έπεσα να κοιμηθώ. Θά ήταν μεσάνυχτα, όταν με ξύπνησε ένας απόκοσμος θόρυβος και άκουσα τους Ιθαγενείς που κοιμούντουσαν στην καλύδα να φθιρρίζουν: Μπαγαγκαλί χαρι-ααα (Καμμία τίγρης θα είναι). Τα άλογα που ήταν δεμένα στους πασσάλους, τραβούσαν με τόση δύναμη τα σχοινιά τους, ώστε ταραζόταν όλη η καλύδα. Από τις γειτονικές καλύδες ακουγόταν μεγάλη φασαρία.

Νύσθηκα θιαστικά και άνοιξα την πόρτα. Το φεγγάρι είχε δύσει. Ανάμεσα πυρσούς και κατεβήκαμε τη σκάλα. Είπαμε τα άλογα ήσαν ούσα. Έτρεψαν βέβαια ακόμη από το φόβο τους, μα όταν μάς είδαν να πλησιάζουν, Έπρεπε να πάμε να ιδούμε τί γινόταν στη μάντρα.

Από τις δώδεκα αγελάδες των Ιθαγενών μία έλειπε και μία άλλη ήταν πεσμένη χάμω. Στη ράχη της δεν κανονισαν παρά μερικές γρατζουνιές. Ήταν το μέρος, όπου η τίγρης είχε καταφέρει το φοβερό χτύπημά της. Και όμως το δυστυχισμένο ζώο, βρισκόταν κίόλας στα τελευταία του.

Αντίκριμα ακριβώς είδαμε το μέρος, όπου η τίγρης είχε πηδήσει σέρνοντας μαζί της και την αγελάδα. Οι πάσσαλοι ήσαν γεμμένοι από τη γη και ένας-ένας ήσαν σπασμένοι. Μία γραμμή αίματος συνεχίζονταν ως έξω κι' έπειτα χανόταν μέσα στα χόρτα.

Την ώρα αυτήν δεν μπορούσαμε να κάνουμε τίποτε. Έτρεπε να περιμένουμε να ημερώσει, ανάθοντας με μεγάλη φαντιά για ν' απομακρυνθώ η τίγρης, αν δοκίμαζε να ξανάρθω. Φυσικά δεν κλείσαμε μάτι ως το πρωί.

Μόλις θύγχε ο ήλιος ξεκίνησαμε. Για όπλα δεν είχαμε παρά δυο καραμπίνες, μία εγώ και μία ο λοχίας μου. Μαζί μας ήρθαν και δυο-τρεις Ιθαγενείς, μεταξύ των οποίων και ο άτυχος ιδιοκτήτης των αγελάδων. Δεν δυσκολευτήκαμε να βρούμε το σκοτωμένο ζώον. Η τίγρης είχε σφύρει την αγελάδα ως ένα χιλιόμετρο μακριά, σ' ένα σημείο όπου, το χρώμα ήταν σκεπασμένο με χαμηλούς θάμνους. Η αγελάδα είχε μία θαβεία

πληγή στο λαιμό και η πλάτη της και το μπουτι της ήσαν φαγωμένα.

Μ' όλο που υπήρχαν ελάχιστες πιθανότητες να ξαναέρθω η τίγρης, αποφάσισα ν' αναβάλω το ταξίδι μου για την μεθεπομένη και να καθίσω για να προσπαθίσω να σκοτώσω το θηρίο.

Η καλύτερη μέθοδος ήταν η Ινδική, δηλαδή να στήσουμε κοντά στη σκοτωμένη αγελάδα ένα Ικρίωμα, όπου θα μπορούσα να κάμω καρτέρι την επομένη νύχτα.

Το δάσος βρισκόταν μακριά για να μπορέσουμε να κόψουμε ξύλα, μα από μία συστάδα μπαμπού, που βρισκόταν εκεί κοντά έκψαμε μερικά χοντρά καλάμια κι' έστησαμε ένα είδος τραπέζιου με τρία πόδια κι' επάνω κατασκευάσαμε δυο σκαμνάκια. Όταν τελείωσε, μάς φάνηκε κάπως χαμηλό. Συνήθως αυτά τα Ικρίωματα έχουν ύψος πέντε μέτρων, το δικό μας όμως δεν κατωρθώσαμε να το κάνουμε ψηλότερο από τρία μέτρα.

Το Ικρίωμα βρισκόταν σ' απόσταση δέκα μέτρων από το πτώμα της αγελάδας. Το σκεπάσαμε δυο καλύτερα μπορούσαμε με κλαριά και φύλλα, για να μη φαίνεται και γυρίσαμε στο χωριό.

Στις δέκα το θράδυ εγκαταστάθηκα στο σκαμνάκι μου μαζί μ' ένα χωροφύλακα Εύρωπαϊον, που ήταν όπλισμένος καθώς εγώ με μία καραμπίνα. Σε λίγο έδυσε το φεγγάρι και δεν διακρίναμε πια τίποτε μπροστά μας. Ομολογώ πως δεν αισθανόμουν τον έαυτό μου εν ασφάλειά και κάθε στιγμή έπρεπε ν' αντιδρώ στο φόβο μου.

Κάθε στιγμή νόμιζα πως έβλεπα κάτι μαύρο να κουνιέται πάρα κάτω, μα όταν κύτταζα καλύτερα, διέκρινα πως ήταν ή σκιά κάποιου δένδρου. Ήμουν αποφασισμένος αν ως τα μεσάνυχτα δεν φανόταν τίποτε να γυρίσω πίσω και να κοιμηθώ.

Έξαφνα μέσα στη θαρεία σιωπή ακουσα ένα παράξενο ήχο: ήταν το μούγγρισμα της τίγρης. Η άγρια αυτή φωνή δεν κράτησε πάρα ένα δευτερόλεπτο, μα ήταν αρκετή για να μάς παγώση το αίμα.

Ο συνοδός μου, που άκουγε το μουγγρητό αυτό για πρώτη φορά, κατατρόμαξε και μου άρπαξε σφιχτά το χέρι. Του ψιθύρισα να μη χάνη το θάρρος του και να κρατά την καραμπίνα του έτοιμη.

Μισή ώρα ακόμη μείναμε έτσι. Άρχισα να φαντάζωμαι πως το θηρίο είχε φύγει. Έξαφνα όμως αντίκριμα είδαμε δυο μάτια, που γυάλιζαν σαν κάρβουνα. Η τίγρης είχε πλησιάσει το πτώμα της αγελάδας και μάς κύτταζε άγρια.

Δυο πυροβολισμοί ακούστηκαν άμέσως και σχεδόν συγχρόνως, μέσα στο σκοτάδι αντήχησε ένα μούγγρισμα, τόσο άγριο και φοβερό, που είναι αδύνατο να το περιγράψω. Ύστερα τίποτε... σιωπή...

Περιμέναμε αρκετή ώρα κ' ύστερα ανάψαμε δυο πυρσούς και κατεβήκαμε από το Ικρίωμα. Δίπλα στο πτώμα της αγελάδας, δεν βρισκόταν τίποτε. Ήταν αδύνατον να κάνουμε άλλες έρευνες μεσ' το σκοτάδι. Το πρωί όμως ξεκίνησε όλο το χωριό μαζί μας. Μά δε ψάξαμε και πολύ. Δέκα μέτρα πιά πέρα από την αγελάδα, η τίγρης κοιτόταν νεκρή με μία σφαίρα στο κεφάλι κι' άλλη μία στο στήθος.

J. C. BRASSER

Μιά φορά κι' έναν καιρό ήτανε ένας βασιλιάς, πού είχε πρόβατα, γίδια, πολλά κοπάδια, θασιληάς πειά, θάλε με τον ιού σου τί θιός είχε. Είχε το λοιπόν κι' έναν τσοπάνο πολύ πιστό του πού τότε λέγανε 'Αληθινό, γιατί ποτέ του δεν έλεγε ψέματα, μόνο το ίδιο πάντοτε, πάντα την αλήθεια.

Μιά προβατίνα, μιά μέρα γέννησε ένα πρόβατο ωμορφο, ωμορφο προβατάκι με άσπρα και σγουρά μαλλιά και το θγάλανε για το 'Σγουρομάλλινο' και το άγαποσε ο βασιληάς, μά πόσο νά σου πώ !

Κάθε μέρα πού έρχότανε μέσα στη χώρα ο τσοπάνος, ο 'Αληθινός, ο βασιληάς τότε ρωτούσε:

— Τί κάνεις, 'Αληθινέ, καλώς, ο Σγουρομάλλινος καλώς είναι ;

— Καλώς, αφέντη βασιληά, αποκρινόταν ο τσοπάνος.

Μιά μέρα του λέει το βασιληά ο θεζύρης του:

— Βασιληά μου, γιατί τόν λες 'Αληθινό αυτόν τόν τσοπάνο;

— Γιατί ποτέ δεν λέει ψέματα, του λέει ο βασιληάς του θεζύρη.

— Μπα, λέει ο θεζύρης, πώς είναι δυνατόν νά μη πη καμμιά φορά ψέματα ;

— Κι' όμως, του λέει ο βασιληάς, νά τόν σκοτώσουν δεν τόν λέει το ψέμα.

— Κι' αν τόν κάνω εγώ και πη ψέματα, τί μου χαρίζεις, του λέει ο θεζύρης.

— Αν τόν καταφέρω και πη ψέματα νά σου χαρίσω το μισό μου βασίλειο. 'Αλλιώς αν τύχη και πη την αλήθεια θά σου πάρω το κεφάλι !

— Πάει καλά. Σύμφωνα ;

— Σύμφωνα.

Την άλλη μέρα λοιπόν ο θεζύρης σηκώνεται πρωί-πρωί, ανοίγει το σεντούκι του, παίρνει φλουριά, παίρνει λίρες, παίρνει και την κόρη του και πάνε έξω στη στήνη πού ήτανε ο τσοπάνος και του λέει ότι ήρθανε τάχατες νά διασκεδάσουνε εκεί στην έσοχη.

'Αφού φάγανε και ήπιανε καλά και μέθυσε λιγάκι ο τσοπάνος, έβαλε την κόρη του ο θεζύρης κι' έκανε έρωτογλύκες κι' έρωτοπαχνίδα με τόν τσοπάνο και τέλος του ζήτησε και τόν κατάφερε νά σφάξη για νά φάνε τόν Σγουρομάλλινο, το πρόβατο πού άγαποσε τόσο πολύ ο βασιληάς, πού καθ' ήμέρα σάν πήγαινε ο 'Αληθινός, ο τσοπάνης του στο παλάτι τούλεγε:

«Καλημέρα, αφέντη βασιληά. — «Καλώς στον 'Αληθινό. Τί κάνεις, 'Αληθινέ, καλώς ; 'Ο Σγουρομάλλινος καλώς ;» — «Καλώς, αφέντη βασιληά».

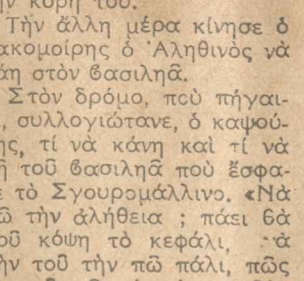
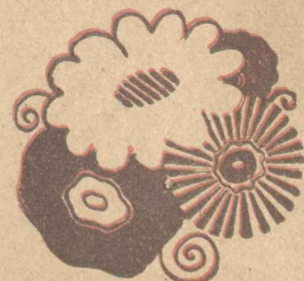
Το λοιπόν αφού έσφαξε τόν Σγουρομάλλινο ο τσοπάνος και τόν έμήσανε και φάγανε, ο θεζύρης έφυγε με την κόρη του.

Την άλλη μέρα κίνησε ο κακομοίρης ο 'Αληθινός νά πάη στον βασιληά.

Στόν δρόμο, πού πήγαινε, συλλογιότανε, ο καφούρης, τί νά κάνη και τί νά πη το βασιληά πού έσφαξε το Σγουρομάλλινο. «Νά πώ την αλήθεια ; πάει δά μου κόψη το κεφάλι, 'ά μην τού την πώ πάλι, πώς νά τού πώ το ψέμα, δεν

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ ΜΟΥΣΙΚΑ... ΑΡΟΤΡΑ

Στό Σικάγο. Ένα έργο στάσιο κατασκευάζει άροτρα έφωδιασμένα με... ραδιόφωνο !

Τό μηχανήμα έχει ένα δέκτη υπερβραχέων κυμάτων και λειτουργεί άριστα δλη την ώρα πού τό άροτρο καλλιεργεί την γη.

πάει... Κάποτε λοιπόν κα συλλογώ... νε τί νά... του βασιληά... άθετα... τε μπήκε... γκλίσα... στη γη... νει και... σι του... στην γ... και έκα... χαιτες... τανε ο... ληάς... Σκύβει...

πόν. κάνει τεμενά μπροστά στη μαγκούρα με το και λέει:

— Καλημέρα, αφέντη βασιληά ! — «Καλώς τον 'Αληθινό. Τί κάνεις, 'Αληθινέ, καλώς είσαι ; 'Ο Σγουρομάλλινος καλώς είναι ;» — «Καλώς είναι, ώ, όχι, καλώς είναι καλώς !...»

Και πάλι και ξανά το ίδιο:

«Καλημέρα, αφέντη βασιληά !» μπροστά στο φένο: «Καλώς τον τόν 'Αληθινό. Τί κάνεις, 'Αληθινέ, καλώς είσαι ; 'Ο Σγουρομάλλινος καλώς είναι ;» — «Καλώς είναι, ώ, όχι, καλώς είναι καλώς !...»

Μιά, δυό, τρείς — στά τελευταία λέει:

«Μωρ' εγώ θά τού πώ την αλήθεια κι' άς με κόψη !»

Πάει λοιπόν στον βασιληά.

'Ο θεζύρης καθότανε πλάι στον βασιληά.

«Να γιά ν' άκούση τόν 'Αληθινό πού έπη το ψέμα και νά σηκωθεί νά πάρη το μισό βασίλειο κατά πώς έλεγε συμφωνήσε με τόν βασιληά.

Πάει λοιπόν ο 'Αληθινός, μπήκε μέσα στο παλάτι, θγάζει το φένο και...

— Καλημέρα, αφέντη βασιληά !

— Καλώς τόν 'Αληθινό. Τί κάνεις, 'Αληθινέ, καλώς είσαι ; 'Ο Σγουρομάλλινος καλώς είναι ;

— Όχι, αφέντη βασιληά, δεν είναι καλώς.

— Γιατί ;

— Τουτό και τουτό: 'Ηθε ο βασιληάς με την κόρη του στη στήνη πού ήτανε ο τσοπάνος και άφου φάγαμε και ήπιανε καλά μέθυσε και γώ λιγάκι. 'Ο θεζύρης έβαλε τότε την κόρη του νά έρωτοπαχνίδα μαζί μου και στερνά μου έπλησε, σά μεθυσμένος πού ήμουν, και...

με κατάφερε νά σφάξω τόν Σγουρομάλλινο. Και τότε σφάξαμε και τόν φάγαμε — καλή του ώρα ! — καλή μου. 'Εγώ σου είπα την αλήθεια. Τώρα σάν θέλεις σκότώσέ με, αφέντη βασιληά μου.

'Αλλά αντί ο βασιληάς νά σκοτώση τόν 'Αληθινό, έταξε τόν τζελάτη του (δήμιό του) και πήρε το κεφάλι του θεζύρη του και της κόρης του και το τσοπάνο του έδωσε πολλά χαρίσματα, γιατί είπε την αλήθεια.

Καλά λοιπόν το όρμηγεύει κ' η παροιμία

Την αλήθεια λέγε, Γιάννη και θεζύρη θά σέ κάνη !

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ ΜΟΥΣΙΚΑ... ΑΡΟΤΡΑ

Στό Σικάγο. Ένα έργο στάσιο κατασκευάζει άροτρα έφωδιασμένα με... ραδιόφωνο !

Τό μηχανήμα έχει ένα δέκτη υπερβραχέων κυμάτων και λειτουργεί άριστα δλη την ώρα πού τό άροτρο καλλιεργεί την γη.

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΖΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΠΩΜΟΝ

ΠΙΣΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

Το άνοιξιάντικο εκείνο πρωί στην πλατεία του 'Αγίου Μάρκου στη Βενετία ήταν σάν ένα όνειρο. Δεν θά μιλώ ούτε για το διάφανο ολογόλαζο, ούτε για τα κανάλια πού τ' άσφηνανε ο ήλιος, ούτε για τις εκατοντάδες τών περιστεριών πού κυκλοφορούσαν μ' όλη τους την άνεση ανάμεσα στους διαβάτες. Δεν θά μιλώ ούτε για τις άλλες ωμορφίες της Νύμφης του 'Αδρια. 'Ολ' αυτά είναι πράγματα πού θά τά ξέρετε είτε γιατί πήγατε οί ίδιοι στη Βενετία, είτε γιατί θά διαβάσατε περιγραφές άλλων συγγραφέων παλύ καλυπτόν άπό μένα. Λέω απλώς ότι το άνοιξιάντικο εκείνο πρωί ήταν ένα όνειρο...

'Εγώ κι' ο Βενετσιάνος φίλος μου ο κόμης 'Εκτωρ Σινιερέλλι, ο όποιος με φιλοξενούσε στο «παλάτιο» του άπολαυθάναι όλη τη γοητεία τού όνείρου εκείνου κάνοντας άτέλειωτες βόλτες μπροστά στην περίφημη έκκλησία. Είχαμε κουρασθή κ' είμαστε έτοιμοι νά μπουόμε στη γιοβόλα τού φίλου μου πού μάς περίμενε λίγο πιο πέρα για νά γυρίσουμε στο μέγαρό του, όταν άξαφνα μιά άλλη γιοβόλα σταμάτησε μπρός στην άποδόθρα. Ένας κομης κύριος πήδησε άμέσως άπ' αυτή κι' έδωσε το χέρι του σε μιά νέα γυναίκα, βοηθώντας την νά βγί κι' αυτή έξω.

'Ο 'Εκτωρ, έτρεξε άμέσως πρός αυτούς και τούς χαίρεται με μεγάλη οικειότητα, ένώ εγώ σταματημένος λίγο πιο πέρα τούς κύταξα με πραγματικό θαυμασμό.

Είναι αλήθεια ότι ποτέ μου δεν είχα δη πιά ώραία, ταιριασμένο ζευγάρι.

'Ο άνδρας ήταν τριάντα — τριανταδύο χρόνων το πολύ, μάλλον ύψηλός, με μιά ωμορφιά πού κυριολεκτικώς μαγνητίζε. Τα μαύρα μάτια του είχαν ένα θλέμμα πού άσφαλώς θά συγκλόνιζε τις γυναίκες σάν ηλεκτρικό ρεύμα. Είχε κατατομή 'Απόλλωνος και τόση άριστοκρατικότητα στην έκφρασί του πού καταλάβαινε κανείς άμέσως ότι πριν άπό πολλούς αιώνες'όλ' οί πρόγονοί του ήσαν μεγάλοι εύπατριδαί. 'Ομολογώ ότι είναι ζήτημα αν έχω ξαναϊδή στη ζωή μου ωραιότερο άνδρα.

Μά και ή γυναίκα πού συνώδευε ήταν κυριολεκτικώς άνταξία του. Μόλις την έθλεπες νόμιζες ότι είχε φύγει πρ όλιγου άπό κάποια ούράνια χώρα κ' είχε 'ρθή στον άσχημο αυτό κόσμο για νά τόν έξωρασίη με την παρουσία της. Δεν θά πώ καμμιά υπερβολή λέγοντας ότι ήταν ένα αθέριο πλάσμα, ένας άγγελος πού στο πέραςμα του άσκόρπιζε τό φώς. 'Η έπιδερμίδα του προσώπου της έμοιαζε με διάφανο φίλντισι, έλαφρά χρωματισμένο ρός στά μάγουλα. Τά χαρακτηριστικά της ήσαν πολύ λεπτά, πολύ κανονικά, πολύ άρμονικά. Είχε θαυμάσιο στόμα στό όποιο ήταν πάντα άποτυπωμένη μιά άρχή χαμόγελου και στά μάτια της, δυό μεγάλα καστανά ολοκάθαρα μάτια πού τά σκίαζαν μακρυσ θλεφαρίδες, έλαμπαν γεμάτα γλυκύτητα, όνειρο, ποίηση, άπ' ό,τι ύπέροχο και έκλεκτό τελοσπάντων μπορεί νά υπάρξη σε μιά ψυχή. Το σώμα της ήταν κι' αυτό γεμάτο χάρι κι' εύκινησία και τό περ-

πάτημά της έμοιαζε με κυματισμό.

«Όσο ο φίλος μου κουβέντιαζε με το ύπεροχο ζευγάρι, δεν μπορούσα να ξεκολλήσω τα μαγεμένα μάτια μου από πάνω τους. Μά κι' όλοι οι πολυάριθμοι περιπατηταί της πλατείας τούς κύτταζαν με τόν ίδιο θαυμασμό. Τέλος ο "Εκτωρ τούς άφηρε και ξαναγύρισε κοντά μου, ενώ εκείνοι, πιασμένοι τρυφερά απ' το μπράτσο, σαν δυο τρελλά έρωτευμένοι μνηστήρες διευθύνθηκαν πρὸς τὸν "Αγιο Μάρκο.

— Τι ωραίο ζευγάρι ! είπα στὸν "Εκτορα μὴ μporώντας νὰ συγκρατήσω τὸ θαυμασμό μου. Είναι κ' οἱ δυο τύποι σπάνιας καλλονῆς.

— "Έχεις δίκη ! μὲ ἀπάντησε ἐκεῖνος. "Όπως παραδέχονται όλοι είναι τὸ ωραιότερο ζευγάρι τῆς "Ιταλίας... Μά δὲν τούς ξέρεις ; Δὲν τούς ἔχεις συναντήσει ἄλλη φορά ἐδῶ, στὴ Ρώμη, στὴν Κυανὴ Ἀκτή, στὸ Παρίσι ;

— "Όχι πρώτη φορά τούς βλέπω σήμερα... Ποιοι εἶναι ;...

— Ἀσφαλῶς τὸνομά τους δὲν θὰ σοῦ εἶναι κι' αὐτὸ ἀγνωστο. Είναι ὁ πρίγκηψ Πάολο Κολόννα κ' ἡ σύζυγός του, ἡ «πεντάμορφη Κιάρρα», ὅπως τὴ λέμε.

Πραγματικά τὸ ὄνομά τους, ἐν' ἀπὸ τ' ἀρχαιότερα καὶ τὰ ἀριστοκρατικότερα τῆς "Ιταλίας, δὲν μοῦ ἦταν καθόλου ἀγνωστο. Τὸ εἶχα συναντήσει πολλές φορές στὴ στήλη τῆς κοσμικῆς κινήσεως τῶν ἐφημερίδων, τόσο τῶν ἱταλικῶν, ὅσο καὶ τῶν γαλλικῶν καὶ τῶν ἀγγλικῶν, κ' ἤξερα ἐπὶ ὅτι, ὅπου κι' ἂν ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους, ἐξαχρίζαν ἀμέσως στὴ διεθνή ἀριστοκρατία. "Ήξερα, ἐπίσης ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες, ὅτι ἡ πρίγκηπισσα διακρινόταν γιὰ τὰ μεγάλα τῆς φιλανθρωπικὰ ἔργα.

— Μὰ τότε, παρατήρησα στὸν "Εκτορα, θὰ ἔχουν ἀρκετὰ χρόνια πού εἶναι παντρεμένοι, γιατί ἀπὸ καιρὸ τώρα βλέπω τὰ ὀνόματά τους μαζί στὶς ἐφημερίδες. Κι' ὁμως φαίνονται τόσο ἐρωτευμένοι ὥς νὰ παντρεύτηκαν μόλις χθές.

— Ναί, ἔχεις δίκη, μὲ ἀπάντησε ὁ "Εκτωρ... Γιὰ τὸν Πάολο τουλάχιστον, ὁ ἔρωξ ἀρχισε μόλις χθές...

Κύτταξα παραξενεμένος τὸ φίλο μου καὶ τὸν ρώτησα :

— Τί θέλεις νὰ πῆς ;

— "Ω ! εἶναι μιά δολόκληρη ἱστορία πού θὰ χρειάζονται πολλὴ ὥρα γιὰ νὰ σοῦ τὴ διηγηθῶ... "Αν εἶσαι ὁμως περιέργος κι' ἐπιμένεις νὰ σοῦ τὴν διηγηθῶ, δὲν σοῦ τὴν πῶ μετὰ τὸ γεῦμα... Μά τώρα ἡ ὥρα πέρασε καὶ πρέπει νὰ γυρίσουμε.

Πηδήσαμε μέσα στὴ γόνδολα, ἡ ὁποία σὲ λίγη ὥρα μᾶς ἔβγαλε μπρὸς στὸ «παλάτιο» τοῦ "Εκτορος.

II

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἐνῶ ὁ κόμης "Εκτωρ κι' ἐγὼ καπνίζαμε τὰ πούρα μας στὸ κομψὸ καπνιστήριο τοῦ μεγάρου του, θύμισα στὸ φίλο μου τὴν ὑπόσχεσί του γιατί φαινόταν ὥς νὰ τὴν εἶχε ξεχάσει.

— "Έχεις δίκη, μὲ εἶπε. Πρέπει νὰ σοῦ διηγηθῶ αὐτὴ τὴν ἱστορία... Είναι ἄλλωστε πολὺ ἐνδιαφέρουσα καὶ μπορεῖ νὰ σοῦ χρησιμεύσῃ ὡς θέμα σὲ κανένα σου ἔργο... Τὴν ξέρω καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον, γιατί ὁ Πάολο κ' ἡ Κιάρρα εἶναι ὄχι μόνο στενοί μου φίλοι, ἀλλὰ καὶ συγγενεῖς μου... Ἀκουσε λοιπὸν :

Ὁ "Εκτωρ ἀδείασε τὸ ποτήρι μὲ τὸ λικέρ πού εἶχε μπροστὰ του καὶ ἀρχισε τὴ διήγησί του.

— Ὁ Πάολο κ' ἡ Κιάρρα εἶναι δεύτερα ξαδέρφια, γιατί ὁ παπποῦς τοῦ Πάολο κ' οἱ δυο μικροὶ μιά φοβερὴ συμφορά τούς ἔκανε νὰ χάσουν τούς γονεῖς τους... Θὰ ἔχῃς ἀκούσει θεόβια, νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸ ναυάγιο τῆς κομψῆς θαλαμηγοῦ «Γλάρος» πού καταποντίστηκε αὐτανδρῶς πρὸ εικοσιτριῶν χρόνων κοντὰ στὴν Κορσική. Ἡ θαλαμηγὸς αὐτὴ ἀνῆκε στὸν πατέρα τοῦ Πάολο, τὸν πρίγκηπα Ροῤέρτο Κολόννα...

Ἀλίως μέρες πρὶν ἀπ' τὸ ναυάγιο, ὁ πρίγκηψ, ὁ ὁποῖος ἦταν στρατιωτικὸς, εἶχε προβιθαστῇ σὲ ἀντιστρατηγὸ καὶ γιὰ νὰ ἐορτάσῃ τὸν προβιθασμὸ του εἶχε καλέσει μερικὸς συγγενεῖς του καὶ φίλους του σὲ μιά ἐκδρομὴ μὲ τὴ θαλαμηγὸ του. Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν κ' οἱ γονεῖς τῆς Κιάρρας, ἡ ὁποία ἦταν τότε δύο μόλις χρόνων.

Μὰ ἡ ἐκδρομὴ αὐτὴ κατέληξε σὲ τραγωδία. Τὴ νύχτα ἔπιασε δυνατὴ τρικυμία, ἡ ὁποία ἔρριξε τὸ «Γλάρο» ἐπ'ὶ τὸν ὕψαλον, ὅπου καὶ καταποντίστηκε χωρίς νὰ σωθῇ κανεὶς ἀπὸ τούς ἐπιβάτες ἢ ἀπὸ τὸ πλήρωμα. "Εταὶ ὁ Πάολο, ὁ ὁποῖος ἦταν τότε δέκα χρόνων καὶ θρισκόταν ἐσωτερικὸς σ' ἓνα λύκειο τῆς Ρώμης ἔ-

χασε τούς γονεῖς του κ' ἡ Κιάρρα τούς δικούς της. Μετὰ τὴν τραγωδία, ὁ παπποῦς τοῦ Πάολο, ὁ γέρος πρίγκηψ Λεονάρντο Κολόννα, πῆρε τὰ δυο ὄρφανὰ κοντά του.

» "Εταὶ, ὁ Πάολο κ' ἡ Κιάρρα μεγάλωσαν κάτω ἀπ' τὴν ἴδια στέγη... Εἶχαν μεταξὺ τους μιά διαφορὰ ἡλικίας ὀχτῶ περίπου χρόνων πράγμα πού ἔκανε τὸν Πάολο νὰ θεωρῇ τὴν Κιάρρα σάν μιά μικρούλα ἀδελφὴ του καὶ ἔπρεπε νὰ τὴν προστατεύῃ καὶ νὰ τὴν ὑπερασπίζεται.

Ἡ Κιάρρα πάλι ἔβλεπε τὸν Πάολο μὲ τὸ θαυμασμό πού ἔχουν πάντα τὰ μικρὰ παιδιὰ στὰ μεγαλύτερα καὶ τὸν λάτρευε κυριολεκτικῶς. Τὸ κάθε τι σ' αὐτὸν τὸ εἶδε ὡς ἄριστον καὶ ἡ πιὸ εὐτυχισμένη στιγμή τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἦταν ἐκεῖνες πού «ὁ μεγάλος» τῆς ἀδελφῆς συμμερίζονταν τὰ παιχνίδια τῆς.

» "Εταὶ τὰ δυο παιδιὰ μεγάλωναν μαζί στὸ μέγαρο τοῦ παπποῦ τους. Μά στὸ πέρασμα τῶν χρόνων, εἰς τὸν Πάολο ἀγαποῦσε πάντα τὴν Κιάρρα, σάν μιά μικρούλα χαϊδεμένη ἀδελφὴ, τὸ αἶσθημα τῆς κοπέλλας αὐτῆς μορφῇ : ἀπὸ στοργὴ πού ἦταν μετεθλήθῃ σ' ἓνα ἔρωξ θερμὸ, θαυμ, ἀπέραντο, ἱκανὸ γιὰ ὅλες τὶς θυσίας, ἔ-

κρουθε ὅμως ζηλότυπα μέσα τῆς τὸ αἶσθημά της αὐτὸ μικρούλα καὶ δὲν τολμοῦσε οὔτε στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸν νὰ ὁμολογήσῃ.

» Ὁ Πάολο εἶχε γίνεῖ πειὰ ἓνας ὠραϊότατος νέος καὶ κοιτεσσάρων χρόνων κ' ἡ Κιάρρα μιά γοητευτικὴ πέλλα δεκάξη χρόνων, ὅταν ὁ γέρο πρίγκηψ Λεονάρντο Κολόννα ἔπεσε θραεὶ ἀρρώστως. Ἦταν πολὺ γέρο καὶ κατὰ κράτος ὅτι δὲν θὰ σηκώνονταν ἀπ' τὸ κράβδι του. Κάλεσε λοιπὸν τὸν ἑγγονὸ του κοντά του καὶ τοῦ εἶπε :

— Πάολο, θὰ πεθάνω... "Όχι, ὄχι, Πάολο !... Μὴ προσπαθῆσῃς νὰ μὲ πείσῃς γιὰ τὸ ἀντίθετο γιατί ὁ ἄνθρωπος σου θὰ πῆγαῖνε χαμένος... "Εγὼ ἄλλωστε ἀρκετὰ γενναϊότητα γιὰ ν' ἀντιμετωπίσω τὸν θάνατο... Ἀκούω μετὰ τὴ λήξῃ τοῦ πένθους των... "Εἴρησαν ἡσυχὰ τούς πρώτους μῆνες, εὐτυχισμένοι σὰς ἀφῆναν τὴν περιουσία μου, ἂν καὶ δὲν θὰ εἶχατε ἀπὸ γῆν ἀπ' αὐτὴ γιατί οἱ δυστυχισμένοι σὰς γονεῖς ἀρραβωνήσαν καὶ ἐμεῖς σὰς μιά πολὺ μεγάλη περιουσία... Πάολο ἡ Κιάρρα εἶναι μικρὴ ἀκόμα κι' ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ προστασία ὅταν ἐγὼ δὲν θὰ ὑπάρχω πειὰ...

— "Όσο γι' αὐτὸ, μπορεῖτε νὰ μείνετε ἡσυχὰς ἀπὸ μὲνέ μου παπποῦ, εἶπε ὁ νέος. Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι... — Καλὰ, καλὰ... Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲ ὀρκίζετε, ὅτι θὰ προστατεύσῃς τὴν Κιάρρα... Σὲ πιστεύω... Μά δὲν ἤθελα νὰ σοῦ πῶ αὐτό... Ἀλλοῦ ἤθελα νὰ σοῦ πῶ αὐτό...

Ὁ γέρος πρίγκηψς κύτταξε μὲ θαυμασμό καὶ παραφάνεια τὸν ἑγγονὸ του καὶ πρόσθεσε :

— Πάολο, εἶσαι ὁ ὠραιότερος νέος τῆς ἀριστοκρατίας μας κ' ἡ Κιάρρα, ἂν καὶ μικρὴ ἀκόμα, δείχνει ὅτι πολὺ σύντομα θὰ ἐπισκιάσῃ στὴν ὀμορφιά ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες... Ξέρεις λοιπὸν ποῖ θὰ ἦταν τὸνέριό μου ; Τὴν κἀνὴς γυναῖκά σου... γιὰ ν' ἀποκτήσετε ἀπογονοὺς ἀντάξιους τῆς μεγάλης ράτσας τῶν Κολόννα.

Ὁ Πάολο ἦταν τόσο συνηθισμένος νὰ θεωρῇ τὴν Κιάρρα ὡς ἀδελφὴ του ὥστε τὰ λόγια αὐτὰ τὸν ἔκαναν νὰ ἀναπηδήσῃ.

— Ἡ Κιάρρα γυναῖκά μου ; εἶπε.

— Γιατὶ ὄχι ; τοῦ ἀπάντησε ὁ γέρος. Μήπως δὲν ἀγαπᾷς ;... ἢ μήπως ἀγαπᾷς καμμιά ἄλλη ;...

— "Όχι, παπποῦ, δὲν ἀγαπᾷ καμμιά ἄλλη, μὰ τὴν Κιάρρα τὴν ἀγαπᾷ σάν ἀδελφὴ μου.

— "Ε, ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾷς σάν ἀδελφὴ σου, δὲν θὰ σοὺ σκαλευθῇ καθόλου νὰ τὴν ἀγαπήσῃς καὶ σάν γυναῖκά σου. "Εξ ἄλλου ποιά ἄλλη γυναῖκα θὰ θῆς πρὸ ὀμορφίας σου. "Εξ ἄλλου ποιά ἄλλη γυναῖκα θὰ θῆς πρὸ τρυφερῆς, πρὸ ἀφωσιωμένης ἀπ' αὐτὴ ; Ἡ Κιάρρα εἶναι λατρεῖν κιάλας καὶ ἡ μεγαλύτερῃ τῆς εὐτυχίας θὰ ἦται νὰ γίνῃ γυναῖκά σου. Μοῦ τὸ ἐξωμολογήθηκε ἡ Κιάρρα πρὸ ὀλίγου αὐτό, ὅταν τὴν κάλεσα γιὰ νὰ τῆς ἀγαπᾷς πρὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ πρὸ τῆς γῆς.

Ὁ Πάολο εἶχε θυσιάζῃ σὲ σκέψεις. Ἡ ἀπορρόπηση πρὸτασις τοῦ παπποῦ του, τὸν εἶχε ἐξοικονομῇ στὴν ἀρτίαν μὰ τώρα, ὅσο τὴν σκεττόταν, τόσο περισσότερο τὴν ἀντίσπερθε. Γιατὶ νὰ μὴ γίνῃ ἡ Κιάρρα γυναῖκά του ; Ὁ γέρος Κολόννα εἶχε δίκη... Ποῦ ἄλλοῦ θὰ εἶδε καὶ ἓνα σὺζυγο μὲ τέτοια ἰδανικὴ ὀμορφιά καὶ μὲ τόσο σπάνια χαρίσματα ;

— Λοιπὸν, τὸν ρώτησε ὁ ἑτοιμοθάνατος. Τί ἀποφασίζεις, Πάολο, παιδί μου ; Θὰ παρῇς τὴν Κιάρρα γυναῖκά σου ;

— Ναί, παπποῦ, ἀπάντησε ὁ νεαρὸς πρίγκηψ. Ἡ Κιάρρα θὰ γίνῃ γυναῖκά μου...

"Ενα χαμόγελο φώτισε τὴ χλωμὴ ὄψη τοῦ ἑτοιμοθάνατου, ὁ ὁποῖος εἶπε :

— Φώναξε τὴν Κιάρρα γιὰ νὰ δώσω καὶ στοὺς δυο σας τὴν εὐχὴ μου.

Ὁ Πάολο ἔτρεξε κι' ἔφερε τὴν Κιάρρα, γονάτισαν κ' ἡ δυο μπρὸς στὸ κρεβάτι τοῦ ἑτοιμοθάνατου, ὁ ὁποῖος ἀπλώσε τὸ χέρι του ἀπὸ πάνω του καὶ τοὺς εἶπε :

— Παιδιά μου, αὐτὴ τὴ στιγμή σὰς ἀρραβωνιάζω καὶ σὰς εὐχομαι νὰ γίνετε εὐτυχισμένοι... Φιληθήτε κι' ἔπειτα ἐλάτε νὰ σὰς φιλήσω κι' ἐγὼ γιὰ τελευταία φορά...

Ὁ Πάολο πῆρε στὴν ἀγκαλιά του τὴν Κιάρρα, ἡ ὁποία εἶχε γίνεῖ λευκὴ σάν τὸ κερί καὶ φαινόταν ἑτοιμὴ νὰ λιποθυμήσῃ ἀπ' τὴν εὐτυχία τῆς καὶ τὴ συγκίνησῃ τῆς καὶ τὴ φίλησε στὸ μέτωπο.

"Επειτα πλησίασαν τὸν παπποῦ τους ὁ ὁποῖος τοὺς φίλησε μὲ τὰ μάτια πλημμυρισμένα στὰ δάκρυα καὶ τοὺς εἶπε :

— Καὶ τώρα, παιδιά μου ἀγαπημένα, ἀφήστε με μόνον... Πρέπει νὰ ἐτοιμαστῶ γιὰ νὰ παρουσιαστῶ στὸν Μεγάλον μας Κύριο...

Τὸ ἴδιο ὅραδο, ὁ γέρος πρίγκηψ Λεονάρντο Κολόννα, παρέδωσε τὴν τελευταία του πνοή.

III

Δέκα μέρες μετὰ τὸν θάνατό του ὁ Πάολο κ' ἡ Κιάρρα παντρεύτηκαν. Ὁ γάμος τους, λόγῳ πένθους, ἔγινε ἐντελῶς ἀνεπισημὸν σὲ στενὸτάτο κύκλο. Δὲν μπορούσαν ὅμως νὰ τὸν ἀναβάλουν γιατί δὲν ἦταν ὀρθὸ, τώρα καὶ ὁ γέρος εἶχε πεθάνει, νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ κατοικοῦν στὸ ἴδιο σπίτι ἓνας νέος καὶ μιά νέα.

Ἀμέσως μετὰ τὸ γάμο τους, οἱ νεόνυμφοι ἐγκατεστάθηκαν στὸ ἀρχαῖο μέγαρο τῶν Κολόννα στὴ Ρώμη. Τὸ γαμήλιο ταξίδι τους τὸ εἶχαν ἀναβάλει γιὰ νὰ τὸ κάμουν μετὰ τὴ λήξῃ τοῦ πένθους των...

"Εἴρησαν ἡσυχὰ τούς πρώτους μῆνες, εὐτυχισμένοι μὲ τὴν Κιάρρα, ἡ ὁποία λατρεῖ τὸν Πάολο, ἦταν γι' αὐτὴν ὁ θεὸς τῆς κι' ὁ Πάολο πάλι ἐξακολουθοῦσε ὁπως καὶ πρὶν παντρευτοῦν νὰ τὴν περιβάλλῃ μὲ κάθε στοργὴ καὶ περιποίησι.

Ἀποσχιζόμενος ὅπως ἦταν ὡς τὴν ἐποχὴ τοῦ γάμου του μὲ τὶς σπουδὲς του, τὶς ὁποῖες ἔκανε ὑπὸ τὴν πατρὶνὴν μά καὶ αὐστηρὴ ἐπίβλεψιν τοῦ παπποῦ του, ὁ Πάολο δὲν εἶχε ἐξοικιστῇ στὴ ζωὴ. Μποροῦσε νὰ πῇ μάλιστα, κανεὶς ὅτι τὴν ἀγαποῦσε κι' ὅτι ἤξερε γι' αὐτὴν τὸ ἔρωξ μόνον μὲ ἀπ' τὰ βιβλία... "Εταὶ τοῦ ἄρεσε ἡ γαλήνη τοῦ μεγάρου του κ' ἡ ἄρες πού περνοῦσε κοντὰ στὴ «μικρούλα» τοῦ Κιάρρα ὅπως ἔλεγε τὴ γυναῖκά του ἦταν γι' αὐτὸν εὐχάριστες καὶ γλυκεῖς. "Εξ αἰτίας τοῦ πένθους, κρατοῦσαν τὸ σπῆτι τους κλειστὸ καὶ σπάνια ἔβγαιναν ἐξ...

Μὰ οἱ μῆνες τοῦ πένθους περᾶσαν κ' οἱ δυο σὺζυγοι, ἓνα χρόν ἀκριβῶς μετὰ τὸ γάμο τους ἐφυγαν γιὰ νὰ κάμουν τὸ γαμήλιο ταξίδι τους στὶς κυριώτερες πρωτεύουσας τῆς Εὐρώπης.

"Επῆγαν πρῶτα στὸ Παρίσι. "Εκεῖ ἔγιναν ἀμέσως δεκτοὶ μέσα στοὺς κύκλους τῆς ἀναστάτης ἀριστοκρατίας, τοὺς ὁποῖους θαύμαζαν κ' οἱ δυο μὲ τὴν ὀμορφά τους, μὲ τὴ γοητεία τους, μὲ τὴ χάρι τους.

"Όπου κι' ἂν ἐπῆγανιναν σὲ δεξιώσεις, σὲ ἑορτές, στὰ κέντρα, στὰ θέατρα προκαλοῦσαν τὸν θαυμασμὸ καὶ τὰ ἐκπλήγματα ὄλων. Οἱ ἄνδρες πολιορκοῦσαν, διακριτικὰ λέγοντας, τὴν Κιάρρα κ' ἡ γυναῖκες, πιὸ ἀδιάκριτα, τὸν Πάολο.

Μά, ἐνῶ ἡ Κιάρρα ἔμενε ἀσυγκίνητη στὶς ἐκδηλώσεις τοῦ θαυμασμοῦ τῶν ἀνδρῶν, καὶ στὸ λεπτὸ φλέρτ τους, ὁ Πάολο ἀντιθέτως ἐλάττηκε κάπως ἀπὸ τὴν γοητεία πού σκόρπιζε γύρω του. "Εβλεπε τὶς ὠραιότερες κυρίες, γυναῖκες μὲ μεγάλα δνόματα ἑτοιμες νὰ θυσιάσουν τὰ πάντα πρὸς χάριν του κι' αὐτὸ τὸν κολάκευε στὸν ἐγωϊσμὸ του.

Στὴν ἀρχὴ ὡστόσο ἀντιστάθηκε ἡρωϊκὰ σ' ὅλες τὶς ἐπιθέσεις. Ἡ μιά μετὰ τὴν ἄλλη, ὅλες ἡ γυναῖκες πού εἶχαν ἐρωτευθῇ τὸν νεαρὸ γόητα ἀναγκάστηκαν νὰ ἀποσυρθοῦν, γιὰ νὰ θοῦν κατόπιν ἄλλες καὶ ἄλλες... Κι' ὅπως εἶναι φυσικὸ, ὅλες αὐτὲς ἡ γυναῖκες πού ἀγαποῦσαν τὸν Πάολο, αἰσθανόντουσαν ἓνα βαθὺ μῖσος γιὰ τὴν Κιάρρα, γιατί νόμιζαν πὼς αὐτὴ, σάν ὠραιότερῃ τους πού ἦταν τὸν κρατοῦσε δεμένο, κοντὰ τῆς μὲ τὰ ἀναγκαῖα θέληγτρά της.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἦταν ἀλήθεια, γιατί στὴν πραγματικότητά ὁ Πάολο δὲν ἀγαποῦσε τὴν Κιάρρα μὲ ἔρωτα. Ἀισθανόταν γι' αὐτὴν πάντοτε τὴν τρυφερότητα τὴν

στοργὴν πού τὸν συνῆδε μαζί της καὶ πρὸ τοῦ γάμου τους. Εἶχε συνηθίσει μάλιστα τόσο πολὺ στὴν ὀμορφιά της, ὥστε δὲν τὴν ἔβλεπε, δὲν τὴν προσέχε.

Ἡ Κιάρρα μὲ τὴν λεπτὴ γυναικεία τῆς ἀντίληψιν, τὸ εἶχε μαντέψει αὐτό, μὰ δὲν ἔλεγε τίποτε... Πολλὲς φορές ὡστόσο ἓνα σύννεφο μελαγχολίας ἀπλώνονταν πάνω ἀπ' τὰ μάτια της πού τὴν ἔδειχνε ἀκόμα πιὸ γοητευτικὴ, καὶ πού ἔκανε τοὺς ἄλλους νὰ λένε:

«Μὰ τί ἔχει λοιπὸν αὐτὴ ἡ γυναῖκα ; Τί τῆς λείπει ἀκόμα ἀπ' τὴν εὐτυχία ; Είναι ὠραία ὅσο καμμιά ἄλλη, ὁ σὺζυγός της τὴν λατρεῖ... Τί ἄλλο θέλει λοιπὸν ;»

IV

Ὁ Πάολο κ' ἡ Κιάρρα εἶχαν μείνει ὀχτῶ μῆνες στὸ Παρίσι κι' ἐπρόκειτο νὰ φύγουν γιὰ τὸ Λονδίνο, ὅταν ἔξαφνα ἓνα πρωί, ὁ Πάολο τῆς εἶπε :

— "Ακου, Κιάρρα... Δὲν θὰ ἦταν ἀσχημὸ νὰ μείνουμε στὸ Παρίσι μερικὸς μῆνες ἀκόμα. Πέρασαμε τόσο ὠραία ὡς τώρα... "Εξ ἄλλου ἀρχίζει σὲ λίγο ἡ νέα σαίζὸν καὶ θὰ μπορέσης νὰ παραγγείλῃς τὶς καινούργιες τουαλέττες σου...

Ἡ φωνὴ τοῦ Πάολο εἶχε ἓνα τόσο παράδοξο τόνο, καθὼς τῆς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά, ὥστε ἡ νέα γυναῖκα ἐσκίρτησε... Κατάλαβε ὅτι γιὰ πρώτη φορά κάτι τῆς ἔκρυβε, ὅτι δὲν τῆς ἔλεγε τὴν ἀλήθεια.

Ξαφνιασμένη τὸν κύτταξε στὰ μάτια μ' ἓνα ὄφρα ἐλαφρὰ ἐπιτιμητικόν... Ὁ Πάολο κοκκίνισε ἀντικρῶντας τὸ βλέμμα της καὶ χαμήλωσε ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι του.

— "Όπως θέλεις, ἀγαπημένε μου Πάολο, τοῦ ἀπάντησε. Ἀφοῦ ἡ ἐπιθυμία σου εἶναι νὰ μείνουμε, θὰ μείνουμε...

"Όταν ἔμεινε μόνη τῆς ἡ Κιάρρα ἀρχισε ν' ἀναρωτιέται τί μπορούσε νὰ εἶχε μεσολαβήσει ἀπὸ τὴν προηγούμενη μέρα πού ἔκανε τὸν σὺζυγό της νὰ θέλῃ ν' ἀναβάλουν τὴν ἀναχώρησί τους γιὰ τὸ Λονδίνο... Πρὶν ἀπὸ δυο - τρεῖς μέρες ἄλλως τε τῆς εἶχε πῇ :

«Βαρέθηκα πειὰ τὸ Παρίσι... Δὲν εἶναι καιρὸς νὰ φύγωμε... Τί λὲς καὶ σύ, Κιάρρα μου ;»

Πῶς τόσο ξαφνικὰ εἶχε ἀλλάξει γνώμη... Κάτι εἶχε συμβῇ... κι' αὐτὸ ἦταν ἀκριβῶς ἐκεῖνο πού τῆς ἔκρυβε, ἐκεῖνο πού τὸν ἔκανε νὰ κοκκινίσῃ ὅταν τὸν κύτταξε στὰ μάτια. Τῆς εἶχε πῇ γιὰ πρώτη φορά ψέματα...

Ἡ καρδιά τῆς νέας γυναῖκας σφίχτηκε μὲ τὴ σκέψιν αὐτὴ... Μὰ ποιά ἦταν ἡ θαυότερη ἀφορμὴ πού τὸν εἶχε ἀναγκάσει νὰ πῇ ψέματα ;...

Ἡ Κιάρρα θυθίστηκε σὲ σκέψεις... "Ότι κι' ἂν εἶχε συμβῇ, θὰ εἶχε συμβῇ χωρὶς ἄλλο στὸν χορὸ τῆς Ἀμερικανικῆς Πρεσβείας, ὅπου εἶχαν πάει τὸ προηγούμενο βράδυ... Ἡ Κιάρρα δὲν εἶχε χορεύει καθόλου, γιατί εἶχε ἀπὸ νωρὶς ἐλαφρὸ πονοκέφαλο, ὁ ὁποῖος σὲ λίγο ζωήρεψε... Μὰ ὁ Πάολο, ὁ ὁποῖος συνηθὼς χόρευε ἐλαχίστα, εἶχε χορεύει καὶ πολὺ μάλιστα... Καὶ μὲ τὴν ἴδια νύστα πάντοτε... μ' αὐτὴν τὴν δόξαντῃ Ἀμερικανίδα μὲ τὴν πολὺ φανταστικὴν ὀμορφιά, τὴ μίσσας Τζόαν Κέννεντυ, τὴν νεαρὰ σὺζυγο τοῦ βασιλέως τοῦ ὀρειχάλκου, ἡ ὁποία ἦταν περαστικὴ μὲ τὸν σὺζυγό της ἀπὸ τὸ Παρίσι...

Πῶς ἐλαμπαν τὰ μάτια τῆς Ἀμερικανίδος τὴν ὥρα πού χόρευαν !... Καὶ ὅλο τοῦ μίλουσε !... τοῦ χαμογέλουσε... Κι' ὁ Πάολο τὴν ἔσφιγγε ἐπάνω του περισσοτέρω ἀπὸ ὅ,τι θὰ ἔπρεπε...

"Όλ' αὐτὰ πού ἡ Κιάρρα μόλις τὰ εἶχε προσέξει στὸν χορὸ, ξαναγύριζαν τώρα στὴν μνήμη της μὲ μεγάλη ἀκρίβεια. Φαίνεται μάλιστα πὼς ἡ προτίμησις τοῦ Πάολο πρὸς τὴν Ἀμερικανίδα εἶχε κάνει ἐντύπωσιν καὶ στοὺς ἄλλους γιατί εἶχε ἀκούσει γύρω της μερικὲς λέξεις ἀπὸ τὰ ἐσχόλια πού γινόντουσαν...

Αὐτὸ μάλιστα ἴσως ἦταν καὶ ἡ ἀφορμὴ πού μεγάλωσε ὁ πονοκέφαλός της, πράγμα πού τὴν ἔκανε νὰ πῇ στὸν Πάολο σὲ μιά στιγμή πού τὴν πλησίασε :

— Θὰ μὲ ὑπνῶνέω, Πάολο, ἂν μὲ συνώδευες στὸ ξενοδοχεῖο. Εἶμαι λίγο ἀδιάθετη...

ταν άνόητη νά φοβάται τήν 'Αμερικανίδα, γιατί στο θάθος ἡ ἀλήθεια αὐτή ἦταν.

Τό μεσημέρι προσπάθησε νά φανῇ εὐδιάθετη στόν Πάολο, ἐνῶ ἐκεῖνος ἀπειναντίας φαινόταν κάπως ἀνήσυχος.

Φαινόταν σάν νά ἤθελε κάτι νά τῆς πῇ, μά δίσταζε... Τέλος, τήν ὥρα πού ἦσαν ἐτοιμοί νά σηκωθοῦν τῆς εἶπε, προσπαθώντας νά πάρῃ ὅσο τὸ δυνατόν πιό ἀδιάφορο ὄψος:

— 'Ακουσε, Κιάρρα... Τὸ θράδυ δὲν θά μπορέσω νά σέ συνοδεύσω στήν 'Οπερα... Ξέρεις, ξδωσα τὸν λόγο μου ἐπιτόλεια σέ μερικοὺς φίλους μου νά πάω μαζί τους στο «Μαξιμ», ὅπου φυσικά δὲν μπορεῖς νά μέ συνοδεύσεις... Μά θά ἔχῃς συντροφιά στήν 'Οπερα... 'Εννοῶ καλέσει ἀπὸ χτῆς τὸν κόμητα Γκουερνί τῆς Πρεσβείας καὶ τὴν γυναῖκα του σὸ θεωρεῖο μας... Θά τοὺς τηλεφωνήσω νάρθουν νά σέ πάρουν. 'Αν μπορέσω καὶ ξεφύγω ἀπὸ τοὺς φίλους μου, θάρθω νά σέ πάρω. 'Αλλοῶς, οἱ Γκουερνί θά σέ συνοδεύσουν καὶ στήν ἐπιστροφή...

Τὰ ἔλεγε δλ' αὐτὰ θιαστικά, ἀποφεύγοντας νά τὴν κυττάξῃ στὰ μάτια...

Ἡ Κιάρρα κατάλαβε πῶς ἡ δικαιολογία του ἦταν ψεύτικη...

Κ' ἡ σκέψις τῆς, μὲ τὸ ἀλάνθαστο γυναικεῖο τῆς ἔνστικτο, πῆγε πάλι στήν Τζόαν Κέννεντυ.

Δὲν εἶπε ὡστόσο τίποτε...

Ὁ Πάολο πρόσεξε τὴν σιωπὴ τῆς, εἶδε τὴν θλίψι πού εἶχε ἀπλωθῇ ξαφνικά στο πρόσωπό τῆς κ' ἔσπευσε νά προσθέσῃ:

— 'Αν αὐτὸ σέ δυσареσθῇ, μπορῶ νά εἰδοποιήσω τοὺς φίλους μου ὅτι κάτι μοῦ συνέβη καὶ δὲν θά πάω στο ραντεβού τους. Δὲν εἶναι καὶ τόσο σπουδαῖο. Δὲν θά χάσω τίποτε, ἀν δὲν πάω...

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ὅμως ἐπρόδιδε ὅτι κάθε ἄλλο παρὰ νά μὴν πάῃ θά ἤθελε.

— 'Οχι! 'Οχι! τοῦ ἀπάντησε ἡ Κιάρρα μὲ φωνὴ γλυκειά. Δὲν εἶνε ἀνάγκη, Πάολο, νά χαλάσῃς τὸ ραντεβού σου ἐξ αἰτίας μου. Θά πάω, ὅπως εἶπες, μὲ τοὺς Γκουερνί, στήν 'Οπερα.

Ὁ Πάολο δὲν μπόρεσε νά κρύψῃ τὴν χαρὰ του μὲλις ἄκουσε τὴν ἀπάντησιν αὐτή. 'Απὸ τὴν στιγμή ἐκείνη ὅλη ἡ προηγούμενη στενοχώρια του διαλύθηκε καὶ τὴ στιγμή πού ἀποσύρθηκαν στὰ διαμερίσματά τους γιὰ ν' ἀλλάξουν τουαλέττα, ἡ Κιάρρα τὸν ἄκουσε νά σφυρίζῃ ἕναν εὐθυμο σκοπὸ ἀπὸ κάποια ὀπερέττα.

Τὸ θράδυ, πρὶν φύγῃ, τὴν φίλησε μὲ τρυφερότητα καὶ τῆς εἶπε:

— 'Ωρεθούαρ, τὴ νύχτα, ἀγάπη μου. 'Οπου νᾶναι οἱ Γκουερνί θά φθάσουν.

Πραγματικά, σὲ λίγο οἱ Γκουερνί ἔφθασαν μὲ τὸ αὐτοκίνητό τους καὶ πῆραν τὴν Κιάρρα στήν 'Οπερα. 'Εκεῖνὸ τὸ θράδυ, ἡ νέα γυναῖκα φοροῦσε μιά θαυμασία θαλασσιὰ τουαλέττα κεντημένη ἀπὸ πολυτίμες δαντέλλες. 'Ενα διάδημα ἀπὸ διαμάντια στόλιζε τὸ κεφάλι τῆς κ' ἕνα τριπλὸ περιδέραιο κρεμῶταν στὸν λαιμό τῆς.

Μόλις ἔκανε τὴν ἐμφάνισί τῆς σὸ θεωρεῖο τῆς, προκάλεσε γενικὴν αἰσθησὶν σ' ὅλη τὴν αἵθουσα.

Ἡ κουβέντες σταμάτησαν, ἡ ἄλλες ὥραιες κυρίες ἔπαψαν πειὰ νά προκαλοῦν τὴν προσοχὴ καὶ ὅλα τὰ μάτια ἐστράφησαν πρὸς αὐτήν, ὅπως πρὸς ἕνα δολοάμπρο ἄστρο πού ἐπισκιάζει ὅλα τ' ἄλλα μέσα σὸ στερέωμα...

Οἱ κύριοι δὲν μποροῦσαν νά συγκρατήσουν τὰ ἐπιφωνήματα τοῦ θαυμασμοῦ τῶν καὶ ἡ ματιὰς πού τῆς ἔριχναν ἡ ἄλλες γυναῖκες ἦσαν θέλῃ τρομερῆς ζηλοτυπίας, πού ἂν μποροῦσαν, θά τρυποῦσαν τὴν καρδιά τῆς.

Ἡ Κιάρρα, πού δὲν ἦταν καθόλου ματαιόδοξη, δέχονταν τὸν θαυμασμὸ ἐκεῖνο μὲ μιά φυσικὴ ἀπλότητα πού τὴν ἔκανε ἀκόμα χαριτωμένη. Στὰ διαλείμματα τὸ θεωρεῖο τῆς ἔγινε τὸ κέντρο ὅλης τῆς κοσμικῆς κινήσεως τοῦ θεάτρου. 'Οσοὶ τὴν ἤξεραν, πῆγαιναν νά τὴν χαιρετήσουν κ' ὅσοι δὲν τὴν ἤξεραν καὶ ἤξεραν τοὺς Γκουερνί πῆγαιναν δῆθεν γιὰ νά χαιρετήσουν αὐτοὺς, μά στὴν πραγματικότητα γιὰ νά τοὺς δοθῇ εὐκαιρία νά συστηθοῦν στὴν νεαρὴ Ἰταλίδαν πριγκίπισσα.

Σὲ κάποια στιγμή, ἡ κόμησσα Γκουερνί γύρισε πρὸς τὴν Κιάρρα καὶ τῆς εἶπε:

— Θριαμβεῖς ἀπόψε, ἀγαπητή μου... Κρίμα πού δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ Πάολο νά χαρῇ κ' αὐτὸς γιὰ τὸν θρίαμβό σου...

Τὸ ὄνομα τοῦ Πάολο ἔκανε τὴν Κιάρρα νά μελαγχολήσῃ. Τὴν ἐνδιέφεραν ἐκεῖνη τὰ θυμιάματα ὅλου τοῦ

κόσμου πρὸς τὴν ὠμορφιά τῆς, ἀφοῦ ἐκεῖνος τὸν ὅπου λάτρευε δὲν φαινόταν κἂν νά τὴν προσέχῃ καὶ ἴσως κείνη τὴν στιγμή θρискόταν μὲ κάποια ἀλήθεια...

Ἡ σκέψεις αὐτὲς χάλασαν ὅλη τὴν διάθεσιν τῆς Κιάρρας καὶ τὴν βασάνισαν ἐνοχλητικά σὲ ὅλη τὴν διάρκεια τῆς βραδυᾶς. Στὸ διάλειμμα τῆς τρίτης πράξεως μετὰ ξὺ τῶν ἄλλων πού πῆγαν σὸ θεωρεῖο τοὺς ἦταν κ' ἡ νέα νεαρὸς 'Αγγλος εὐπατρίδης, λίγο χλωμός, μὲ τὴν συμπαθητικὴν κ' εὐγενικὴν φυσιογνωμία.

— Ὁ μαρκήσιος τοῦ Μπέρλαντ, εἶπε ὁ κόμης Γκουερνί, ὅταν τὸν σύστησε στὴν Κιάρρα.

Ἡ νέα γυναῖκα τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι τῆς κ' αἰσθάνθηκε τὸ δικό του τὰ τρέμῃ ἐλαφρὰ καθὼς τὸ πῆρε καὶ τὸ ἔφερε στὰ χεῖλῃ του.

Ὁ νέος ἔμεινε λίγες στιγμὲς σὸ θεωρεῖο καὶ κοινὸ βέντιασε μὲ τὴν πριγκίπισσα. Ἡ συζήτησις τοῦ ἦταν γυναικευτικὴ καὶ φανέρωνε ἄνθρωπο μὲ ἀνώτερη ἀντίληψη. Ἡ Κιάρρα τὸν θρῆκε πολὺ εὐχάριστο καὶ συμπάθη. Γ' αὐτὴν τὴν ὥρα πού ὁ μαρκήσιος ἐτοιμαζόταν ν' ἀποσυρθῇ, τῇ εἶπε μὲ ἀφέλεια:

— 'Ελπίζω, κύριε μαρκήσιε, ὅτι ἡ γνωριμία μας θά περιορισθῇ στὴν ἀποψινὴ βραδυὰ. Σὲ λίγες μέρες, ὁ σύζυγός μου κ' ἐγὼ θά φύγουμε γιὰ τὸ Λονδίνο. Ἐμὰς δοθῇ λοιπὸν εὐκαιρία νά συναντηθοῦμε ἐκεῖ.

Τὰ μάτια τοῦ νέου ἔλαμψαν ἀπὸ χαρὰ.

— 'Ω! εἶπε. 'Αφοῦ θάρθῃτε στὴν 'Αγγλία, θά μὲ ἐπιτρέψετε νά σᾶς προσκαλέσω στὸν πύργο μου γιὰ τὴν κυνήγι τοῦ φθινοπώρου...

— Δὲν μπορῶ νά δεχθῶ τὴν πρόσκλησιν σᾶς χωρὶς νὰ ρωτήσω προηγουμένως τὸν σύζυγό μου, τοῦ ἀπάντησε ἡ Κιάρρα. 'Ελπίζω ὅμως ὅτι ὁ πρίγκηψ Κολόννα θά τὴν δεχθῇ γιὰτὶ ἀγαπάει πολὺ τὸ κυνήγι...

— Τότε, εἶπε ὁ μαρκήσιος τοῦ Μπέρλαντ, θά μὲ ὑποχρεώσετε νά τοῦ τὴν μεταβιβάσετε...

— Καλλίτερα, ἀπάντησε ἡ Κιάρρα, νὰ τὸν γνωρίσω προσωπικῶς καὶ νά τοῦ τὴν κάνετε ὁ ἴδιος. 'Ελάτε λοιπὸν σὸ αὐριανὸ τσάι μας...

— 'Ω, σὲ εἶναι εὐγνώμων, κυρία, εἶπε ὁ μαρκήσιος, θάρθω...

Σ' ὅλη τὴν τέταρτη πράξι, ἡ Κιάρρα αἰσθάνονταν πρὸς σπληνισμένα ἑπάνω τῆς τὰ μάτια τοῦ νεαροῦ μαρκήσιου, ὁ ὁποῖος καθόταν σ' ἕνα θεωρεῖο ἀπέναντι σὸ δικό της. Καὶ καταλάβαινε ὅτι αὐτὸ πού τὸν ἔκανε νά τὴν κυττάξῃ ἔτσι δὲν ἦταν μόνον ἕνας ἀπλὸς θαυμασμὸς. Τὸ μελόδραμα τελείωσε, χωρὶς ὁ Πάολο νά φανῇ. Ἐτοί οἱ Γκουερνί ἀναγκάστηκαν νά τὴν συνοδεύσουν στὸ ξενοδοχεῖο τῆς.

Ἡ Κιάρρα, μὴ θέλοντας ν' ἀνησυχῇ τὴν καμαριέρα τῆς γδύθηκε μόνη τῆς καὶ πλῆγισε. Μά ὁ ὕπνος δὲν τὴν ἔκλεινε τὰ μάτια. Ὀλιθερὲς σκέψεις περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλό τῆς κ' ἔβλεπε διαρκῶς μπροστὰ τῆς τὴν ξανθὴν 'Αμερικανίδα. Γιὰ νά τις διώξῃ, πῆρε κάποιο βιβλίον ἀρχαῖα νά διαβάξῃ. Τὸ βιβλίο αὐτὸ ἦταν πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ χωρὶς νά τὸ καταλάβῃ, διάβασε σχεδὸν τὸ ὅσόν... Κύτταξε τότε τὴν ὥρα καὶ εἶδε πῶς ἦταν περὶ τρεῖς παρὰ τέταρτο. Καὶ ὁ Πάολο δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμα...

Μιά θαλασσινὰ ἀγωνία κυρίευσε τὴν νέα γυναῖκα... Τὴν πού μποροῦσε νά εἶναι τέτοια ὥρα;... Κάτι πολὺ ἐνδιαφέρον τὸν ἀπασχολοῦσε χωρὶς ἄλλο γιὰ νά τὸν κρατοῦν τόσο ἄργα ἔξω...

Τέλος, κατὰ τις τέσσερες καὶ μισὴ ἄκουσε τὴν πόρτα τοῦ διπλανοῦ δωματίου, τῆς κρεβάτοκαμάρας τοῦ συζύγου τῆς, ν' ἀνοίγῃ ἀθόρυβα. Κάποιος εἶχε μῆναι...

Ὁ Πάολο βέβαια... Ἡ Κιάρρα ἄφησε τὸ βιβλίο καὶ τὴν περὶμενε γιὰ νά πᾶν νά τὴν φίλῃ καὶ νά τὴν καληνυχτίσῃ, ὅπως ἔκανε κάθε βράδυ... Μά τὸν ἔκου... Ὁ Πάολο ἔξεχασε ἐκεῖνη τὴν νύχτα τὴν τρυφερότητα τοῦ συνήθειας...

Τότε ἡ νέα γυναῖκα, μὲ τὴν καρδιὰ σπαραγμένη, φησε τὸ ὠραῖο κεφάλι τῆς νά γείρῃ σὸ μαξιλάρι τῆς καὶ τὸ μούσκεψε μὲ τὰ δάκρυά τῆς.

V

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πρωῒ, ὁ Πάολο ἤννησε νά συστηθῇ. Ἡ Κιάρρα προγευμάτισε μόνη τῆς κ' ἐτοιμαζόταν νά πᾶν νά χτυπήσῃ τὴν πόρτα τοῦ συζύγου τῆς γιὰ νά τὴν πῇ ὅτι ἦταν ἄργα πειὰ, ὅταν ἡ καμαριέρα τῆς ἔφερε μιά ἐπιστολὴ πού τὴν εἶχε φέρῃ ἕνας γκροῦ...

ξενοδοχείου.

Ἡ Κιάρρα, κυριευμένη ἀπὸ ἕνα δυσάρεστο συναίσθημα τὴν ἄνοιξε. 'Ἦσαν δύο-τρεῖς γραμμὲς μόνον γραμμένες μὲ ἀνώνυμο σ' αὐτὴν χαρακτῆρα κ' ἀπὸ κάτω καμμένη ὑπογραφή. Μιά ἀνώνυμη ἐπιστολή. Ἡ Κιάρρα θέλησε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νά τὴν σκίσῃ χωρὶς νά τὴν διαβάσῃ, μά μιά περιέργεια, ἀνώτερη ἀπὸ τὴν θέλησιν τῆς, τὴν συγκράτησε καὶ τὴν ἔκανε νά τὴν διαβάσῃ. Ἰδοὺ τί τῆς ἔγραψε ὁ ἀνώνυμος ἢ μάλλον ἡ ἀνώνυμος ἐπιστολογράφος, γιὰτὶ ὁ γραφικὸς χαρακτῆρ φαινόταν γυναικεῖος:

«Κυρία, ἂν θέλετε νά μάθετε πῶς πέρασε χθὲς τὸ βράδυ τὴν βραδυὰ τοῦ ἀνώνυμῳ σᾶς, ἀσχητονοῦμαι, ὅτι διασκέδασε θαυμάσια μὲ τὴν συντροφία τῆς ὡραίας 'Αμερικανίδος μίσεως Κέννεντυ. Γλέντησαν σὸ «Μαξιμ» κ' εἰπετα ἐξακολοῦσαν τὴν διασκέδασι τοὺς σὲ ἄλλα νυχτερινὰ κέντρα...»

Ἐπὶ τὴν ἐνδιαφέροντα γιὰ σᾶς, σᾶς συνιστῶ νά προσέχετε γιὰτὶ αὐτὴ ἡ 'Αμερικανίδος εἶναι μοναδικὴ σὸ ἐξολόγιασμα καὶ τῶν πρὸς τὸν συζύγου. Γιὰ νά σᾶς πείσω ὅτι ἡ πληροφορία μου εἶναι καλὴ, σᾶς πληροφορῶ ὅτι ὁ πρίγκηψ Κολόννα καὶ ἡ μίσεως Κέννεντυ θά συναντηθοῦν καὶ αὐριο τὸ βράδυ...

Ἡ Κιάρρα ἄφησε τὴν ἐπιστολὴ νά ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖράς τῆς. 'Ωστε τὰ προαισθήματά τῆς δὲν τὴν εἶχαν γελᾶσει... Ὁ σύζυγός τῆς εἶχε περάσει τὴν νύχτα τοῦ μὲ τὴν ξανθὴν 'Αμερικανίδα;... Πόσο σκληρὰ ὑπέφερε!... Ὁ Πάολο τὴν ἐπρόδιδε... Αὐτὸ δὲν μποροῦσε νά χαρῇ σὸ μυαλό τῆς...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἀκούσθηκαν θήματα ἀπ' ἔξω. Ἡ Κιάρρα ἔσκυψε καὶ πῆρε γρήγορα - γρήγορα τὴν ἐπιστολὴ καὶ τὴν ἔκρυψε. Σχεδὸν συγχρόνως ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ φάνηκε ὁ Πάολο.

— Καλημέρα, ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπε πολὺ εὐδιάθετος.

Καί, πλησιάζοντάς τὴν, τὴ φίλησε καὶ στὰ δύο μάγουλα.

— Σοὺ χρωστάω ἕνα φίλημα κ' ἀπὸ χθὲς τὴ νύχτα, τῆς εἶπε γελώντας. Γύρισα, θλέπει, ἄργα καὶ δὲν θέλησα νά σ' ἀνησυχίσω... Μά τί ἔχεις;... Μήπως, εἶσαι ἀδιάθετη;

— 'Εγώ;... 'Οχι! ἀπάντησε ζωηρὰ ἡ Κιάρρα. Εἶμαι πολὺ καλά... Δὲν ἔχω τίποτε...

— Ἀλήθεια, ρώτησε ὁ Πάολο, πῶς πέρασες σὸ θέατρο;

Ἡ Κιάρρα τοῦ διηγήθηκε τότε τὴ γνωριμίαν τῆς μὲ τὸ νεαρὸ μαρκήσιο τοῦ Μπέρλαντ, τοῦ ἀνέφερε τὴν πρόσκλησιν πού τοὺς εἶχε κάνει γιὰ τὸ κυνήγι σὸν πύργο τοῦ καὶ προσέθεσε ὅτι τὸν εἶχε καλέσει σὸ ἀπογευματινὸ τοῦς τσάι γιὰ νά τὸν γνωρίσῃ κ' αὐτός...

— Ἐκανεσ πολὺ καλά... τῆς ἀπάντησε ὁ Πάολο. Εἶμαι μάλιστα τῆς ιδέας ὅτι μποροῦμε νά δεχθῶμε τὴν πρόσκλησιν σου. 'Εγὼ ἀκούσει ὅτι τὰ κυνήγια πού ὀργανώνει σὸν πύργο τοῦ ὁ μαρκήσιος εἶναι μοναδικὰ σ' ὅλη τὴν 'Αγγλία...

— Ἀλήθεια, ἔχεσσε νά σοῦ πῶ ὅτι κ' ἐγὼ ἔχω προσκαλέσει κάποιον σὸ τσάι μας...

Καί, δίνοντας ὅσο μποροῦσε πιὸ ἀδιάφορο τόνον στὴ φωνή του, ἐπρόσθεσε:

— Τὴν μίσεως Κέννεντυ... τὴν ξανθὴν 'Αμερικανίδα...

Ἡ Κιάρρα δὲν μπόρεσε νά συγκρατήσῃ κάποιο σκίρτημα. 'Ωστόσο δὲν εἶπε τίποτε κ' ἄλλαξε συζήτησι.

Τὸ ἀπόγευμα, σὸ τσάι τῶν Κολόννα, ἦταν συγκρατημένη ἡ ἀπόκριμα τῆς διεθνούς ἀριστοκρατίας τοῦ Παρισι. Ἡ μίσεως Κέννεντυ ἔφθασε ἀπ' τὴς πρώτες. Φοροῦσε μιά θαυμάσια σὰς τουαλέττα καὶ ἔλαμπε δολοκλήρη ἀπὸ κοσμήματα. Ἡ Κιάρρα ἀπεναντίας ἦταν ντυμένη πολὺ ἀπλάστ καὶ δὲν φοροῦσε κανένα κόσμημα. Μά οἱ καλεσμένοι οἱ ἀνεξαιρέτως εὐρίσκον ὅτι δὲν χωροῦσε καμμία σύγκρισις μεταξὺ τῶν δύο γυναικῶν. Ἡ Ἰταλίδαν ἦταν ἀσπιδόμορφος ὁρασιότερα ἀπὸ τὴν 'Αμερικανίδα. Μά ὁ Πάολο δὲν ἔκανε τὴν σύγκρισιν αὐτή, καὶ καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς συγκεντρώσεως θρискόταν πάντῃ κοντὰ στὴ μίσεως Κέννεντυ, καὶ μιλοῦσε μαζί τῆς. Δὲν κρατοῦσε πειὰ τὰ προσήματα καὶ μὲ τὴν στάσι τοῦ ἔδειχνε ὅτι ἡ 'Αμερικανίδα τοῦ ἄρεσε.

Ὅταν ἡ Κιάρρα τοῦ παρουσίασε τὸ μαρκήσιο τοῦ Μπέρλαντ κ' ὁ εὐγενὴς 'Αγγλος τοῦ ἐπανελάβε τὴν πρόσκλησιν τοῦ σὸν πύργο τοῦ, ὁ Πάολο εἶπε:

— 'Ω! δέχομαι εὐχαρίστως, ἀγαπητὴ μου μαρκήσιε...

Σὲ λίγες μέρες ἄλλωστε θά φύγουμε γιὰ τὴν 'Αγγλία. Ἡ Κιάρρα φαίνεται ὅχι νά πλῆττῃ σὸ Παρίσι... Τί λές, Κιάρρα, πρόσθεσε γυρίζοντας πρὸς τὴν γυναῖκα του. Φεύγουμε τὸ Σάββατο;...

— Ὅπως θέλεις, Πάολο, ἀπάντησε ἡ νεαρὰ πριγκίπισσα νοιώθοντας μιά ξαφνικὴ χαρὰ γιὰ τὴν ξαφνικὴ ἀπόφασιν τοῦ συζύγου τῆς.

Θά ἔφευγαν ἀπὸ τὸ Παρίσι... Θάφηναν πίσω τους τὴν 'Αμερικανίδα... Ἡ σχέσις τῆς μὲ τὸν Πάολο δὲν ἦσαν, φαίνεται, καθόλου σοβαρές... 'Ενα περαστικὸ φλέρτ... Κ' αὐτὴ ἡ ἀνόητη πού ἀνησυχῆσε τόσο...

— 'Αν θέλετε, εἶπε ὁ λόρδος Μπέρλαντ, θά σᾶς συνοδεύσω κ' ἐγὼ σὸ ταξίδι σας, γιὰτὶ σκοπεῖω κ' ἐγὼ νά γυρίσω στὴν 'Αγγλία αὐτὲς τὴς μέρες...

Θά εἰμαστε εὐτυχεῖς, μιλῶρδε, ἀν ταξιδέψουμε μαζί, εἶπε ὁ Πάολο.

Ἐξαφνα, τὴν στιγμή ἐκείνη, ἡ μίσεως Κέννεντυ, ἡ ὁποία εἶχε παρακολουθῇ τὴ συζήτησιν, εἶπε πρόσχαρη:

— Τί εὐχάριστὴ σύμπτωσις! 'Ακριβῶς χθὲς ἔλαθα ἀπ' τὸ Λονδίνο ἕνα τηλεγράφημα ἀπ' τὸ σύζυγό μου, ὁ ὁποῖος βρίσκεται σὸ Λονδίνο καὶ μὲ καλεῖ κοντὰ του... Τί χαρὰ! Ὁ ταξιδέψουμε ὅλοι μαζί...

Ἡ Κιάρρα, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, πάγωσε ἐλόκληρη. Ὅλη ἡ χαρὰ τῆς διαλύθηκε... Μὲ μιάς ὅλη ἡ ἀλήθεια παρουσιάστηκε μπροστὰ στὰ μάτια τῆς. Ὅλα ἡσαν προσυμφωνημένα μεταξὺ τῆς μίσεως Κέννεντυ καὶ τοῦ Πάολο: Ἡ 'Αμερικανίδα θά ἔφευγε γιὰ τὸ Λονδίνο ὅπου, πραγματικά ἴσως τὴν καλοῦσε ὁ σύζυγός τῆς, κ' ὁ Πάολο, γιὰ νά τὴν ἀκολουθῇ, ἀποφάσισε νά φύγουν κ' αὐτοί...

Τὶ θλιβερὸ παίγνιδι εἰς θάρος τῆς... Καὶ πόσο ἀδέξια παίγνιο...

Ἡ Κιάρρα ἦταν δυστυχισμένη, πολὺ δυστυχισμένη... Μά ἔκρυβε θαθεῖα τὸν πόνο τῆς καὶ χαμογελοῦσε σὲ τους...

VI

Ἐνας μῆνας πέρασε...

Στὸ μεσαιωνικὸ πύργο τοῦ μαρκησίου τοῦ Μπέρλαντ θρискόταν τώρα μιά μεγάλη συντροφία καλεσμένων. 'Ανάμεσα σ' αὐτοὺς ἦσαν ὁ Πάολο κ' ἡ Κιάρρα Κολόννα κ' ἡ μίσεως Τζόαν Κέννεντυ μὲ τὸ σύζυγό τῆς, τὸ βασίλει τοῦ «ὀρειχάλκου». Ἡ 'Αμερικανίδα εἶχε ἐπωφεληθῇ τοῦ ταξιδιοῦ πού ἔκαναν ὅλοι μαζί γιὰ νά προσκληθῇ κ' αὐτὴ ἀπὸ τὸ νεαρὸ μαρκήσιο μαζί μὲ τὸ σύζυγό τῆς σὸν πύργο.

Ὁ μίστερ Κέννεντυ ἦταν ἕνας ἄντρας ὡς σαράντα περὶπου χρόνων, τὸν ὁποῖο ἡ ἐπιχειρήσεις του μὲ τὴς παγκόσμιες διακλαδώσεις τὸν ἀπασχολοῦσαν περισσότερο ἀπ' τὸ κάθε τι. 'Ετοῖ ἦταν ἀναγκασμένος νά λείπῃ ὅλη τὴν ἐβδομάδα σὸ Λονδίνο καὶ μόνον τὰ Σάββατοκύριακα τοῦ περνοῦσε σὸν πύργο.

Ἡ σχέσις τοῦ πρίγκηπος Κολόννα καὶ τῆς μίσεως Κέννεντυ ἀποτελοῦσαν τὸ θέμα τῆς συζητήσεως ὅλων τῶν καλεσμένων τοῦ μαρκησίου Μπέρλαντ. Στὰ κυνήγια, ὁ Πάολο θρискόταν πάντα κοντὰ στὴ Τζόαν καὶ συχνὰ οἱ ἄλλοι κυνηγοὶ τοὺς ἔχαναν ἐπὶ ὄφρς ὀλόκληρες. Ἡ 'Αμερικανίδα δὲν φρόντιζε καθόλου νά κρύβεται οὔτε ἀπ' τὴν ἑξοχὴν Κιάρρα. Ἀπεναντίας μάλιστα δὲν ἔχανε εὐκαιρία γιὰ νά ἐπιδεικνύῃ τὸν θρίαμβό τῆς στὴν ἀντίζηλό τῆς. Τὰ μάτια τῆς ἔλαμψαν σαρκαστικά κάθε φορὰ πού ἀντίκρυζαν τὰ δικά τῆς.

Ἡ Κιάρρα ἦταν πολὺ δυστυχισμένη, μά ποτὲ οὔτε μιά λέξις παραπόνου δὲν ἔβγαине ἀπὸ τὰ χεῖλῃ τῆς. Μονάχα, ὅταν ἔμενε μόνη σὸ δωματίό τῆς, ἄφηνε τὰ δάκρυά τῆς νά κυλοῦν ἐλεύθερα καὶ ἐγκαταλείπονταν σὸν σπαραγμό τῆς.

Μά μπροστὰ στοὺς ἄλλους φαινόταν τόσο γαλήνιο ὥστε ὅλοι, ὑπέθεταν πῶς ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὸ εἰδύλλιο τοῦ συζύγου τῆς. Μόνον ὁ οἰκοδεσπότης, ὁ μαρκήσιος τοῦ Μπέρλαντ, ἀντιλαμβανόταν τί ὑπέφερε ἡ νέα γυναῖκα...

Ὁ μαρκήσιος ἀγαποῦσε τὴν Κιάρρα, τὴν ἀγαποῦσε ὅμως μ' ἕνα αἰσθημα θαυ καὶ γεμάτο σεβασμὸ πού δὲν τὸ ἄφηνε ποτὲ νά φανῇ. Κάθε ἄλλος σ

τόν θεωρούσε ως τόν καλλίτερό της φίλο.

Καί πραγματικά της τό απέδειξε αυτό, δίνοντας μέ αρκετή θέβαια ευγένεια, αλλά και μέ τρόπο καθαρό, στη μίσηες Κέννεντυ νά καταλάβη ότι ή παρουσία της στον πύργο του δέν ήταν επιθυμητή.

Ή Αμερικανίδα, περήφανη όπως ήταν, έσπευσε νά φύγη την άλλη μέρα γιά τό Λονδίνο. Ο Πάολο θά ήθελε πολύ νά την ακολουθήση αμέσως εκεί, μά φοβήθηκε μπρός στο σκάνδαλο πού θά προκαλούσε μεταξύ των καλεσμένων του μαρκησιού ή ξαφνική αναχώρησίς του.

Όταν έληξε ή περίοδος του κυνηγιού, τό ζεύγος Κολόννα ευχαρίστησε τόν μαρκήσιο του Μπέρλαντ γιά την φιλοξενία του, τόν προσκάλεσε στην Ρώμη γιά τόν έρχόμενο χειμώνα κι' έφυγε γιά τό Λονδίνο.

Εκεί ο Πάολο έλπριζε νά συναντήση την μίσηες Κέννεντυ. Μά ήταν άργά πια. Ο σύζυγός της, ο οποίος είχε πληροφορηθή, άγνωστο πώς, τό σκάνδαλο των σχέσεών της μέ τόν Πάολο, την είχε πάρει κι' είχαν φύγει γιά την Νέα Υόρκη.

Ο Πάολο δέν άργησε καθόλου νά την ξεχάση. Τό αίσθημα του άλλως τε αυτό δέν ήταν κανέναν θάθος έρωσ από εκείνους, πού ξεριζώνονται πολύ δύσκολα και άργά. Ήταν μάλλον ένα θερμό, αλλά περαστικό πάθος, πού έφθασε ο χωρισμός γιά νά τό σβύση...

Καί ξαναγύρισε τότε στην Κιάρα στοργικός και περιποιητικός, σάν νά μην είχε μεσολαθήσει τίποτε.

VII

Ο "Εκτωρ διέκοψε μία στιγμή την διήγησί του, ήπιε μισό ποτήρι λικέρ κι' έπειτα εξακολούθησε:

— Είχε όμως κάνει πια την αρχή ο Πάολο... Μετά τό Λονδίνο, τό ανδρόγυνο πήγε στο Βερολίνο, όπου τό περιέβαλε ο ίδιος θαυμασμός πού είχε συναντήσει και στις δυο πρωτεύουσες όπου έπήγε προηγουμένως. Ή Κιάρα είχε κουρασθή πια, άπ' τό ταξίδι και θά ήθελε πολύ νά γυρίσουν στην Ρώμη, στο μέγαρό τους, μά ο Πάολο επέμεινε νά συνεχίσουν τό ταξίδι τους και στις άλλες πρωτεύουσες.

Μετά τό Βερολίνο θά πήγαιναν στη Βουδαπέστη και στη Βιέννη και κατόπιν θά επέστρεφαν στην Ίταλία.

Στό Βερολίνο, ο Πάολο αφέθηκε νά παρασυρθή από την γοητεία πού σκόρπιζε γύρω του. Ξεθαρρεμένος τώρα, φλέρταρε μέ πολλές κυρίες και πρό πάντων μέ την σύζυγο ενός συνταγματάρχου, την θαρώνη φόν Κάμπεν.

Μά ο συνταγματάρχης δέν ήταν τόσο αδιάφορος κι' ούτε την άφηνε τόσο έλευθερη όσο ο Αμερικανός «θασισλέυς του όρειχάλκου» κι' ότον άντελήφθη ότι ή τιμή του κινδύνευε την πήρε μαζί του κι' έφυγε γιά ένα κτήμα του στην ανατολική Πρωσία.

Ο Πάολο παρηγορήθηκε γρήγορα γιά την άπώλεια της στην άγκαλιά μιας χαριτωμένης, ήθοποιού του κινηματογράφου, διεθνούς φήμης. Μ' αυτήν δέν κρατούσε πια καμιά έπιφύλαξι...

»Εμφανιζόταν μαζί της στα κέντρα και στο θέατρο, ενώ ή Κιάρα, κουρασμένη πια κι' απογοητευμένη, έμενε στο ξενοδοχείο της. Σπανία τώρα έκανε την εμφάνισή της στον κόσμο και ή σχέσεις της μέσα στη Βερολινέζικη άριστοκρατία ήταν πολύ περιωρισμένες άν και ήταν περιζήτητη παντού.

Ή απογοήτευσίς της είχε κλονίσει λίγο και την ύγεια της. Τά μάγουλά της είχαν χάσει τό έλαφρό ρόδινο χρώμα τους κι' είχε αδυνατίσει λίγο. Ο Πάολο εύρισκε τώρα διάφορες προφάσεις γιά νά την σφήνη τις νύχτες μόνη και νά πηγαίνει κοντά στη φίλη του.

Ήταν πάντα τρυφερός μαζί της και κατά θάθος δέν του έκαναν καμιά έντυπωσι ή παρεκτροπές του γιατί και τώρα άκόμη, έθλεπε στην Κιάρα την αδελφή και όχι την σύζυγο...

»Εμειναν στο Βερολίνο τέσσερες μήνες, όταν εξαφνα ένα άπροσδόκητο γεγονός άνάγκασε τόν Πάολο νά εγκαταλείψη τη γερμανική πρωτεύουσα και τη φίλη του την ήθοποιό του κινηματογράφου και νά ξαναγυρίση μέ τη γυναίκα του στην Ίταλία, χωρίς νά πάνε στη Βιέννη και στη Βουδαπέστη: Ή Κιάρα θά γινόταν μητέρα...

Ή χαρά πού ο νεαρός πρίγκηψ αισθάνθηκε μέ τη σκέψη ότι θά γινόταν πατέρας φάνηκε σάν νά τόν έφερε πάλι κοντά στη γυναίκα του. Έγινε άκόμη πιο στοργικός

πιο τρυφερός και προσπαθούσε νά προλαβαίη και παραμικρές της έπιθυμίες.

Από την ήμέρα πού ξαναγύρισαν στη Ρώμη, οι παραμικρότερες όσες μιά ώρα άπ' την Κιάρα.

Μά όλ' αυτά δέν έφταναν στη νέα γυναίκα, ή πού του κάκου περίμενε νά δη στα μάτια του τη λάμψη του έρωτος.

Τρεις μήνες μετά την έπιστροφή τους στη Ρώμη, Κιάρα γέννησε μά τό παιδί πού έφερε στον κόσμο ήταν νεκρό. Οι ήθικοί πόνοι της τό είχαν σκοτώσει. Ή απογοήτευσίς, τόσο του Πάολο όσο και της Κιάρας, ήταν μεγάλη. Ή ύγεια μάλιστα της νέας γυναίκας κλονίστηκε τόσο ώστε οι γιατροί της συνέστησαν τό κλίμα της Κιανής Άκτής.

Ο Πάολο νοίκιασε μία θαυμασία θύλα στα παλαιά της Νίκαιας κι' εγκατεστάθηκε εκεί μέ τη σύζυγό του. Τό λαμπρό κλίμα του τόπου κι' ή στοργή κι' ή φροντίδες του Πάολο συνέφεραν γρήγορα τη νέα γυναίκα. Μά γρήγορα πάλι κι' ο Πάολο ξανάρχισε τις παλαιές συνήθειες, τις όποιες είχε διακόψει γιά λίγο καιρό. Σα στην κοσμοπολιτική κοινωνία της Νίκαιας ή πατήρισις διαδεχόντουσαν ή μία την άλλη. Όλοι τόν άποκαλούσαν «ο Δόν Ζουάν» κι' οι σύζυγοι πού είχαν ραίες γυναίκες τόν έτρεμαν...

Κ' ή Κιάρα πού είχε έλπίσει γιά λίγο καιρό ότι η κατάρθρωση νά τόν κρατήσει κοντά της, έγινε πάλι ο στυχισμένη.

Τώρα πια απέφευγε έντελώς τόν κόσμο, δέν έπληρυνε καμιά έορτή, ούτε κι' έκανε την εμφάνισή της στα κέντρα. Περνούσε τις ήμέρες της μέσα στη μοναξιά, θύλλας της, όπου δεχόταν μόνο δυο-τρεις ιταίους φίλους. Μεταξύ αυτών ήταν κι' ο μαρκήσιος του Μπέρλαντ, ο όποιος θρискόταν κι' εκείνος στην Κιανή Άκτι. Ο νεαρός Άγγλος εύπατρίδης ξεακολουθούσε νά την πηγαίνει μέ τόν σιωπηλό έρωτά του, μά ποτέ μία λέξις πού νά τόν προδίδη δέν έθγαινε άπ' τό στόμα του.

Ή Κιάρα εύρισκε πάντοτε εύχρηστη τη συντροφιά του και τόν προτιμούσε από κάθε άλλον, γιατί τόν έσκε πραγματικά αξιαγάπητο. Μά, έκτος από μία έστια συμπαθείας, δέν αισθανόταν τίποτε άλλο γι' αυτόν.

Ο Πάολο τώρα, όχι μόνο άργούσε τις νύχτες νά γυρίσει, μά συχνά έλειπε και ήμέρες ολόκληρες στη πρωτεύουσα. Πήγαινε έκδρομές μέ θαλαμηγούς μαζί μέ ευθιμους ανθρώπους και μέ τις κατά καιρούς φίλες του, τις έπίτις κρατούσε δέκα πέντε μέρες, ένα μήνα τό πολύ.

Χαϊδεμένος από τις έπιτυχίες του, είχε γίνει άποστόμος στους έρωτάς του κι' εγκατέλειπε συζύγους πού είχαν είχε καταστρέψει την οικογενειακή γαλήνη, χωρίς νά μιά άπολύτως τύχη.

VIII

Έφτά ολόκληρα χρόνια πέρασαν έτσι.

Πότε στη Ρώμη, πότε στη Νεάπολι, πότε έδω στη Βενετία όπου οι Κολόννα έχουν ένα λαμπρό παλάτι, ζούη γιά τους δυο συζύγους εξακολουθούσε ή ίδια.

Ή κατακτήσεις των γυναικών είχαν γίνει πια νά τόν Πάολο ένα είδος συνηθείας, όπως είναι γιά μέν άλλους τό σιγάρο ή τό πιστό.

Ή Κιάρα ήταν πια ή πιο δυστυχισμένη γυναίκα του κόσμου. Όπου κι' άν ήταν μέ τό σύζυγό της ζούσε πια τελώς κλεισμένη. Ή απογοήτευσίς της από τη ζωή, από τό γάμο, από όλα γενικώς, ήταν τόσο, ώστε μέντορ, θάβαιά της πίστι εύρισκε παρηγοριά. Άργισε ν' άποκτήσει λήθαι μέ φιλανθρωπικά έργα, κι' έγινε ο παρηγορητής των φτωχών και των δυστυχισμένων.

Κι' εξαφνα, τότε, έξσπασε τό δράμα.

Ο Πάολο είχε συνδεθί μέ την κόμησση Άλτάνι, μία όραία Ναπολιτάνα, τύπο θερμής γυναίκας. Τό έρωτάς του μαζί της θάσταζε περισσότερο άπ' τ' άλλα. Μά ο σύζυγός της κομήσσης ήταν τύπος ζηλοτύπου άπό πού τό πάθος του μπορούσε νά τόν εξωθήσει μέντορ κλημάτος.

Καί, πραγματικά, μόλις έμαθε από μία άνωμαλή στολή - οι άνωμαλίες δέν λείπουν ποτέ σ' αυτές τις περιστάσεις - ότι ή γυναίκα του είχε εξευλαλιστή άπ' τόν Πάολο, κατέστρωσε ένα καταχθόνιο σχέδιο έκδίκησης.

Στη Νεάπολι δέν λείπουν οι κακούργοι πού νύχτουν γιά νά σκοτώσουν. Ο κόμης Άλτάνι έβρισκε

τρεις άπ' αυτούς και τους πλήρωσε γενναϊόδωρα—ούτε λίγο, ούτε πολύ—γιά νά δολοφονήσουν τόν Πάολο...

Πριν από τό έγκλημα, ο κόμης προφασίστηκε ότι είχε κάποια ύποθεσι στη Ρώμη όπου και πήγε θέλοντας νά δημιουργήση ένα άλλοθι. Μά, προηγουμένως είχε καθορίσει τους δολοφόνους πώς θά ενεργούσαν... Θά παραινέμεναν έξω άπ' τό σπίτι του και μόλις ο Πάολο θά έφευγε άπ' τη νυχτερινή του συνάντησι θά τού ριχνόνταν σφαίρες...

Αυτό κι' έγινε πράγματι.

Ο Πάολο πέρασε τη νύχτα του κοντά στην όμορφη Ναπολιτάνα και κατά τά χαράματα, πριν άκόμα φέξη έντελώς, σηκώθηκε νά φύγη...

Μά μόλις θύηκε έξω και προχώρησε λίγο, οι δολοφόνοι πού παραμόνευαν κρυμμένοι πίσω από μερικά δέντρα, άρτησαν έναντιόν του.

Ο Πάολο έκανε μία κίνησι γιά νά τραβήξη τό περίστροφό του, μά δέν πρόφτασε κι' έπεσε κάτω άπ' τά χτυπήματα των κακούργων...

Μετά ένα τέταρτο, οι πρώτοι πρωίνοι διαβάτες θρήνην τό αλιόφυρτο σώμα του. Είδοποίησαν αμέσως τό κοινοκό σταθμό κι' ένα γιατρό, ο όποιος, άφού τόν έξήρασε, είδε ότι ζούσε άκόμα.

Οι δολοφόνοι, γιά νά ύποτεθί ότι ο σκοπός του έγκλήματος ήταν ή ληστεία του είχαν πάρει τά χρήματά του και τά χαρτιά του.

Μά ένας από τους άστυνομικούς τόν άνεγνώρισε:

— Είναι ο πρίγκηψ Κολόννα! είπε. Κάθεται σέ μία έπαυλη έδώ κοντά... Νά τόν μεταφέρουμε εκεί.

Έφεραν ένα φορείο και μέ μεγάλη προσοχή τοποθέτησαν σ' αυτό τόν Πάολο.

Δέν θά σου περιγράψω τόν σπαραγμό της Κιάρας, όταν είδε την πρωινή εκείνη ώρα νά της πηγαίνουν τόν άντρά της σ' αυτήν την κατάστασι. Στην αρχή νόμισε πώς ήταν νεκρός και σωριάστηκε κάτω λιποθύμη.

Μά όταν συνήλθε ένας από τους γιατρούς πού είχαν τρέξει στην έπαυλι κι' ο όποιος την περιποιώταν της είπε:

— Κυρία, ο σύζυγός σας ζή... Παρ' όλα τά σοβαρά τραυματικά του, δέν χάθηκε άκόμα έλπίδα. Οι σύνδεσφοί του πού είναι κοντά του προσπαθούν νά τόν σώσουν.

Τά λόγια αυτά έφθασαν γιά νά δώσουν στην Κιάρα μία προμερή, μία άφάνταστη ένεργητικότητα. Ωπλισμένη μ' ένα υπέρανθρωπο θάρρος παρέστηκε στους γιατρούς, οι όποιοι αγωνιζόντουσαν ν' άποσπάρουν από τον άσπαστο τό λατρευτό της σύζυγο... Σφιγγοντας την καρδιά της, παρακολούθησε όλη αυτήν την πάλη θήμα προς θήμα...

Όλο τό πρωί εκείνης της ήμέρας, οι γιατροί έκαναν έπιπλάηλες χειρουργικές έπεμβάσεις. Τού κάκου ήλπιαν ν' άπομακρύνουν την Κιάρα. Εκείνη επέμενε νά έμείνει κοντά... Νόμιζε πώς άν άπομακρυνόταν έστα και μία στιγμή, από τόν Πάολο ο θάνατος θά της τόν άρπαζε.

Τα είχε ξεχάσει τώρα όλα... "Ω! άς ζούσε... άς ζούσε μόνο κι' άς της τόν έπαιρναν ή άλλες, έστω και γιά πάντα...

Κατά τό μεσημέρι, ένας από τους γιατρούς πλησίωσε την Κιάρα και της είπε:

— Κυρία, γιά την ώρα έλπίζουμε πώς τόν σώσαμε... Μολόντι οι δολοφόνοι του κατάφεραν έξη μαχαιριές, άς τόσο, χάρις σέ κάποιο θαύμα, καμιά άπ' αυτές δέν τραπήσε την καρδιά. Δέν άς κρύθουμε όμως ότι ή άπώλεια του αίματος ήταν τόσο μεγάλη, ώστε δέν είναι καθόλου άπίθανο νά έχουμε έπιπλοκές. Τώρα τά πάντα εξαρτάται από την άγρυπνη προσοχή μέ την όποία θά έκτελούνται όλες ή οδηγίες μας...

Τά μάτια της Κιάρας έλαμψαν.

— Λέγετε!... είπε. Αναλαμβάνω τά πάντα εγώ... Οι γιατροί της έδωσαν τις οδηγίες τους κι' από την ώρα εκείνη, επί ήμέρες ολόκληρες στη σειρά, ή νέα γυναίκα δέν εγκατέλειψε ούτε στιγμή τό προσκέφαλο του συζύγου της. Αυτή ήταν ή νοσοκόμα του και την νύχτα και την ήμέρα...

Μά ή ύπερχη αυτή άφοσίωσίς της έσωσε τόν Πάολο...

Έπειτα από δέκα μέρες πυρετού και ληθαργικής θυ-

θίσεως, ο τραυματίας άνοιξε γιά πρώτη φορά τά μάτια του και τό στόμα του:

— Κιάρα!... ψιθύρισε μέ φωνή σιγανή και πολύ γλυκειά και θυβίστηκε πάλι στον λήθαργό του...

Είχε τώρα παραληρήματα, στα όποια διαρκώς άνέφερε τό όνομα της συζύγου του. Μά από την ήμέρα εκείνη, ή κατάστασης του άρχισε νά βελτιώνεται σταθερά και κανονικά.

Την άλλη μέρα ψιθύρισε πάλι τ' όνομά της και της χαμογέλασε μέ τόσο τρυφερότητα, ώστε ή νέα γυναίκα άνατρίχασε...

Κι' αυτό επανελήφθη και τις άλλες ήμέρες, γιατί ή έξασθένεισις του Πάολο τόν έμπόδιζε νά πη περισσότερο.

Πόσο γλυκά όμως πρόσφερε τ' όνομά της!... Και πόσο παράδοξα την κυτούσε...

Ποτέ άλλοτε δέν την είχε κυττάζει έτσι... Μήπως αυτή ή λάμψη πού είχε τό θλέμμα του ήταν εκείνη πού του κάκου άναζητούσε άλλοτε σ' αυτό...

— "Ω! τί εύτυχία άν ήταν έτσι...

Ένα πρωί, ο Πάολο, άνοίγοντας τό στόμα του, ψιθύρισε πάλι: «Κιάρα»!...

Μά συγχρόνως, μέ πολλή δυσκολία, πήρε τό χέρι της τό κράτησε μέσα στο δικό του και πρόσθεσε:

— Κιάρα, συγγνώμη...!

Ή Κιάρα τόν κύτταξε μέ τά μάτια της πλημμυρισμένα στα δάκρυα και τού άπάντησε:

— Γιατί μου ζητάς συγγνώμη, Πάολο... Τι έκανες γιά νά σέ συγχωρήσω;...

Ο Πάολο την κύτταξε μέ πραγματική λατρεία επί πολλή ώρα χωρίς νά μιλήη... "Αν μπορούσε νά μιλήση, θά έλεγε πολλά... Μά, μαζί μέ την λατρεία, τό θλέμμα του είχε μία έκφρασι θλίψεως, θάβαιας μετανοίας...

Σέ λίγες ήμέρες, ο τραυματίας ήταν πολύ καλλίτερα... Μπορούσε πια νά μιλήη και νά μετακινείται στο κρεβάτι του... Κι' όλα τά λόγια του ήταν λόγια τρυφερότητας κι' αγάπης...

Κ' ή Κιάρα ένοιωθε μία ούρανια εύτυχία νά την πλημμυρίζη... "Εθλεπε ότι ο Πάολο την άγαπούσε τώρα όπως ήθελε αυτή, όπως ήταν τό όνειρό της...

Όταν ο τραυματίας σηκώθηκε γιά πρώτη φορά άπ' τό κρεβάτι τόν μετέφεραν επάνω στην πολυθρόνα του σέ μία ήλιόλουστη θεράντα της έπαύλεως. Ή Κιάρα καθόταν κοντά του κι' ο κόλπος της Νεαπόλεως άπλωνόταν μαγευτικός μπροστά τους.

Μά ο Πάολο δέν κύτταξε τό πανόραμα της φύσεως γύρω, μά τη γυναίκα του. Σέ κάποια στιγμή της πήρε τό χέρι, την τράβηξε προς την άγκαλιά του και κρατώντας την μέσα σ' αυτήν άρχισε νά της μιλήη:

— Δέν θά σου ζητήσω πάλι συγγνώμη, γιατί ξέρω, ότι μ' έχεις συγχωρήσει, Κιάρα... Μά θά σου πώ κάτι άλλο... Γυρίζω από τόν θάνατο μεταμορφωμένος, άλλος άνθρωπος. Μέσα στα σκοτάδια πού θρискόμουν επί τόσες ήμέρες, έθλεπα ένα φώς γλυκό... κι' αυτό τό φώς ήταν τά μάτια σου... Καί έύπνησα μέ την καρδιά μου πλημμυρισμένη άπ' τό γλυκό αυτό φώς, από την αγάπη σου, Κιάρα... Ναι, τώρα σ' αγαπώ όπως ποτέ μου δέν αγαπήσα κι' όπως ποτέ άλλοτε δέν θ' αγαπήσω... Τώρα όλες ή γυναίκες μέ τις όποιες σέ πρόδωσα μου φαίνονται γελοίες κι' άσημάντες μπροστά σου. Είσαι ή ζωή μου κι' ή εύτυχία μου, Κιάρα...

Καί φέροντας τό κεφάλι της κοντά στο δικό του, τη φίλησε, όπως δέν την είχε φιλήσει ποτέ...

.....

— Από τότε ο Πάολο—εξακολούθησε ο "Εκτωρ τελειώνοντας την αφήγησί του—έγινε ο πιο ύποδειγματικός σύζυγός και λατρεύει την Κιάρα όσο τόν λατρεύει κι' αυτή. Ή άλλες γυναίκες τόν αφήνουν αδιάφορο κι' έπειδή εκείνες εξακολουθούν νά τόν προκαλούν πάντοτε, άπαντά στις προκλήσεις τους μέ περιφρονητικά χαμόγελα.

ΤΕΛΟΣ

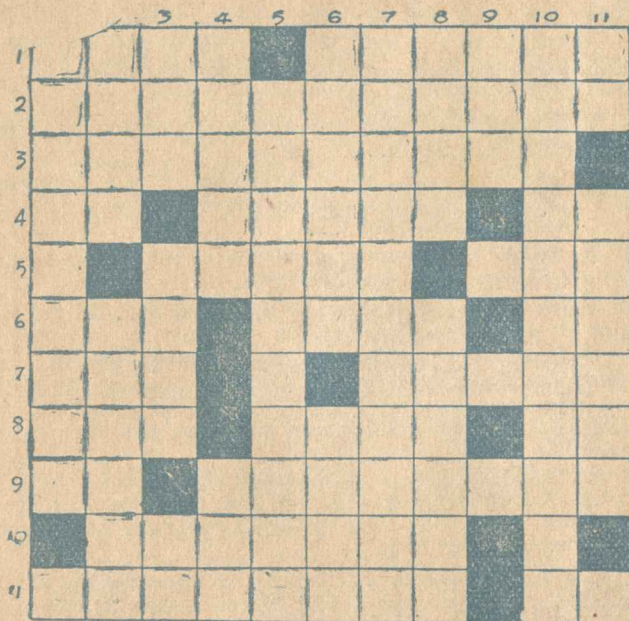
ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η ΣΕΛΙΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΗΝ ΩΡΑ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

[Σταυρόλεξα, έγχρωμες μαγικές εικόνες, αναγραμματισμοί κτλ. κτλ.]

ΤΑ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Οριζοντίως:

- 1) Αϊθουσα. *Ανάμυστα, παράτυπα.
- 2) Τέτοιον είναι συνήθως οι υπερμοντέρνοι συγγραφείς.
- 3) *Αμα δέν τὸ πληρῶση κανεὶς ἐξετελιζέται (δὸς λέξεις).
- 4) *Αῖθρον (πληθ.) Τραπουλόχαρτο. Μόριον (ἀρχ.).
- 5) Είναι περίφημη γιὰ τοὺς μενεξέδες της. Πρόθεσις.
- 6) Πρόθεσις. *Ἡ λέξις «νότα» αναγραμματισμένη. Γαλλικὸν γράμμα.
- 7) Τὸ ρῆμα ἐνὸς περιφύμου ρητοῦ σχετικὸ μὲ τὴν ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων. *Ὅταν πολλὰς ἐπιχειρήσεις ἐνώνωνται.
- 8) Θεά. Ζῶα. *Αῖθρον.
- 9) Δύο ὅμοια σύμφωνα. Κανένας μας δέν εἶναι καθαρὸς ἀπ' αὐτές.
- 10) *Ἡ μούσα της εἶναι ἡ Εὐτέρπη.
- 11) Συμπεράσματα.

Καθέτως:

- 1) *Ενδοξος ναύαρχος τοῦ Εἰκοσιένα.
- 2) Προέκτασις τῆς ξηρᾶς στὴν θάλασσα. Λαὸς τῆς *Ασίας.
- 3) *Ἔτσι προσφωνοῦνται οἱ πολῖται ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς των. Δυὸ σύμφωνα τῆς λέξεως «ράκος».
- 4) Τὰ μὴ ἐπιδεχόμενα ὀρισμένο γραμματικὸ σημεῖον. Χρονικὸν ἐπίρρημα.
- 5) *Ἐπιστήμων.
- 6) Λαϊκὴ ἔκφρασις ποὺ σημαίνει μαζὺ. *Ὁ ὕπνος τῶν νηπίων.
- 7) *Ἡ ἐπιβλεψὶς τῶν πιστῶν ἀπὸ τὸν θρησκευτικὸ ἀρχηγὸ τους.
- 8) Μέρος τοῦ λόγου. *Αριθμητικὸν ἐπίθετον (πληθ.).
- 9) Χρονικαὶ διαιρέσεις.
- 10) *Ἐκεῖ συνήθως λαθαῖνον τὰ γράμματά τους οἱ ἐρωτευμένοι.
- 11) Δύο φωνήεντα. *Ἡμέραι ἀνταλλαγῆς εὐχῶν καὶ δωρεῶν.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

Οριζοντίως:

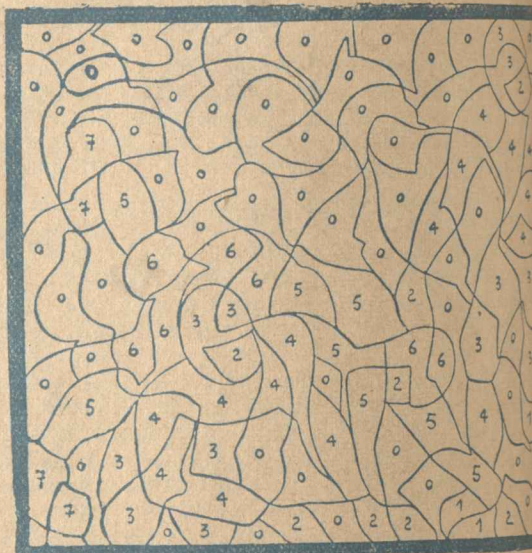
- 1) ΦΥΛΑΚΑΙ—ΑΤΙ, 2) ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΙΣ, 3) ΑΠΟΡΑ—ΣΩΜΑ,
- 4) ΣΑΡΑΚΙ—ΤΑΥ, 5) ΕΠΡΑΞΑ—ΚΑΡΡ, 6) ΡΙΟΝ—ΣΑΝ—ΙΟ.

Καθέτως:

- 1) ΦΑ—ΕΡΙΣ—ΟΣ, 2) ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ, 3) ΛΑΠΑΡΟΤΟΜΙΑ, 4) ΑΓΟΡΑΝΟΜΙΑΙ, 5) ΚΟΡΑΞ—ΙΑΣΙΣ, 6) ΑΡΑΚΑΣ, 7) ΑΒΕΛ, 8) ΥΣ—ΚΝΗΜΗ, 9) ΑΣΩΤΑ—ΧΑΝΟΙ, 10) ΤΙΜΑΡΙΑ—ΟΥΚ, 11) ΙΣΑΥΡΟΣ—ΣΚΙ.

ΕΥΚΟΛΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Πάρτε τὸ κουτί μὲ τις μπογιές σας ἢ τὰ χρωματιστὰ μολύβια καὶ χρωματίστε τὰ μεταξὺ τῶν γραμμῶν ἀριθμημένα κενὰ ὡς ἑξῆς: 0 ἄσπρο, 1 κίτρινο, 2 μαρρόν ἀνοιχτό, 3 μαρρόν θαλ., 4 κόκκινο ζωηρό, 5 πράσινο, 6 μπλε καὶ 7 μαύρο.

*Ἔτσι, χωρὶς πολὺ κόπο, θὰ σχηματίσετε μιὰ ὡραία πολυκύμων εἰκόνα ποὺ θὰ παριστάνῃ μιὰ σκηνὴ ἀπὸ κάποιο ἀλλήλοιο παραμύθι.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Τὸ ἀρσενικὸ δέν εἶν' πολὺ μὰ ἔχει πλατεῖα σφερὰ τὸ θηλυκὸ μου βρίσκεται στοῦ Αἰγαίου τὰ νερά.
Εἶν' ὁ καρπὸς τῆς ἐριδος τὸ τρίτο καὶ οὐδέτερο.
Καὶ πλεόν, οὐδὲν ἕτερον...

ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Πῶς μπορεῖτε ν' ἀφαιρέσετε ἀπὸ τὸ 4 τὸν ἀριθμὸ 1 καὶ νὰ μείνῃ ὑπόλοιπο ;

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΙ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ

Ν' αναγραμματισθοῦν ἡ παρακάτω φράσις καὶ λέξεις, ὅπως περὶ νὰ σχηματισθοῦν τὰ ὀνόματα τριῶν μυθιστοριογράφων γινόντων τοὺς ἀναγνώστες τοῦ «Μπουκέτου»:

ΝΑ. ΓΚΡΕΜΟΙ... ΦΛΕΒΑ-ΕΥ. ΚΡΟΤΟΣ.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

- 1) ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ (Τιμωρία κοιλίας ἀσπίδος).
- 1) ΟΝΕΙΡΟ ΘΕΡΙΝΗΣ ΝΥΚΤΟΣ (Θρήνοι κρίνου σὲ νεκρὸν).
- 3) ΑΜΑΞΙ (τέλμα).

ΕΚΛΕΚΤΑ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΡΟΖΙΤΑΣ

ΖΙΡΑΝΤΟ

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟΝ

Νικὸλ γεμιάτιζε μὲ τὸν ἄνδρα της καὶ τὴ μητέρα της.

— Δὲν εἶδες τὸ ἡμερολόγιο, ἀγάπη μου ; *Οχι ; *Αἱ δὲν εἶσαι διόλου περίεργος ! Δὲν εἶδες λοιπὸν, ὅτι σήμερον εἶναι Παρασκευή, 13 τοῦ μηνὸς καὶ ὅτι θοισκόμαστε στὸ Φεβρουάριο μῆνα ; εἶπε στὸν ἄντρα της. Δὲν ἦταν δυνατό νὰ γίνῃ πῶς γρουσουζικὴ μέρα !... Ἀπὸ τὸ πρωί, δὲν μπορῶ νὰ ἡσυχάσω... Μοῦ φαίνεται ὅτι, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, πρόκειται νὰ μοῦ συμβῇ κάτι κακὸ... Ξέρεις πόσο εἶμαι προληπτική...

— Τὸ ξέρω, μικρή μου Νικὸλ, καὶ γελῶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους φόβους σου ! τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος.

*Ἡ Νικὸλ ἔκανε ἓνα χαριτωμένο μορφασμό:

— Μὲ ἄλλα λόγια, κύριέ μου, μὲ θεωρεῖς κουτὴ καὶ με κοιροῦσε ! Αὐτὸ δὲν θέλεις νὰ πῇς ;

— *Οχι ! *Ἀπλῶς βρίσκω τὴν ἀρρώστειά σου αὐτὴ πολὺ διασκεδαστική... θελκτική σὰν καὶ σένα !

*Ἡ Νικὸλ χαμογέλασε καὶ ἀγκάλιασε τὸν ἄντρα της, τὸν διάσημο ἀεροπόρο Ζὰν ντὲ Μπαρνιέρ.

*Ἦσαν τρία χρόνια παντρεμένοι καὶ ἔκαναν ἀκόμα τὸν ἐρωτευμένοι. *Ἦσαν τὸ πῶς ταιριαστὸ ζευγάρι.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα—Παρασκευή, 13 Φεβρουαρίου....

— Ὁ Ζὰν συλλογίζετο ὅτι σὲ λίγο θὰ ἔκανε τὴν μεγάλη ἀπόπειρά γιὰ νὰ κατοικήσῃ τὸ παγκόσμιο ρεκόρ ταχύτητας ἀπὸ τὸ Παρίσι στὴν Σαϊγκόν. *Ἄν θὰ ἔβγαине κατὰ τὴν σκληρὰ αὐτὴν προσπάθεια, θὰ κατάρχετο, μὲ τὰ χρήματα τοῦ θραβεῖου ποὺ θὰ ἔπαιρνε νὰ πραγματοποιήσῃ ἓνα παλιὸ του ὄνειρο: νὰ παρατήσῃ τὴν ἀνίσχυρη ζωὴ ποὺ ἔκανε, ν' ἀνοίξῃ ἓνα ἐργοστάσιο ηλεκτρικῶν κινητήρων καὶ νὰ ζήσῃ εὐτυχισμένος μαζὺ μὲ τὴν γυναῖκα του.

Μὰ θὰ κατάρχετο νὰ σπάσῃ τὸ ρεκόρ ; Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ τὸν ἀπασχολοῦσε ἐνὼ χαίδευε μηχανικά τὰ χρυσαφένια μαλλιά τῆς γυναίκας του.

— *Ἀχ, νὰ ἤξερα ἂν θὰ πετύχω ! εἶπε στὴν Νικὸλ ἀναστενάζοντας.

* *

*Ἦσαν ἀπὸ λίγη ὥρα, ἡ Νικὸλ ἔμπαινε ἀπὸ δωμάτιο τῆς κυρίας *Ἀμάντα, μιᾶς χαρτορρίχτρας, ἡ ὁποία τῆς εἶχε πῶς τότε πολλὰ πράγματα *ποῦ θύγιε ἀποθήκευσε.

*Ἡ κυρία *Ἀμάντα ἄρχισε νὰ ρίχνῃ τὰ χαρτιά. Στὴν ἀρχὴ τὰ σημάδια ἦσαν εὐχάριστα. Μὰ ὅσο προχωροῦσε ἡ πύλη στὸ ἔργο της, τόσο πῶς μετρεμένα ἀρχίζαν νὰ γίνονται τὰ χαρτιά. *Ἡ Νικὸλ πρόσεξε ὅτι ἡ χαρτορρίχτρα εἶχε συνοφρυωθῇ.

— Τί θέλετε ; τὴν ρώτησε ἀνίσχυρη.

Ἐλένω ἓνα θάνατο ποὺ θὰ σὰς λυπήσῃ πολὺ, ἀποκατέστη ἡ χαρτορρίχτρα. Καὶ τὸν θάνατο αὐτὸν θὰ τὸν προκαλέσετε ἐσεῖς ἡ ἴδια, χωρὶς νὰ τὸ θέλετε... Προσεῖστε καλὰ... Δὲν μπορῶ νὰ διακρίνω ποῖος εἶναι αὐτὸς ποὺ θὰ πεθάνῃ, μὰ θὰ εἶναι ἡ ἄντρας σας ἢ φίλος σας...

— Δὲν εἶναι δυνατόν ! τραύλισε. Λατρεύω τὸν ἄντρα μου, δὲν εἶναι ποτέ δυνατόν νὰ τοῦ κάνω κακὸ.

*Ἡ κυρία *Ἀμάντα κούνησε τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε:

— *Ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ λήθῃ τὴν λέξι: π ο τ εῖ ! *Ὅλα γίνονται σ' αὐτὸν τὸν κόσμον. *Ἐξ ἄλλου, τὴν στιγμή αὕτη μιλοῦν τὰ χαρτιά... Σὰς προειδοποιῶ καὶ πάλι, κυρία μου, ὅτι πρέπει νὰ προσέχετε ! *Ἡ ἀμοιβή μου εἶναι πενήντα φράγκα... Χαίρετε, κυρία μου... Σὰς εὐχομαι νὰ μὴ θγοῦν ἀληθινὰ τὰ χαρτιά !

*Ἡ Νικὸλ ἔφυγε ἀνίσχυρη καὶ ταραγμένη. Τὰ λόγια τῆς κυρίας *Ἀμάντας τῆς εἶχαν κάνει ζωηρὴ ἐντύπωση. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ζωὴ της προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτὸ της ὅτι εἶναι ἀνόητο νὰ πιστεύῃ κανεὶς τίς γυναῖκες αὐτῆς ποὺ ἐκμεταλλεύονται τὴν ἀφέλεια τοῦ κόσμου.

Τὸ ἀπόγευμα πήγανε μὲ τὸν ἄντρα της καὶ κάνανε διάφορα ψώνια. Κ' ἡ Νικὸλ ἔσχασε σιγά-σιγά τὴν λύπη της.

Τέλος, ἔφθασε ἡ μέρα τοῦ μεγάλου ταξιδιοῦ.

*Ὁ Ζὰν ντὲ Μπαρνιέρ εἶχε ἐπιβλέπει ὁ ἴδιος σ' ὅλες τίς προετοιμασίες. *Ἦθελε νὰ εἶναι ἀπολύτως θέσιος γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς πτήσεώς του.

*Ἡ Νικὸλ πῆγε νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ στὸ ἀεροδρόμιο, κρατώντας στὴν ἀγκυλιά της ἓνα μικρὸ πύθηκο ποὺ τῆς εἶχε ἀγοράσει. Τοῦ εἶχε μάλιστα περάσει μιὰ κόκκινη κορδέλλα ἀπὸ τὸν λαιμό.

— Τί τὸν ἔφερες μαζὺ σου ; τὴν ρώτησε γελώντας ὁ Ζὰν. Δὲν πορεῖς νὰ τὸν ἀποχωρήσῃς διόλου ;...

— *Οχι, δὲν εἶναι αὐτό... Σοῦ τὸν ἔφερα νὰ τὸν πάρῃς μαζὺ σου... Εἶμαι θεθαία ὅτι θὰ σοῦ φέρῃ γούρι... *Ἐξ ἄλλου, δὲν θὰ πιάσῃ πολὺ τόπο... Θὰ σοῦ κρατᾷ συντροφιά σὲ τὰξιδι καί... θὰ σοῦ θυμίσῃ λιγάκι τὴν γυναικούλα σου, ποὺ θὰ περιμένῃ μὲ λαχτάρα νὰ σὲ σφίξῃ καὶ πάλι στὴν ἀγκυλιά της !...

*Ὁ Ζὰν τὴν φίλησε μὲ μᾶτια δακρυσμένα ἀπὸ συγκίνηση...

...Στὴν ἀρχὴ ὅλα πήγαιναν καλὰ.

*Ὁ ἀσύρματος παρακολουθοῦσε τὸν ἀεροπόρο στὴν τολμὴρ πτήσῃ του.

Ξαφνικά, ὁ Ζὰν ἔπαψε νὰ δίνει σημεῖα ζωῆς. Δὲν ἀπαντοῦσε πιά στὶς προσκλήσεις τοῦ ἀσυρμάτου. Βαθεῖα, τρομερὴ σιωπὴ τὸν σκέπασε — ὡς τὴν μέρα ποὺ ἐξακριβώθηκε ὅτι τὸ ἀεροπλάνο ἔπεσε σ' ἓνα θουνό κι' ἐγίνε κομμάτια. Τὸ πτώμα τοῦ οδηγοῦ τὸ ἔβγαλαν φριχτὰ παραμορφωμένο κάτω ἀπὸ τὰ συντρίμια.

Οἱ ἐμπειρογνώμονες, ποὺ ἐξήτασαν τὰ συντρίμια τοῦ ἀεροπλάνου, ἔβγαλαν τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ δυστύχημα προεβλήθη ἀπ' τὸ γεγονός ὅτι ὁ πύθηκος ποὺ εἶχε δώσει ἡ Νικὸλ στὸν ἄντρα της, μπλέχθηκε ἀνάμεσα σὲ δύο μοχλοὺς. *Ὁ Μπαρνιέρ δὲν μποροῦσε νὰ κυδερνήσῃ τὸ ἀεροπλάνο του κι' ἔπεσε πάνω στοὺς θράχους ποὺ θρῆθηκαν μπροστά του.

*Ἡ προφητεία τῆς χαρτορρίχτρας εἶχε, ἀλλοίμονο, θύγῃ ἀληθινὴ !...

ROSITA GIRARDOT

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ ΤΩΝ ΑΘΛΗΤΩΝ ΜΑΣ ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

[Η ζωή του, ή δράσεις του, τὰ όνειρά του]

ΟΤΑΝ μπαίναμε από την πίσω πόρτα του Σταδίου στα άποδύτηρια για να συναντήσουμε τον πρωταθλητή του σημερινού πορτραίτου, έβρεχε γερά. Μας κατείχε ένας φόθος, ότι με τέτοιο παληόκαιρο δεν θα βρίσκαμε κανένα εκεί πέρα. Κι' όμως ήταν όλοι στη θέσι τους. Και πρώτος και καλλίτερος ο προπονητής της Έθνικής μας ομάδας, ο περίφημος κ. Σίμιτσεκ, τον όποιον θα σκισά- ρουμε — το άξιζει δά — ιδιαίτερώς.

Ξεμοναχιάσαμε σε λίγο τον Γεωργακόπουλο τον πε- ρίφημο δρομέα ήμιαντοχής και του ζητήσαμε να μάς μιλήσει. Προθυμότατος, δεν έφερε καμμία αντίρρηση.

Νά σάς τόν παρουσιάσουμε όμως προηγουμένως:

Ο Γρηγόρης Γεωργακόπουλος είναι σήμερα 20 ετών. Νέος καλοδεμένος, με μπράτσα άτσάλενια, πρόσωπο με χαρακτηριστικά έντονα. Η κουθέντα του είναι κοφτή και γοργή. Η νοοτροπία του άπλη και ντόμπρα. Για τὰ άθλητικά ζητήματα μιλάει με τόν άέρα του πολυδοκιμα- σμένου άθλητού. Γεννήθηκε στο Κολωνάκι—είναι από τούς λίγους πραγματικούς Άθηναίους πρωταθλητές μας. Ο πατέρας του, που δεν ζή σήμερα, ήταν μάγειρος στα ανάκτορα του Βασιλέως Γεωργίου του Α' κι' άρ- γότερα στα ανάκτορα του Βασιλέως Κωνσταντίνου. Ο- ταν ήταν μικρός ο Γρηγόρης, είχε μια ιδιαίτερη κλίση προς τόν άθλητισμό. Κάτι τόν έσπρωχνε προς αυτόν. Έ- παίξε από παιδί φούτ - μπάλ, σε ηλικία δέ 16 ετών είχε μπη στην ποδοσφαιρική ομάδα Γουδιού, που ήταν όμας πρώτης κατηγορίας. Στο μεταξύ γυ- μναζόταν στην γειτονιά του με τούς συνομηλίκους του. Πρό πάντων τρέχα- νε, έκαναν δηλαδή κάθε τόσο καμμία δεκαπενταριά βόλτες γύρω από τὰ με- γαλειότερα τετράγωνα της συνοικίας τών.

Σε κάποιον ποδοσφαιρικό άγώνα, στη Δεξαμένη, τόν είδε ο παλαιός ά- θλητής Άθανασιάδης που ήταν και αυ- τός πρωταθλητής του δρόμου, ξετίμη- σε την άντοχή του και την σβελλάδα τών ποδιών του και μυρίστηκε στο πρό- σωπό του έναν δρομέα πρώτης τάξε- ως. Πόσο δίκαιο είχε, άποδείχθηκε δυό μήνες άργότερα, όταν σε έσωτερικούς άγώνες της Α(θλητικής) Ε(νώσεως) Κ(ωνσταντινουπόλεως) ο Γεωργακό- πουλος ήρθε δεύτερος στα 1500 μέ- τρα. Τόν άλλο χρόνο — θριαυμάστει στο 1927 — ο νεαρός δρομέας όχι μόνο ήρθε πρώτος στους έφηβικούς άγώνες στα 1000 μέτρα αλλά και κατώρθωσε να καταρρίψει το ύπαρχον ρεκόρ.

Τόν επόμενο χρόνο ήρθε στην Έλ- λάδα ο Γερμανός ειδικός Γκάιλερ για να προπονήσει την Όμάδα μας, που έ- τοιμαζόταν για τούς δλυμπιακούς ά- γώνες του Άμστερνταμ. Από τούς τρώ- τους που ξεχώρισε ο Γκάιλερ ήταν κι' ο Γεωργακόπουλος. Φυσικά τόν πήρε άμέσως στην Ό- μάδα.

Την εποχή εκείνη άκριβώς έλαβε μέρος σ' άγώνες δρόμου ενός μιλίου και ήρθε δεύτερος — έπειτα από τόν περίφημο πρωταθλητή της εποχής εκείνης Παούρη. Μια βδομάδα άργότερα έγιναν οι Έλληνοαυστριακοί άγώνες. Και πάλιν ήρθε δεύτερος ο Γεωργακόπουλος. Όταν δυας ένα μήνα κατόπιν έγιναν και οι Κανελή- νιοι, ο Γεωργακόπουλος έβγαλε τὰ δυνατά του κι' ένίκη- σε τόν παλαιόμαχο αντίπαλό του, τόν Παούρη. Από τότε ο Γρηγόρης άνεκηρύχθη πρωταθλητής της Ελλάδας στα 1500 μέτρα και τόν τίτλο αυτόν κατέχει ως τὰ σή- μερα. Κανείς δεν μπόρεσε να του τόν άφαιρέσει, παρ' όλο που συναγωνίστηκε επανειλημμένως με αντιπά- λους έπικινδύνους. Για να καταλάβετε την άθλητική του

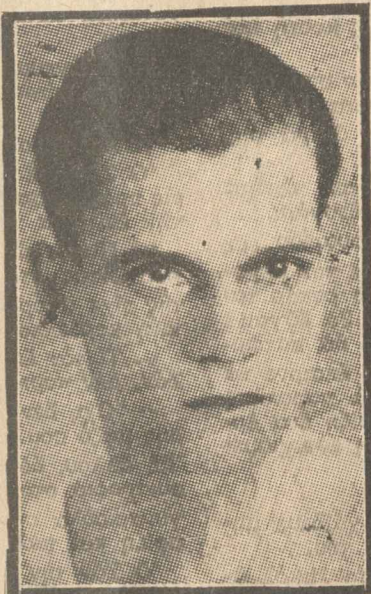
δεινότητα φθάνει να σάς πούμε, ότι ως τώρα έχει κερδίσει 23 νί- κες σε άγώνες με αντιπάλους ξένων εθνών χωρίς να λογαριάσουμε τις άλλες που έκέρδισε σε άγώνες έλ- ληνικούς. Έχει τιμηθή με μετάλλια χρυσά και άργυρά 124, που σημαίνουν ισάριθμες δεύτερες νίκες. Στο έπα- γητικό του ακόμα είναι και τὰ χαρακτηριστικά γε- νός ότι όταν πρωτοβγήκε στον στίβο το ρεκόρ τών άγώνων ήταν στα 2' 3'' 6)10 και αυτός κατώρθωσε να το κατεβάσει στα 1' 57'' 3)10. Στον δρόμο τών 1500 ή καλλίτερη επίδοσις ήταν 4' 18'' κι' ο Γεωργακόπου- λος την έφερε στα 4' 1'' 4)10. Το ρεκόρ του χιλιό- τρου από 2' 45'' το έφερε στα 2' 36'' και του μί- λιου που το είχε άλλοτε ο περίφημος Τσουκαλάς στα 2' 36'' το έφθασε στα 2' 24''. Μόνο όσοι ξέρουν την άκριβή σημασία του ρεκόρ, όσοι ξέρουν πόσο δύσκολο κερδίζεται και ένα ακόμη δευτερόλεπτο, μπορούν να εκτιμήσουν την πολύτιμη συμβολή του Γεωργακόπουλου στην θεατική των έλληνικών ρεκόρ, που ξέρουμε δά πό- ση σημασία έχει. Γιατί, μη γελιόμαστε. Ο άντικει- νικός σκοπός του άθλητισμού του στίβου είναι τὰ ρεκόρ ή επίδοσις. Αυτή γαλθανίζει τὰ πλήθη και αυτή τραβά στον άθλητισμό τούς νέους και τὰ παιδιά, που άνιερνται να σπάσουν κι' αυτά ένα ρεκόρ και να δοξαστούν.

Άλλως τε ξέρετε ποίος είναι ο μεγαλύτερος φόβος ενός άθλητού, ο χειρότερος εφιάλτης του;

— Τό να μην πέσουνε κάτω από την επίδοσή μας. Εξομολογείται ο ίδιος ο Γεωργακόπου- λος. Άλλοίμονό μας αν έχουμε μια φο- ρά άτυχία. Τό κοινόν δεν συγχωρεί, οι φιλαθλοι δεν έννοούν να μάς δικαιω- γήσουν. Μπορεί και να μάς γιορτα- σουν ακόμα. Πηγαίνετε στις κεραιές του Σταδίου, όταν γίνονται άγώνες και θα ακούσετε τί μάς ερρίνουν αν τμή καμμία φορά — άνθρωποι είμαστε τώ- λος πάντων — και ύστερήσουμε. Γι' αυτό πολλοί από μάς όταν σμύθ να μη νοιώθουν πολύ καλά τόν εαυτό τους, προτιμούν να μη συμμετάσχουν παρά να άγωνισθούν και να έρθουν δεύτεροι ή τρίτοι. Αυτό θέβαια είναι κακό για την Όμάδα μας. Γιατί έτσι ή άλλως τής στερούμε δυό-τρείς βαθμούς, που καθώς ξέρουμε είναι πάντα πολύτιμοι.

Κι' άφοι ο λόγος ήρθε στο σημείο αυτό άς προσθέσουμε ότι ή μεγαλύτερη συμφορά που μπορεί να ύπσθι ή νας πρωταθλητής είναι να νικήθι κι' ακόμα περισσότερο να χάσι την νίκη από μια άτυχία. Ο Γεωργακόπουλος συγκεκριμένως την φοβερότερη άτυ- μνησι που έχει από τὸ άθλητικό του στάδιο την όφείλει σε μια τέτοια ήτυ- α. Ήταν στοὺς Βαλκανικούς του 1930 που έγιναν στην Άθήνα. Ο πρωταθ- λητής μας δεν έννοιωθε και τόσο καλά τόν εαυτό του να μπορούσε όμως να ύποχωρήσει. Έπηρε μέρους, κατέβα- λε όλες τις δυνάμεις του και σε μια δραματική κόρση κατώρθωσε να νικήσι τόν Βούλγαρο αντίπαλό του, να διαφορά όμως ενός ετήθους. Η νίκη εκείνη έσφαρήκε διαφορικά όμως ενός ετήθους. Έπειδή όμως ή διαφορά ήταν ένα μέτρο ταπλητική. Έπειδή όμως ή διαφορά ήταν ένα μέτρο στήθος, οι Βούλγαροι άθληται άμφισβήτησαν την έπι- χρία του Γεωργακόπουλου και ύποστήριξαν ότι νικήθι είχε άναδειχθι ο άμοεθής τους, Φυσικά έδημιουργήθη- κε ζήτημα, τὸ όποιον όμως είχε μια περίεργη εξέλιξη. Ο τότε πρωθυπουργός Έλευθέριος Βενιζέλος για λό- γους ίσως έξωτερικής πολιτικής και έν πάση περιπτώ- σει για να παρουσιάσει την χώρα μας με πολιτισμένη και άνώτερη αντίληψη κατέθεσε από την θέσι του, έφώνη- κοντά του τόν μακαρίτη Έωάννη Χρυσόφει και τὸ όπ- δείξε ότι νικήθις έπρεπε να άναδειχθι ο φιλόξενοί μας. Πράγματι έτσι έγινε παρά τας διαμαρτυρίες τών

(Συνέχεια στην σελίδα 69)

Γρηγόρης Γεωργακόπουλος

της μας δεν έννοιωθε και τόσο καλά τόν εαυτό του να μπορούσε όμως να ύποχωρήσει. Έπηρε μέρους, κατέβα- λε όλες τις δυνάμεις του και σε μια δραματική κόρση κατώρθωσε να νικήσι τόν Βούλγαρο αντίπαλό του, να διαφορά όμως ενός ετήθους. Η νίκη εκείνη έσφαρήκε διαφορικά όμως ενός ετήθους. Έπειδή όμως ή διαφορά ήταν ένα μέτρο ταπλητική. Έπειδή όμως ή διαφορά ήταν ένα μέτρο στήθος, οι Βούλγαροι άθληται άμφισβήτησαν την έπι- χρία του Γεωργακόπουλου και ύποστήριξαν ότι νικήθι είχε άναδειχθι ο άμοεθής τους, Φυσικά έδημιουργήθη- κε ζήτημα, τὸ όποιον όμως είχε μια περίεργη εξέλιξη. Ο τότε πρωθυπουργός Έλευθέριος Βενιζέλος για λό- γους ίσως έξωτερικής πολιτικής και έν πάση περιπτώ- σει για να παρουσιάσει την χώρα μας με πολιτισμένη και άνώτερη αντίληψη κατέθεσε από την θέσι του, έφώνη- κοντά του τόν μακαρίτη Έωάννη Χρυσόφει και τὸ όπ- δείξε ότι νικήθις έπρεπε να άναδειχθι ο φιλόξενοί μας. Πράγματι έτσι έγινε παρά τας διαμαρτυρίες τών

(Συνέχεια στην σελίδα 69)

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΟΝ

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΚΡΑΤΟΣ ΩΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟ - ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ

[Η Διάλεξις του κ. Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ εις τόν Παρνασσόν]

(Συνέχεια και τέλος)

Τὸ εθνικόν κράτος, τὸ όποιον, ως είπομεν άνωτέρω, ή είναι αντίδοτικόν αλλά επαναστατικόν και προτρέ- πει τὸν λαόν των προβλημάτων, που είναι κοινά εις ό- λους τούς λαούς, επί του οικονομικού πεδίου είναι εξέ- ρητα ήθικόν, ιστορικόν και έχει ως ιδεολογικήν κρη- νίδα του την κοινωνικήν δικαιοσύνην επί της οποίας έ- κειμένον ρυθμίζει την παρεμβατικότητα του. Φρονεί να από την πειθαρχίαν των οικονομικών φαινομένων καταρτίσεται ή ώριμότης μιας οργανωμένης κοινωνίας και ή δημιουργική δύναμις ενός δόγματος ως τὸ δόγμα τὸ κυριάρχον κράτους.

Άλλά διατί κατέρρευσε τὸ καπιταλιστικόν σύστη- μα;

Εις την ιστορίαν του καπιταλισμοῦ διακρίνομεν τρεῖς περιόδους. Την περίοδον της άνόδου, της άκμης, της πα- νακμης. Η πρώτη περίοδος αρχίζει τῷ 1830 και τελειώ- νει εἰς τὸ 1870, δηλαδή από της εποχής της ανακαλύ- ψης της μηχανής μέχρι της κοπής του Ίσμου του Σου- εζ. Κατά την εποχὴν αυτήν τὸ κράτος άπουσιάζει έντε- λώς από την οικονομικήν ζωήν των λαών. Με την ίδρυσιν των πρώτων εργοστασίων γεννώνται και τὰ μηχανικά έ- παγγέλματα, όπως ταυτοχρόνως σχηματίζεται και ο τύ- πος τὸν βιομηχανικοῦ καπιταλισμοῦ. Είναι ή εποχή των μεγάλων κερδών και του άκράτου, έλευθέρου συναγωνι- σμοῦ. Είναι ή εποχή της πυρετώδους δραστηριότητος και των μεγάλων έπιστημονικών έφευρέσεων. Εἰς την Άγ- γλιαν, την Γαλλίαν, την Άμερικήν ο συναγωνισμός μαί- νεται. Κατά τὰ 40 αυτά έτη τὸ έδαφος γέμει από νεκρούς και τραυματίας, αλλά αἱ κρίσεις είναι κυκλικαί και οὐχί μακρὰς διαρκείας.

Ο καπιταλισμός διαθέτει πάντοτε τοσαύτην ζωτικότη- τά ώστε εύκόλως καταναίκα τὰς κρίσεις του. Και τούτο διότι ενώ ή κατανάλωσις είναι ελευθέρα ή παραγωγή είναι ακόμη περιορισμένη. Είναι ή εποχή όπου ή άστυ- θμία εκτείνεται και όπου αἱ πόλεις άποθαίνουσιν λίγην- λίγη καπιταλιστικά κέντρα.

Εἰς τὰ 1870 άνοίγει ή δεύτερα περίοδος. Σημειοῦνται τὰ πρώτα συμπτώματα της κοπώσεως. Αρχίζει ή περίο- δος των καρτέλ, των συνδικάτων, των κοινοβόριου, των τράστ. Αἱ ανάγκαι της καταναλώσεως δεν άπορροφούν πλέον την διαρκῶς αὐξανόσαν παραγωγήν. Η σχέσις μεταξύ τόκου και κεφαλαίου αλλοιούται συνεχῶς. Η κε- ρατοκρατική έπιχειρήσις αρχίζει να σκέπτεται ότι συμ- περάσμενον θα είναι δι' αυτήν αντί να έξακολουθι μαχο- μένη να ζητήσι συνδυασμούς και συμμαχίας διά την κα- ταποίν των αγορών και των κερδών. Και αυτός ο νόμος άκμης της προσφοράς και της ζητήσεως, που άπέτέλεσε την βάση της κλασσικής οικονομίας, παύει να είναι δό- γμα.

Τότε ή καπιταλιστική οικονομία άποθαίνουσα άσθενε- στερα καθημερινῶς στρέφεται προς τὸ κράτος διά να έ- πέλγη εύνοίας και προνόμια θεμιτά ή άθέμιτα. Και άρ- χίζει από την τελωνειακήν προστασίαν. Οὗτω ο οικονο- μικός φιλελευθερισμός πλήττεται θανάσιμως χωρίς να τὸ έρουν ακόμη αντίληφθι οι θεωρητικοί του.

Αἱ Ηνωμένα Πολιτεῖαι της Άμερικής ύψωσαν πρώται τούς τελωνειακούς φραγμούς δικαιολογούμεναι εκ του κερατοῦ των βιομηχανιών των, αἱτινες έχρηζον προστα- σίας. Ακολουθοῦν αἱ άλλαι χώραι και αυτή ή υπέρμα- χος του οικονομικοῦ λιμπεραλισμοῦ, ή Άγγλία, ή ό- σπου από της Διασκέψεως της Ότάβας εγκαινιάζει την κλειστήν οικονομίαν μεταξύ αυτής και των Κτήσεων.

Η δεύτερα αυτή περίοδος τελειώνει με τόν παγκόσμιον πόλεμον. Μετά τόν πόλεμον τὸ καπιταλιστικόν σύστημα ύπσταται τὰς συνεπείας του πληθωρισμοῦ ο όποιος έπηρεάζει ο πραγματικός κατακλυσμός της Γραφής. Ίλιγ- γισ ή άσθρόπινος ιούς πρό της καταστάσεως της εποχής εκείνης.

Τότε ο καπιταλισμός, μη γνωρίζων ποῦ να στραφῃ έ- πηρεάζει την ύπσπιν της υπερκαταναλώσεως, αλλά οὐδὲ αυτή τόν σώζει και άηληπισμένος πίπτει εις

τὰς άγκάλας του κράτους...

Αυτή είναι ή ιστορική νέννησις του κρατικοῦ παρεμ- βατισμοῦ, όστις έκτοτε καθίσταται καθημερινῶς περισ- σότερον άναγκαίος. Από της εποχής εκείνης όλα αἱ έ- πιχειρήσεις κάμνουν τούς λογαριασμούς των αναλόγως της κρατικής ύποστηρίξεως και δεν ύνναι να φαντα- σθοῦν πλέον ότι ήμποροῦν να ζήσουν άνευ του κράτους οὐδὲ επί μίαν έβδομάδα!

Οὗτω έπιστοποιήθη πανηγυρικῶς ή χρεωκοπία του καπι- ταλιστικοῦ συστήματος έν τη παγκοσμία του έννοία λαμ- θανομένου. Αἱ οικονομικά και πολιτικά συνέπειαι της χρεωκοπίας αυτής εἰνε γνωσταί. Έκλεισαν μίαν ιστορι- κήν περίοδον και ήνοιξαν μίαν άλλην. Ο αἰών της Δη- μοκρατίας δύει, ο αἰών του κρατικοῦ έθνικισμοῦ άνατέλ- λει.

Κυρίαί και Κύριοι, προσεπάθησα να δώσω μίαν ιδέαν του εθνικοῦ κράτους, ως πολιτικοῦ και οικονομικοῦ συ- στήματος, από άπόψεως ιστορικής και δογματικής. Η Ι- storia του άναπηδῶ μέσα από την λειτουργίαν των φυσι- κών και ανθρωπίνων νόμων, διά μέσου του χρόνου, ή θεωρία του μέσα από τούς άγώνας, τὰς θυσίας, την πεί- ραν ζωής και την σκέψιν των άνδρών εκείνων, οι όποιοι άφιέρωσαν την ζωήν των εις την άναστήλωσιν των συνει- δήσεων των πατρίδων, τὸν πολιτισμοῦ.

Η ανθρωπότης ύπέροποτε έχει ανάγκην σήμερα έξου- σίας, κατευθύνσεως, τάξεως. Με αυτούς τούς συντελε- στάς κράτη άνέρχονται και μεγαλουργοῦν.

Εὐτυχῶς εις την Έλλάδα εύρέθη εις Βασιλεὺς και εις Κυβερνήτης άνήκοντες ήδη εις την ιστορίαν. Δυνάμεθα να άποβλέψωμεν με πίστιν προς τὸ μέλλον της χώρας αυτής, ή όποια ύπηρεξεν άλλοτε ή πηγή όλων των ώραι- στήτων του πνεύματος και ή όποια και πάλιν θα ύπάρ- ξη κοίτης νέας δυνάμεως και νέων σκοπών ζωής άνωτέ- ρας

Τ Ε Λ Ο Σ

—*—

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ

Ο μεγάλος Ίταλός ποιητής Γαθρήιλ Ντ' Αννούντσιο, θγαίνοντας μια μέρα από την εκκλησία συνάντησε κά- ποια ζητιάνια, ή όποια μ' άπλωμένο τὸ χέρι τόν παρακα- λούσε να της δώση μια «μικρή βοήθεια». Ο ποιητής ά- μέσως, με την γενναιοδωρία που τόν χαρακτήριζε, της έβριξε ένα χρυσό νόμισμα.

Έκείνη κατάπληκτη και κατασυγκινημένη δεν εύρισκε λόγια να τόν ευχαριστήσι. Τόν κυττούσε σαν χαζή, χα- μογελώντας. Τέλος, ρίχνοντας μια ματιά, στη μεγαλο- πρεπή φαλάκρα του ποιητοῦ, είπε:

— Σ' εύχαριστῶ, κύριε !... Θα παρακαλέσω τόν Θεό να σάς δώση μαλλιά !...

Σχετικὸ μετὲ τη φαλάκρα του ποιητοῦ, διηγοῦνται άκό- μα και τὸ έξῃς εξ Ίσου νόστιμο έπεισόδιο :

Μιά μέρα ο Ντ' Αννούντσιο μιλούσε με μια περίφη- μη ζήνη καλλιτέχινδα, ή όποια καθ' όλο τὸ διάστημα δεν έξεκόλλησε τὰ θλέμματά της από την φαλάκρα του.

Τὸ θλέμμα αυτό της καλλιτέχινδος έπείραξε τόν ποιη- τή, ο όποιος μη μπορώντας να κρατηθι της είπε στο τέλος :

Κυρία μου, είσαστε πολύ φιλάρεσκη... Καθρεφτίζε- ζεστέ, θλέπω, και στή... φαλάκρα μου !...

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Το τεύχος του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δραχμή 5. 'Η αθάνατος υπερτίμησις του παρά τών 'Υποπρακτορείων απαγορεύεται.

Η υπό τών άναγνωστών μας αποστελλομένη συνεργασία και μη συνοδευομένη υπό δικαιώματος κρίσεως έκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δέν λαμβάνεται ύπ' όφιν.

ΙΩΑΝ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΝ, Κων/πολιν. — Πρός Θεού, καλὲ φίλε άναγνώστα ! Μὴ γράφετε στίχους. Δέν τούς ἐπιτυχάνετε καθόλου και ιδού τὸ ποίημα, τὸ ὅποτον ἐστείλατε:

Η ΑΥΓΗ

Χρυσὸς μακρὰ ἀνέτειλε
Ὁ ἥλιος μὲ χαρὰ,
τὰς ἀκτῖνας του ἀπέστειλε
Στὸν νότο στὸν βορὰ.

Ἡ Πλάσις ὅλη χαίρειται,
Μὲ τῆς αὐγῆς τὴν λάμψι.
Κάθε καρδιά εὐφραίνεται
Τῆς χαρραυγῆς τὴν ὄψι.

Ἀλλ' ἡ δική μου ἡ καρδιά
εἶναι πεπικραμένη,
Στὸ σκότος πολὺ θαθεῖα
εἶναι θεθυθισμένη.

Κι' ὅλο κυττάω μακρὰ
Μὲ μάτια δοκρυσμένα,
Καὶ βλέπω τὰ οὐράνια
Βαρεῖα συννεφιασμένα.

Θῦμα τῆς μοίρας τῆς σκληρῆς
Π' εὐρέθην Ὀμηρὸς τῆς
Θῦμα τοῦ πτερωτοῦ υἱοῦ
Τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης.

Κάθε ἄλλο παρά ποίημα ἡμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ καὶ νὰ ὀνομασθῇ αὐτό. Ἐκεῖνα τὰ «πεπικραμένη» καὶ «θεθυθισμένη», δέν εἶναι λέξεις, ἀλλὰ φάσματα εἰς τὸ στήθος τῆς Καλλιόπης ! Σὰς ἀρέσει ἡ ποίησις ; Διαβάξτε τοὺς στίχους τῶν ἐνοουμένων τῶν Μουσῶν. Εἶναι καὶ αὐτὸ κάτι.

ΣΙΝΓΚ — ΣΙΝΓΚ, Λειβάδι (Κεφαλληνίας). — Τὸ σταυρόλεξός σας ἀνεπιτυχές.

Μ. Μ., Ἐνταῦθα. — Σὰς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Δυστυχῶς τὰ δύο σας ποιήματα δέν εἶναι παρά πρωτόλεια. Σὰς τὸ γράφουμε αὐτὸ εἰλικρινῶς καὶ ἀπεριφρόντως, θέλωσι ὅτι θὰ μᾶς ἀκούσετε, θὰ πάμετε νὰ γράφετε στίχους ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ 9' ἀρχίσετε νὰ διαβάτε.

Λ. Σ. Τὸ πεζογράφημά σας ὄχι ἐπιτυχές.

Κάρλ-Πουλάιν

Σ. Α. Π. Ἀπὸ τὰ δύο σας τραγούδια ἀρκετὰ συμπαῆς τὸ ποιητικὸν ἐξῶς:

ΗΘΕΛΑ...

Ἡθελα στὸ χερράκι σου,
ποὺ κέντησε τ' ἀγκάθι
νὰ κόλλαγα τὰ χεῖλιά μου
καὶ μ' ἓνα φιλὶ μόνο
νὰ ρούφαγα τὸν πόνο σου
ὥς τῆς καρδιάς τὰ βάθη,
γιὰ νὰ γνωρίσῃ ὁ πόνο σου
τὸν ἰδικό μου πόνο...

Γράφετε παρόμοια τραγούδια.

Τὸ εἶδος αὐτὸ ἔχει ἐγκαταλειφθῇ σήμερα καὶ ὅμως δέν εἶναι ἄξιο λόγου. Τὰ τραγούδια αὐτὰ εἶναι πολὺ-πολὺ «συγκινημένα», ἐν ῥιστα δὲ γιὰ πολλοὺς ποὺ ἀδυνατοῦν νὰ καταποισθοῦν εἰς τὰ ποιήματα καὶ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς σημερινῆς ἐκαβάρας ποιήσεως.

ΧΡ. ΒΟΥΝΑΝ, Ἀργοστόλι. — Σὰς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ μεταβῶμεν εἰς τὸν σεβαστὸν φίλον σας καί... ὁ Θεὸς βοηθῇ. Ποιήματά σας εὐθὺμα θὰ δημοσιεύωμαι στὴν «Σατυρικὴν Σελίδα» τοῦ «Μπουκέτου» ἐν τῇ ἐπὶ ἐκδόσει. Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὸν φίλον σας ἐὰν γράψουμε ταχυδρομικῶς.

Π. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΝ, Θεσσαλονίκη. — Τὸ σταυρόλεξός σας ἀπολύτως ἐπιτυχές. Ἐχετε λέξεις τίς ὁποῖες κατασκευάζετε μὲ τὰς σας, ἐντελῶς αὐθαιρέτως.

ΔΙΟΚΛΗΝ ΑΛΚΜΕΩΝΙΔΗΝ, Μενίδι. — Οἱ δοκτωρολογίαι στίχοι σας ὄχι ἐπιτυχεῖς. Τὸ πρῶτον τετραστίχον τοῦ ποιήματός σας γινώσκον λαϊκὸν τοιαῦτον. Ἄλλως τε ἀναγνωρίζετε καὶ αἱ τῶν τῶν ἀλήθειαν καὶ τὸνίζετε ἐμμέτρως.

Ποίησις π' ἀναθεμάτη
Δὲ σὰς γέμισε τὸ μάτι ;
εἶναι ποίησις κι' αὐτή,
Ποίησις «ἐλληνική» !

Κι' ἂν οἱ πρῶτοι-πρῶτοι στίχοι
εἶναι δοκιμαί, ὅχι
Οἱ ἐπόμενοι στὴν τύχη
Γράφτικαν στὴν μηχανή.

Δηλαδή γιὰ νὰ ξηγιέμαι,
«(Μὰ πῶς θέτε νὰ σὰς πῶ !)
Εἶμι' ὑπάλληλος. Δουλεύω
Καὶ σκοτῶναι τὸν καιρὸ.

Κι' ἂν καλὸ ἢ κακὸ μοῦ πείτῃ
Λύγω ὦφελεῖ
Γιατὶ ἔμαθα πειὰ τώρα
Γραφομηχανή.

Καὶ ἐν ὑστερογράφῳ προσθέτετε:

Ἰάκινθω αὐτοκριτικῇ
Καὶ ὁ κόσμος ἄς γνωρίζῃ
Πῶς μὲ λένε ΔΙΟΚΛΗ
ΔΙΟΚΛΗ ΑΛΚΜΕΩΝΙΔΗ
Κι' ὅτι εἶμι' ἀπ' τὸ
ΜΕΝΙΔΙ

Καὶ τώρα μιά καλὴ καὶ φρόνιμη συμβουλὴ: Χρησιμοποιοῦντε τὴν γραφομηχανήν γι' ἄλλες δουλειάς, ὅποισδήποτε. Πρός Θεοῦ, ὅχι γιὰ τὴν σύνταξιν ποιημάτων.

Ο ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 21).

Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Ἡ ἀγάπη σου θρίσκειται κοντὰ σου... Μπορεῖς νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃς...

Πιερρότος. — Μονάχα τὰ δικά σου μάτια βλέπω... Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Ἐγὼ εἶμαι μιά παγερὴ ὑπαρξίς. Σκορπίζω μονάχα ρίγη... Ἡ Κολομπίνα εἶναι ὅλη φλόγα... Μπορεῖς νὰ θεσβαῖωθῃς;... Πιάσε τὸ χέρι μου...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὑπακούοντας). — Τί κρῖος ποὺ εἶναι ! Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Πιάσε τώρα καὶ τὸ χέρι τῆς Κολομπίνας...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὑπακούοντας καὶ πάλι). — Τί ζεστὸ ποὺ εἶναι ! Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Ἡ ζωὴ μονάχα καὶ ἡ πραγματικότης ἔχουν αὐτὴν τὴν φλόγα...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὑπακούοντας). — Τί κρῖος ποὺ εἶναι ! Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Πιάσε τώρα καὶ τὸ χέρι τῆς Κολομπίνας...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὑπακούοντας καὶ πάλι). — Τί ζεστὸ ποὺ εἶναι ! Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Ἡ ζωὴ μονάχα καὶ ἡ πραγματικότης ἔχουν αὐτὴν τὴν φλόγα...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὑπακούοντας). — Τί κρῖος ποὺ εἶναι ! Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Πιάσε τώρα καὶ τὸ χέρι τῆς Κολομπίνας...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὑπακούοντας). — Τί κρῖος ποὺ εἶναι ! Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Πιάσε τώρα καὶ τὸ χέρι τῆς Κολομπίνας...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὑπακούοντας). — Τί κρῖος ποὺ εἶναι ! Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Πιάσε τώρα καὶ τὸ χέρι τῆς Κολομπίνας...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὑπακούοντας). — Τί κρῖος ποὺ εἶναι ! Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Πιάσε τώρα καὶ τὸ χέρι τῆς Κολομπίνας...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὑπακούοντας). — Τί κρῖος ποὺ εἶναι ! Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Πιάσε τώρα καὶ τὸ χέρι τῆς Κολομπίνας...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὑπακούοντας). — Τί κρῖος ποὺ εἶναι ! Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Πιάσε τώρα καὶ τὸ χέρι τῆς Κολομπίνας...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὑπακούοντας). — Τί κρῖος ποὺ εἶναι ! Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Πιάσε τώρα καὶ τὸ χέρι τῆς Κολομπίνας...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὑπακούοντας). — Τί κρῖος ποὺ εἶναι ! Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Πιάσε τώρα καὶ τὸ χέρι τῆς Κολομπίνας...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὑπακούοντας). — Τί κρῖος ποὺ εἶναι ! Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Πιάσε τώρα καὶ τὸ χέρι τῆς Κολομπίνας...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὑπακούοντας). — Τί κρῖος ποὺ εἶναι ! Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Πιάσε τώρα καὶ τὸ χέρι τῆς Κολομπίνας...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὑπακούοντας). — Τί κρῖος ποὺ εἶναι ! Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Πιάσε τώρα καὶ τὸ χέρι τῆς Κολομπίνας...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὑπακούοντας). — Τί κρῖος ποὺ εἶναι ! Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Πιάσε τώρα καὶ τὸ χέρι τῆς Κολομπίνας...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὑπακούοντας). — Τί κρῖος ποὺ εἶναι ! Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Πιάσε τώρα καὶ τὸ χέρι τῆς Κολομπίνας...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὑπακούοντας). — Τί κρῖος ποὺ εἶναι ! Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Πιάσε τώρα καὶ τὸ χέρι τῆς Κολομπίνας...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὑπακούοντας). — Τί κρῖος ποὺ εἶναι ! Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Πιάσε τώρα καὶ τὸ χέρι τῆς Κολομπίνας...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὑπακούοντας). — Τί κρῖος ποὺ εἶναι ! Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Πιάσε τώρα καὶ τὸ χέρι τῆς Κολομπίνας...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὑπακούοντας). — Τί κρῖος ποὺ εἶναι ! Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Πιάσε τώρα καὶ τὸ χέρι τῆς Κολομπίνας...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὑπακούοντας). — Τί κρῖος ποὺ εἶναι ! Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Πιάσε τώρα καὶ τὸ χέρι τῆς Κολομπίνας...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὑπακούοντας). — Τί κρῖος ποὺ εἶναι ! Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Πιάσε τώρα καὶ τὸ χέρι τῆς Κολομπίνας...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὑπακούοντας). — Τί κρῖος ποὺ εἶναι ! Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Πιάσε τώρα καὶ τὸ χέρι τῆς Κολομπίνας...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὑπακούοντας). — Τί κρῖος ποὺ εἶναι ! Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Πιάσε τώρα καὶ τὸ χέρι τῆς Κολομπίνας...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὑπακούοντας). — Τί κρῖος ποὺ εἶναι ! Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Πιάσε τώρα καὶ τὸ χέρι τῆς Κολομπίνας...

ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ (ὑπακούοντας). — Τί κρῖος ποὺ εἶναι ! Ἡ ΣΕΛΗΝΗ. — Πιάσε τώρα καὶ τὸ χέρι τῆς Κολομπίνας...

ὅτι καμμιὰ ἐπιχείρησις δέν θ' ἀποφάσκει νὰ προσλάβῃ ἓνα παράφρονα ἐγκληματία, ἓνα ὑπάλληλο δηλαδή τόσο ἐπικίνδυνον !

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 26)

τῶ τῆς Εὐφροσύνης Σούτσου τῆς Καλλιμαχίδος μὲ τὸ ρητό:

«Ἐγὼ εἶμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή».

Παραπέρα τὸν οἰκογενειακὸ τάφο τῶν Παπαρρηγοπούλων, τοῦ ἱστορικοῦ καὶ τοῦ ποιητοῦ τοῦ ἐθνικοῦ εὐεργέτου Τσοῦτσα, τοῦ ἱστορικοῦ δημογέροντος τῶν Ἀθηνῶν Ἀγγέλου Γέροντα, τῶν Μαυρομιχαλέων, τοῦ Βασιλείου Εὐθύφρονος τοῦ Σπαθαρίου, τῶν Δεληγεώργηδων, τῆς Ραλλοῦς Κωνσταντίνου Μουρούζη, τὸ γένος Μαυροκορδάτου, ἀπογόνου μεγάλης Φαναριωτικῆς οἰκογενείας,

τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος εἶχε διορισθῇ τὸ 1821 μέγας διερμηνεὺς τοῦ Σουλτάνου, σαράντα μέρες ὅμως μετὰ τὴν ἐκρηξίν τῆς ἐπαναστάσεως ἀπεκεφαλίσθη ὥς εὐνῶν τὴν ἀνταρσίαν τῆς πατρίδος του καὶ φθάνουσε τέλος μπροστὰ στὸ μνημεῖο τοῦ ἐνθέρμου Φιλέλληνος Τζώρτζ.

Ἡ ἐπιγραφή μᾶς θυμίζει τὴν θυσίαν τοῦ εὐγενοῦς αὐτοῦ Ἀγγέλου:

«Ὡς κεῖται ἐν εἰρήνῃ ὁ στρατηγὸς Ριχάρδος Τζώρτζ ἀφιερῶσας ἑαυτὸν καὶ πάντα τὰ ἑαυτοῦ ὑπὲρ τῆς ἀπὸ δουλείας ἀπελευθερώσεως φυλῆς Χριστιανῶν».

Δέν προφθάνουμε νὰ στρέψουμε τὸ βλέμμα καὶ ἀντικρύνομε τὸ ἐπιθλητικὸ μνημεῖο τοῦ σοφοῦ Κοραῆ. Τρεῖς λέξεις ποὺ εἶναι χαραγμένες κάτω ἀπὸ τὴν προτομὴν τοῦ μᾶς ὑπενθυμίζουν τὰ ἰδανικά εἰς τὰ ὁποῖα εἰργάσθη ὁ ἀειμνητός:

«Πίστις, πατρις, ἐλευθερία», εἶναι ἡ λέξις.

Σὲ ἄλλη γωνία τοῦ νεκροταφείου θρίσκειται ὁ τάφος τοῦ πρίγκηπος Μουρούζη, τοῦ γενναίου αὐτοῦ «Ἑλληνο», γύρω ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ ὁποίου τόσο ὠραῖοι θρόνοι ὑπάρχουν.

Ἐνταῦθα — λέγει τὸ ἐπιτύμβιον — κεῖται ἡ κόνις τοῦ πρίγκηπος Κωνσταντίνου Μουρούζη. Κόριε ἀνάπαυσον τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου».

Ἐκεῖ κοντὰ εἶναι καὶ ὁ τάφος τοῦ Γεωργίου Τυπάλδου Κοζάκη, καὶ τοῦ Θεοδώρου Δηλιγιάννη μὲ τὸ ἀναμνηστικὸ τοῦ τραγικοῦ τέλους τοῦ ἐπιτύμβιο:

«Ἐπεσε πρὸς τῆς κλίμακος τῆς Βουλῆς, τὴν 31ην Μαΐου 1905».

Ἐκατὸ μέτρα μακρύτερα πρὸς τὰ ἐπάνω ὁ τάφος τοῦ μεγάλου ἀντιπάλου τοῦ Χαριλάου Τρικούπη, ἔπειτα τοῦ Βούλγαρη, τοῦ μητροπολίτου Ἀθηνῶν Γερμανοῦ, τῶν Ζυμβρακάκηδων, τῶν Καλλιγιάδων, τῶν Καίρηδων καὶ τῶσαν ἄλλων. Τάφοι ἀτελείωτοι, ἄνδρες ἐπιφανεῖς ἀμέτρητοι.

Ὅλη ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸ 21 καὶ ἔδωθε ὑπάρχει χαραγμένη ἐπάνω στὰ ἀπειρα ἐπιτύμβια. Ἐνας-ἓνας οἱ μεγάλοι νεκροὶ ζωντανεῦσιν καὶ ἔρχονται μπροστὰ σου, μὲ τὴ ζωὴν τους, τὴν δρᾶσιν τους, τὰς κατορθώματά τους καὶ τίς ὑπηρεσίας τους πρὸς τὴν πατρίδα.

Κ' οἱ ταπεινοὶ τάφοι, τῶν φτωχῶν, τῶν ἀσημάντων ἀνθρώπων ἔχουν καὶ αὐτοὶ τὸ ἐνδιαφέρον τους.

Σ' ἓνα σταυρὸ π. χ. εἶδαμε ζωγραφισμένη μὲ μαύρη μπογιὰ μιά «μισή», σύμβολον ἰσως τῆς οἰνοποισίας τοῦ μακαρίτου.

Κάπου ἄλλου διαβάσαμε:

«Καλλιότης τάδε, τὸ γλυκὸ πουλὶ τοῦ ἀπαρηγορήτου συζύγου τῆς Κωνσταντίνου τάδε» !

Καθὼς φέρναμε θόλτες θυμηθῆκαμε καὶ τὸ πολὺκλαστο ἐρωτικὸ ντουέττο, τὸν Μιμήκο καὶ τὴν Μαίρη καὶ ρωτήσαμε ποῦ πέφτει ὁ τάφος τους. Ἀλλοῖμονον !...

Φοβερὴ ἀπογοήτευσίς μᾶς περίμενε. Οἱ ἱστορικοὶ αὐτοὶ τάφοι δέν ὑπάρχουν πειὰ. Ἀνεσκάφησαν καὶ ἐστὶ θεοὶ τῶν ἀπελπισμένων αὐτοκτόνων εἶναι θαμμένοις τώρα ἓνας παντοπώλης, ποῖος ξέρεῖ τίνας συνοικισμοῦ. Ἡ τοποθεσία μονάχα ἔχει πάρει τὸ ὄνομα τῆς τραγικῆς κόρης.

Ἐκεῖ κοντὰ εἶναι ἓνα πηγάδι ποῦ τὸ ὀνομάζουν τὸ «πηγάδι τῆς Μαίρης» καὶ αὐτὸ μόνον ἔχει μείνει σήμερα γιὰ νὰ θυμίζῃ τὸ ἐρωτικὸ δράμα τῆς Ἀκροπόλεως.

Δέν ὑπάρχει ἐπίσης καὶ ἡ περίφημη τριανταφυλλιά, παρὰ τὴν ὁποῖαν αὐτοκτόνησαν τόσοι καὶ τόσοι ἀπελπισμένοι ἔραστοι τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς. Ξερριζώθηκε καὶ αὐτὴ ἀπὸ χρόνια, καὶ στὴν θέσιν τῆς ὑψώνεται τώρα ἓνας τάφος χτισμένος μὲ μετὸν ἀρμέ. Τὸ τοιμὲντο θλέπετε, ἔφαγε κι' ἐδῶ, ὅπως καὶ στὴν πόλιν δόλοκληρη, τὸν ρωμαντισμὸ καὶ γραφικὰ τοῦ σύμβολο.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Κυρίες μου,

Ἡ μεγαλείτερη διαφήμισις
μας εἶναι ὅταν σὰς ξεμυαλί-
ζουν καμμιά φορά καὶ κά-
μετε ἄλλου, εἰς ἄλλο Κομ-
μωτήριο, τὴν Περμανάντ σας.

Τότε ἀκριβῶς καταλαβαί-
νετε τὴν ἀνωτερότητα τῆς
ἐργασίας μας καὶ τότε γίνε-
σθε ἡ καλυτέρα πελάτις μας.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71

ΤΗΛ. 23 208

ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥ 19
ΤΗΛ. 21-669

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ "ΑΦΡΟΔΙΤΗ",

ΚΑΛΩΝΗ

ΠΡΟΣΩΠΟΥ

MASSAGE

ΣΤΗΘΟΥΣ

ΣΩΜΑΤΟΣ

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

«VENUS»

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

CLARK 5 - PARIS
VÉNUS - ΑΘΗΝΑΙ

Ἑλληνικὴ
Ὀρειχαρμουργία
Π.Δ.ΘΙΛΗΣ

Τὴν πειὸ μεγάλην οἰκονομίαν
ἐπιτυγχάνετε ἂν βάφετε
ναί σας τὰ περσινὰ σας
ρέματα μετὰς Γερμανικὰς
βαφὰς **ARTI**. Θὰ γίνω-
καινούργια καὶ μοντέρνα.
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΜΠΟ-
ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

15ΘΗΜΕΡΟΝ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ
Κ. ΣΓΟΝΤΖΟΥ

Εὐαγγελιστρίας 23

ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΙΣ ΕΚΠΩΣΕΙΣ

ΑΠΟ 30ης ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Κρέπ ντὲ σὶν.....	τῶν δρ.	150
Κρέπ Irma	>	130
Κρέπ Dolley	>	150
Κρέπ Christine	>	100
Κρέπ Maroc	>	140
Ταφτάδες	>	130
Εμπριμέ φασονέ	>	250
Soie Dantellé	>	120
Κρέπ Μαροκέν	>	100
Ἀτλάζια Διπλόφ.	>	100

Μεγάλη συλλογὴ μεταξωτῶν διὰ νυφικά
ἑορτήματα

Α. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ὀδοντοῖατρὸς

Μαυροκορδάτου 3.

Τηλέφ. 20507

Ἀθῆναι

Εἰς τὸν ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ
Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤ/ΣΙΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΑΡ. ΤΗΛ. 25.515

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ

ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ

ΤΜΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφέρειας Ἀθηνῶν — Πειραιῶς
πρὸς εὐκολίαν τοῦ κοινού:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ὁδὸς Σοφοκλέους 11, ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165.

ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης, ἀριθ. 86.

ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωχάρους — Θεσέως ἀριθ. 110.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχίδου

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, γωνία Μαυρομιχάλη καὶ Καλλι-

δρυίδου.

ΠΑΛΕΑΣ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀριθ. 37.

ΚΟΛΩΝΟΥ, ὁδὸς Συρράκου, πλησίον σταθμοῦ

Σ.Π.Α.Π. — Σ.Ε.Κ.

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, ὁδὸς Πειραιῶς 79 πλησίον Λαχα-

ναγορᾶς

ΒΑΘΗΣ, ὁδὸς Ἀριστοτέλους 15α.

Π.Λ. ΗΡΩΩΝ, ὁδὸς Καραϊσκάκη 31.

ΑΧΑΡΝΩΝ, ὁδὸς Ἀχαρνῶν 114.

ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ, ὁδὸς Ἀχελώου καὶ Ἀλατοτάτων

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΕΤΟΣΑΣ, Λεωφόρος Μακρᾶς Στοᾶς ἀριθ. 55.

ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου καὶ Ψα-

ρῶν.

ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, Ἀντιοχείας 2.

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλάσσει μετὰ τὸ πλησιέστερον συνεικί-
ακον παράρτημά μας ἀποφεύγετε τὰ ἔξοδα καὶ τὴν
ἀργοντιάν τῆς μεταβάσεως εἰς τὸ κέντρον.

Ἀπλίκ, πλαφονιέρες, πο-
λύφωτα ὅλων τῶν εἰδῶν

ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5

ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

ΧΡΗΣΤΙΝΑ

Μητροπόλεως 14α. Τηλ. 25.733

Ἰδιαίτερον νυκτερινὸν τμήμα κοπτικῆς λειτουρ-
γεῖ διὰ τὰς ἐργαζομένας 9—10 μ. μ.

ΔΥΟ ΜΗΝΩΝ

Ὅτι ἐπιθυνεῖ
κάθε κοινή
κυρία
θὰ τὸ εὖρον
εἰς τὸ κατὰστικα.

Αφοὶ Ζσαοῦση **ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 3**